WILL NORTH

Apă, piatră și iubire

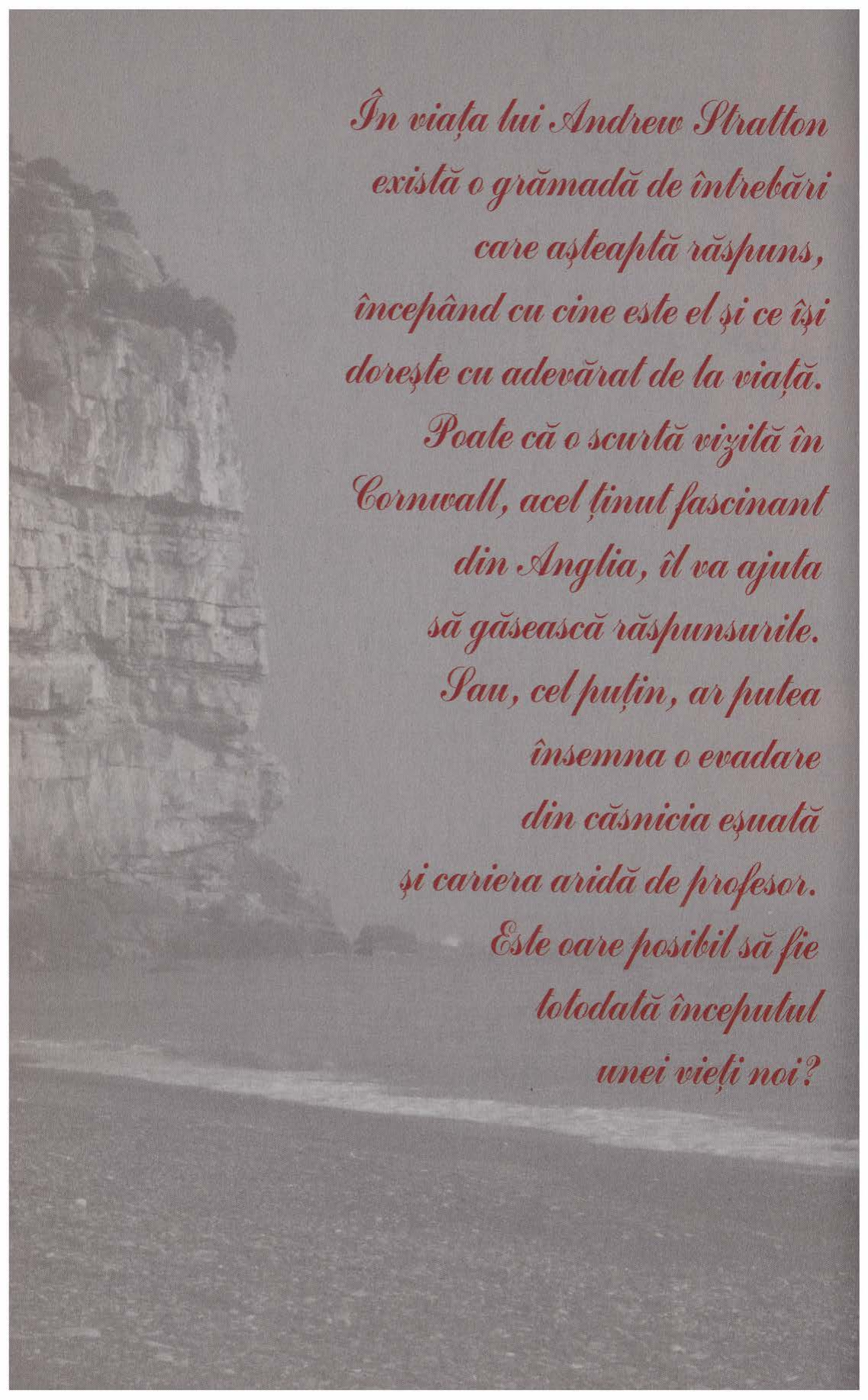

În viața lui Andrew Stratton există o grămadă de întrebări care așteaptă răspuns, începând cu cine este el și ce își dorește cu adevărat de la viață. Poate că o scurtă vizită în Cornwall, acel ținut fascinant din Anglia, îl va ajuta să găsească răspunsurile. Sau, cel puțin, ar putea însemna o evadare din căsnicia eșuată și cariera aridă de profesor. Este oare posibil să fie totodată începutul unei vieți noi?

Unu

– Stai bine acolo jos?

Andrew Stratton se uită în sus către vârful stâncii, la vreo trei metri deasupra capului său, dar soarele de după-amiază îi intra în ochi, și tot ceea a putut zări a fost silueta unui cap de femeie și a umerilor ei, gravată pe un cer albastru-închis. Andrew stătea în picioare pe o ridicătură îngustă, acoperită de iarbă, deasupra nivelului mării, pe care o împărțea cu o oaie ce behăia și avea o față neagră ca smoala. Lângă femeie apăru silueta unui câine. Silueta lătră.

– Hm, da, îi răspunse el. Mă plimbam și am văzut oaia asta rătăcită pe aici.

– Și ai hotărât să i te alături?

– Păi... da, adică... nu, de fapt m-am gândit să o ajut să ajungă sus. Dar de câte ori mă apropii de ea, parcă e gata-gata să sară.

– Întotdeauna pățești așa?

– Ce?

– Ei, las-o baltă.

De la stânca ascuțită pe care se aflau el și oaia, erau vreo șaizeci de metri până la talazurile Atlanticului care se spărgeau jos, cel puțin așa i se părea lui. Înaintase pe poteca țărmului stâncos ce se afla chiar la nordul satului Boscastle din Cornwall și se oprise să se uite cum se rostogolesc valurile și se transformă în spumă și ceață pe stâncile crestate de la baza țărmului, când auzi oaia. Aceasta coborâse spre o bucățică de stâncă liberă, cu vegetația sfârșiată, iar Andrew își imagină că acolo iarba era mai verde.

– E oaia lui Darwin, asta e, spuse glasul de deasupra.

– Îl cunoști pe fermier? Andrew avu brusc un dram de speranță.

O auzi pe femeie râzând.

– Nu, vreau să spun că tu ai acolo cea mai obscură oaie din turmă, cea care

trebuie să moară pentru a apăra fondul genetic și pentru a asigura supraviețuirea speciei.

– Aha. Era ceva în tonul glasului ei care sugera că, în mintea sa, el și oaia aveau ceva mai mult în comun decât șuvița subțire de iarbă pe care o împărțeau.

– Ai vreo propunere? întrebă el.

– Nici una. Ideea generală este să lași natura să-și urmeze cursul.

Reținu ideea, dar nu o comentă.

– Bine, atunci, zise ea. Atâta vreme cât ești bine, te las cu oaia. Își retrase capul de pe marginea țărmului stâncos și dispăru. O auzi fluierând în timp ce își vedea de drum pe potecă.

Andrew Stratton – profesor din Philadelphia – nu știa mare lucru despre oi. Fiind acolo jos, nu avea nici o idee despre cum ar putea să ducă oaia sus. Dacă se gândea bine, nici el nu era deloc sigur cum o să ajungă sus. Se apropie din nou de animalul năbădăios, iar acesta se dădu din nou înapoi, până când rămase cocoțat chiar pe buza prăpastiei.

Renunță. Se întoarse către țărmul stâncos și începu să se cațere, dar aluneca înapoi aproape imediat atunci când o bucată de stâncă se desprindea în mâna lui. Aproape că putea să audă vocea nevestei sale, Katerina – fosta nevastă, ca să vorbim mai exact: „Încearcă să nu te cațeri niciodată pe o rocă argiloasă sau pe un șist. Se desface în straturi și cazi." Cu un an în urmă, ea se apucase de cățărări pe stânci împreună cu un alt cățărător, pentru care curând după aceea l-a părăsit pe Andrew. Acum își reamintea unele dintre regulile ei de siguranță: Planifică-ți urcușul cu câteva mișcări înainte; păstrează trei puncte sigure de contact cu stânca înainte de a ajunge la următorul punct de prindere; verifică fiecare punct de prindere înainte de a-l folosi. De nenumărate ori, în săptămânile de după plecarea ei, își dorise să fi existat reguli asemănătoare pentru a se apăra în caz de derapaje conjugale.

După câteva momente de urcuș atent, ajunse la partea de sus și se săltă până la potecă. În depărtare vedea o siluetă, o femeie, mergând cu pași mari de-a lungul țărmului stâncos, cu un câine mare cafeniu cu alb, alergând în cerc în jurul ei. Privi în jos. Oaia se apucase din nou să ronțăie, nedând deloc atenție faptului că în curând va rămâne fără iarbă și fără noroc. Femeia avusese dreptate: aceasta era o oaie foarte toantă. Se hotărî să-i spună directorului de la Centrul de Informare a Turiștilor din sat despre oaia rătăcită și să trimită pe cineva priceput, care să știe cum să o salveze.

Ziua începuse destul de plăcut. Participase la un tur organizat al văii râului

Valency. Ghidul era un expert, care cunoștea fiecare cot al apei repezi, fiecare ungher din vale. Se numea Lilly Trelissick, iar valea era locul ei favorit din lumea întreagă. Lilly avea nouă ani. Își ura numele și prefera să i se spună „Lee". Firește, ea îi spunea „Drew" lui Andrew.

Lilly – sau, mai bine zis, Lee – era singurul copil al soților Roger și Anne Trelissick, care locuiau la ferma Bottreaux, pe un deal deasupra localității Boscastle, un sătuc dintr-o vale râpoasă de pe coasta furtunoasă a Atlanticului, în comitatul Cornwall. Pe pășunile bogate de deasupra văii, Roger creștea vite de Devon, de un roșu-rubiniu, o rasă foarte prețuită pentru carnea nemaipomenit de gustoasă, iar Anne lucra cu jumătate de normă ca ilustrator de cărți pentru copii. Andrew locuia cu chirie într-o căsuță de piatră din secolul al XVII-lea, aflată într-un colț al fermei, pe care cuplul o renovase. Casa în care locuiau ei era mai nouă, în stil georgian, după cum credea Andrew, datorită ferestrelor ei înalte și a proporțiilor plăcute.

Lee Trelissick cerea o taxă mică pentru tururi, care putea fi platită sub forma unui baton de înghețată – mai precis Chunky Choc Ice – cumpărată de la prăvălia de ziare și reviste, aflată în susul drumului principal ce venea din port și plasată în mod convenabil la începutul potecii ce suia Valea Valency. La câțiva pași mai jos de prăvălie, chiar deasupra podului strâmt de piatră, singurul drum prin sat, Valency se întâlnea cu Jordan, un pârâu care se rostogolea pe brațul mai mic al văii către mare. De fapt, amândouă erau puțin mai mari decât un râu adevărat. În mod normal, în momentul acesta al anului – pentru că era în plină vară – nivelurile ambelor râuri ar fi fost scăzute. Dar luna august începuse cu zile neobișnuit de însorite și înăbușitoare, răvășite din când în când de ploi scurte și de furtuni, astfel încât pământul era plin de apă, iar râurile erau bogate și curgeau pitoresc de repede.

Sub pod, râurile unite intrau într-un canal drept ca o săgeată, mărginit îngrijit cu terasamente vechi, din piatră, construite de mâna omului. Râul se rostogolea peste stânci și se cufunda sub un alt pod mai mic din piatră, pierzându-se apoi în port. Boscastle, micul port ce cunoștea fluxul și refluxul, apărat de două cheiuri masive din piatră, era singurul loc retras de-a lungul celor treizeci și doi de kilometri de coastă atlantică sălbatică, plină de naufragii. Portul fusese cândva foarte agitat, din el plecând vasele ce transportau mărfuri. Acum, supraviețuirea economică a localității Boscastle depindea de turism. Stâncile sedimentare chinuite, apa mării ce se spărgea pe mal și portul pitoresc adunau, în fiecare vară, în micul și ciudatul sat pescăresc o mulțime de vizitatori. August era luna de vârf pentru prăvăliile de suvenire și cafenelele aliniate de-a lungul străduței strâmte.

Lui Lee, totuși, puțin îi păsa.

– De-abia aștept să plece toți oamenii ăștia, sâsâi ea, între două momente în care își trecea cu poftă limba peste miezul vanilat, acoperit cu ciocolată, al batonului ei de înghețată. Lee și Andrew stăteau în fața magazinului de ziare, mai sus de marea parcare construită de-a lungul malului de nord al râului Valency pentru a primi turiștii.

– Și, oricum, uitați-vă la ei, rosti ea în grabă, când un autobuz se opri pentru a descărca un șir de călători, care se îndreptară în pas legănat în josul dealului ca niște rațe îndopate. Pun rămășag că nici unul nu reușește să ajungă până în vârf la Penally. Sunt toți prea grași!

– Nu știu ce să zic, Lee. Continuă să mănânci înghețatele alea și ai putea sfârși ca ei, spuse calm Andrew.

– Drew, vrei să participi la tur sau nu? întrebă fata ridicând o sprânceană.

– Bine, bine. Tu ești șeful, tu conduci, spuse Andrew râzând.

Andrew se afla la Boscastle doar de câteva zile, dar începuse să o îndrăgească deja pe fetița subțirică. Nu era nimic exagerat la copilul acesta. Părea să trăiască în fiecare zi în aceiași pantaloni scurți kaki, o bluziță de bumbac cumpărată de la un magazin oarecare, numit „Eden Project", și niște cizme de cauciuc oliv – cele mai bune pentru a colinda prin pădurile de sub fermă și de-a lungul malului superior înnămolit al râului. Brațele și picioarele ei erau osoase și bronzate, iar părul ei de culoarea nisipului era strâns în vârful capului, având și un breton zburlit pe frunte.

Când se uita în sus la el, și mai ales când zâmbea, ochii i se mijeau atât de strâns, încât Andrew se minuna că mai putea vedea ceva. Nu a văzut-o niciodată cu alți copii. Părea perfect fericită în propria ei companie. Și ori de câte ori o vedea traversând câmpiile de dincolo de casa lui, pașii ei mari erau puternici și hotărâți. Lee părea întotdeauna a fi în misiune.

Îl îngrijora puțin faptul că o vedea cutreierând singură zonele rurale. Era îngrijorarea orășeanului, știa și el, dar, oricum, Anne îi spusese că renunțase de mult să mai încerce să o urmărească pe fiica ei.

– Lilly a noastră are ceva de om mare. Face cum vrea ea, spusese Anne. Fii atent, e o fată bună, deșteaptă și demnă de încredere, dar e încăpățânată ca un catâr. Și ori te place, ori nu.

În aparență, Lilly îl plăcea pe Andrew. Cel puțin așa i se părea lui, întrucât în cele mai multe dimineți, o găsea șezând pe zidul de piatră de lângă poarta căsuței lui, cu fața la ușa din față, ca și cum era nerăbdătoare să-l vadă făcând o mișcare. Fusese acolo din prima zi după ce sosise el din SUA. Diferența de fus

orar îl făcuse să doarmă până la mijlocul dimineții. Căscând, cu o ceașcă de ceai în mână, deschisese jumătatea de sus a ușii din fața căsuței lui și fusese întâmpinat astfel:

– Cine ești?

Habar nu avea cine era ea.

– Eu sunt Andrew. Dar tu cine ești? întrebă la rândul lui.

– Lee. Locuiesc aici.

– Nu, nu locuiești aici. Eu locuiesc aici.

– La această fermă. Aici locuiesc.

– Înțeleg. Deci Anne este mama ta?

– Îhî.

– Dar Anne mi-a spus că pe fiica ei o cheamă Lilly.

– Urăsc numele ăsta, spuse fetița, strâmbându-se de silă.

– Înțeleg.

– Ce faci aici?

– Am închiriat căsuța asta.

– Ești în vacanță?

– Nu chiar. Urmez un curs, începând de luni. E ca și cum aș fi la școală.

– Școală? Vara? E aiurea. Și de ce te duci la școală?

– Construcții, ziduri din piatră. Învăț cum să fac ziduri... ca acela pe care stai tu.

– De ce? Avem o mulțime de ziduri din astea.

Andrew și-a dat seama că urma o discuție foarte lungă, în care nu era pregătit cu adevărat să intre, mai ales cu o fetiță foarte curioasă. Ceea ce era, își dădu seama, o problemă foarte complicată. Așa că recurse la un subterfugiu:

– Ai vrea o ceașcă de ceai?

– Am băut deja.

– Mai vrei una?

– Nu. Trebuie să plec. Am o zi plină. Și cu aceasta, părând că are curiozitatea satisfăcută, cel puțin momentan, fata sări de pe zid și plecă în grabă, traversând pășunea de dincolo de zid.

Și din acea miercuri, așa începeau toate diminețile lor. El deschidea partea de sus a ușii și striga:

– Bună dimineața, doamnă! (Îi plăcea să i se zică așa.)

– Ghici ce, Drew? începea ea, sărind de pe zid și venind repede la ușă. Lee părea să creadă că fiecare gând nou trebuia transmis în felul acesta: Ghici ce? Pisica a făcut pui. Sau ghici ce? Va ploua mai târziu.

– Nu știu, ce? se obișnuise Andrew să răspundă pentru a o incita, dar ea nu-i dădea nici o atenție și se avânta direct în a-i comunica ultimele noutăți locale. Era mai bine decât orice ziar. Știrile erau întotdeauna variate, interesante și neașteptate. Era un mod încântător de a începe ziua – o ceașcă de ceai cu lapte și Domnișoara „Ghici ce, Drew?"

– Nu știu, ce?

– E o zi bună pentru tine să profiți de turul celebru și ex-*clu*-siv, ghidat de mine, în valea râului. Încheiat cu izvoare sacre și vrăjitoare!

– Chiar atât de celebru?

– Da, chiar așa este. Peste tot.

– Cât de des ai ghidat acest tur?

– De foarte multe ori.

– Hm. Nu pare foarte exclusiv.

Ea ezită.

– De câteva ori? îndrăzni el.

– Aproape o dată! spuse ea, râzând pe înfundate în pumni.

– A, asta spun și eu exclusiv. Când plecăm?

– Curând, după ce îți termini ceaiul, fiindcă – ghici ce? – mama mă duce la Wadebridge în după-amiaza asta să-mi ia cizme noi; picioarele mi-au crescut prea mult pentru astea. Sări într-un picior și îl scutură pe celălalt ca să-i dea și mai multă importanță.

– Bine, cred că ar fi mai bine să mă mișc și eu. Mă duc să-mi iau bocancii.

Când apăru din nou cu un rucsac aruncat peste umăr, ea îl aștepta lângă poartă.

– De unde începem? întrebă el.

– Din capăt, desigur. Din sat.

Întrucât știa că exista un drum ce ducea de la fermă direct în vale, i s-a părut ciudat, dar n-a obiectat.

– Bine, atunci. Așa să fie, coborâm în sat!

Era o dimineață luminoasă. Un pic de ceață joasă se ridica în fuioare subțiri din părțile mai reci ale văii, evaporându-se rapid în aerul călduț. Au urmat o stradelă strâmtă ce cobora în valea lăturalnică, formată de râul Jordan, au trecut de o moară veche văruită, cocoțată deasupra râului, au apucat-o pentru scurt timp pe drumul principal de la Camelford, pentru a o lua apoi pe strada Ford, cu sens unic, și au mers mai departe, pe serpentinele ce coborau dealul.

De-a lungul veacurilor, în Boscastle s-au dezvoltat două centre: „Orașul de Sus", deasupra văii, acolo unde se aflau acum, și „Orașul Cheiului", jos în jurul

portului. Strada Fore – care și-a schimbat în mod ciudat numele în strada Dunn, pe la jumătatea drumului ce ducea în josul dealului – lega cele două ape. Lui Andrew îi plăcea caracterul aproape medieval al străzii strâmte, pe care se aliniau pe ambele părți căsuțe joase din piatră, înghesuite una lângă cealaltă. Au trecut de primărie, de vechea capelă metodistă, de școala primară la care învăța Lee și de poștă. După poștă, strada o cotea brusc la dreapta și se afunda în josul dealului, urmând paralel cursul râului Jordan, care curgea clipocind prin valea de dedesubt. Cu toate că era de-abia zece dimineața, când au ajuns jos, erau înghesuiți ca sardelele în Orașul Cheiului.

Aici Andrew a fost informat într-o doară de către ghidul său că trebuia să plătească o mică taxă pentru tur. Înghețata i s-a părut în regulă lui Andrew pentru micul dejun. Așa că a cumpărat pentru amândoi câte o înghețată Chunky Choc. Au plecat în curând prin spatele parcării plină de lume și s-au îndreptat în susul râului printre copacii ce îl mărgineau, unde s-au putut bucura doar ei de poteca înfrunzită de lângă râu.

Aici, chiar deasupra zonei portului, pantele împădurite ale văii urcau abrupt de la malurile râului, lăsând suficient loc pentru albie și pentru potecă. Dar puțin mai încolo, baza văii se deschidea și poteca o cotea când la stânga, când la dreapta prin pajiștea cu iarbă deasă.

– Ai ratat aproape toate florile, spuse Lee, ca și cum Andrew nu dăduse nici o atenție.

– Ce vrei să spui?

– Primăvara aici sunt mii și mii de primule, de narcise, de zambile și alte chestii. Ar trebui să vezi cimitirul de lângă biserică atunci. Sunt atâtea narcise încât de-abia se mai văd pietrele funerare. Dar s-au dus toate acum. Ai venit prea târziu.

– Dar încă au rămas multe flori aici, o contrazise el, mai mult ca să se apere. Uite aici, de pildă. Îi arătă un tufiș împestrițat cu boboci roz-deschis ce dădeau spre culoarea fildeșului.

– E doar măceș, pufni Lee. E o buruiană, la fel ca aceste tufe de mure scârboase, pline de ghimpi. Se găsesc peste tot. Nu pot să le sufăr.

– Mama ta mi-a spus că face vin de mure.

– Ei, da, nu mai pot eu.

Andrew nu putea să contrazică acest mod de a gândi.

O curbă ușoară a dezvăluit o baltă creată de un zăgaz din piatră nu prea înalt, care încetinea cursul râului. S-au oprit și s-au așezat pe o piatră, unde Lee zise:

– Ăsta e un stăvilar. Arată către un fir de apă chiar mai sus de zăgaz. Devia apa către apeduct.

– Apeduct?

– Știi, apeduct... cel care duce apa la moară. Credeam că voi, americanii, vorbiți englezește.

– Și eu credeam, spuse Andrew, dar nu mai sunt atât de sigur.

– Știi roata mare roșie din lemn de lângă pielărie, acolo jos, lângă parcare? Era mai demult o moară acolo. Apa care o făcea să funcționeze venea de aici.

– Ce fel de moară?

– O moară care macină tot felul de chestii, prostuțule.

– Ce fel de chestii?

– Pui multe întrebări pentru un om mare.

– Iar tu știi o mulțime de lucruri pentru un copil.

– E un compliment?

– Nu fac niciodată complimente înainte de masa de prânz.

– Îmi aduci aminte de prietena mea Nicki, spuse Lee zâmbind. Ea spune lucruri dintr-astea. Ți-ar plăcea. E hazlie.

– Eu sunt hazliu?

– Nu înainte de masa de prânz.

Lee sări de pe piatră și o porni din nou pe potecă, ba mergând normal, ba țopăind. Andrew erau uimit să constate cât de multe știa Lee despre lumea înconjurătoare.

– De unde ai învățat toate astea? o întrebă el când o ajunse din urmă.

– De la Elizabeth, în general. Mami spune că ar trebui să-i spun doamna Davis, dar ea zice că pot să-i spun simplu Elizabeth. Conduce centrul turistic și știe o mulțime de lucruri.

– Dar stai puțin, tu nu ești turistă.

Lee îl privi o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama dacă o necăjea sau era pur și simplu prost.

– E o prostie, spuse ea și începu să țopăie din nou.

Andrew o urma încântat, urmărind din priviri dealurile. Printre copacii de pe pante se numărau frasini, fagi și aluni, dar cei mai mulți erau stejari, care i se păreau din basme, cu ramurile lor încolăcite, acoperite cu mușchi și bogate în frunze.

Era genul de pădure din care nu lipseau zânele și spiridușii, iar el spuse asta cu glas tare.

– Eu n-am văzut niciodată, dar Nicki spune că sunt spiriduși acolo jos.

– Spiriduși?

– Știi tu – oameni mici.

– Ea i-a văzut?

– N-am întrebat-o niciodată. De cele mai multe ori, când Nicki spune ceva, îmi este suficient.

Andrew admira structura elaborată a unui anumit stejar, unul foarte bătrân ce se înclina spre râu, când Lee ciripi:

– Ghici ce, Drew?

– Nu știu ce, Lee?

– Acesta este copacul meu secret.

– Serios?

– Îhî. Mă cocoț în el uneori cu câte o carte și stau acolo să citesc.

– Fac pariu că este liniște acolo sus, printre frunze.

Copacul secret al lui Lee era făcut pentru cocoțat. Ramurile lui începeau de jos și continuau, ca o scară, până sus de tot pe trunchiul lui gros și noduros. Andrew se săltă pe ramura cea mai joasă și spuse:

– Hai, arată-mi unde șezi tu!

Lee se cățără pe lângă el cu siguranța unei maimuțe și ajunseră amândoi într-un cilindru de frunze verzi, care de jos era pur și simplu de nevăzut. Lee se instală în poala uneia dintre ramuri și se sprijini de trunchi. Andrew încerca să-și mențină echilibrul pe o ramură de lângă ea.

– Uneori stau aici și spionez oamenii care vin pe potecă, mărturisi ea.

– Serios? Și ai văzut vreo persoană interesantă?

– Îhî. Am văzut vicarul, odată.

– Și ăsta ce făcea?

– Nu „ăsta", ci „asta". Nu te duci la biserica Sf. Symphorian?

– Sunt aici doar de câteva zile, Lee. Așteaptă puțin să mă obișnuiesc.

– Nu ești vreun metodist, din ăia, nu-i așa? întrebă ea cu ochii mijiți, ca și cum metodiștii ar fi avut coarne.

– Nu, nu sunt. Stai o clipă. Cum pot cei de la Sf. ... cum îi zice?

– Symphorian.

– Așa. Symphorian. Dar cum pot ei avea un preot care e femeie? Nu credeam că niște catolici ar permite așa ceva.

– Nu sunt catolici. Sunt de la B.A.

– Poftim?

– Biserica Anglicană. Nu știi prea multe, nu-i așa?

– Cred că nu.

– Eu și cu mama ținem de B.A. Cred că și tata, dar el este prea ocupat cu ferma, în majoritatea duminicilor, ca să mai meargă la biserică.

– Și B.A. are preotese?

– Ai vreo problemă cu asta? îl întrebă Lee, privindu-l aspru.

– Nu!

– Pentru că unii oameni au probleme, se pare. Prietena mea Nicki le spune „nandertalieni".

– Neanderthalieni. Doamne, ce vorbe mari folosește prietena ta. Se întreba dacă toți puștii din Boscastle erau atât de precoce precum aceste două copile.

– Mda, neanderthalieni. Așa e. Înseamnă un soi de „înapoiați". Tu nu ești unul din ăia, nu-i așa?

– Nici metodist, nici neanderthalian, spuse el, ducându-și mâna în dreptul inimii, cel puțin după câte știu eu. Zău.

Aceasta păru să o satisfacă pe Lee. Ajunși din nou pe pământ, cei doi și-au continuat drumul de-a lungul malului râului, până când au ajuns la un podeț de lemn care trecea râul către o potecă ce ducea la coama împădurită de deal.

– Sfârșitul turului, anunță Lee.

– Asta a fost tot? Cum rămâne cu fântânile și cu vrăjitoarele?

– Trebuie să aștepți până data viitoare. Trebuie să mă întâlnesc cu mama ca să mergem la Wedebridge. Pentru cizme.

O porni în goană peste podeț.

– Mulțumesc pentru înghețată, strigă ea peste umăr.

– Voi face o plângere la Centrul de Turism, strigă Andrew în urma ei. I se păru că auzi o chicoteală din depărtare.

Își dădu jos rucsacul și scoase din el o hartă. O cercetă o clipă, apoi își luă rucsacul la spinare și își continuă drumul în susul râului. Ajunse la un grup mic de case, pe care îl identifică drept localitatea Newmill, apoi urcă valea și o luă spre mare. Se îndrepta spre poteca de pe coastă și, fără să știe, către o întâlnire cu oaia rătăcită.

Doi

Nicola Rhys-Jones se ocăra singură. Și nu în liniște. Țipa în vânt.

– Idioato! Idioata naibii! Să întâlnești un tip drăguț, cu conștiință, să-i arunci câteva glume răutăcioase și apoi să pleci. Excelent!

Randi, câinele ei husky siberian în vârstă de șapte ani, se învârtea în goană în jurul ei, lătrând, în timp ce ea călca apăsat pe poteca de lângă coastă. Nicola se opri și se uită înapoi către stâncile de lângă mare, spre nord. Sus, deasupra Pentargonului, lângă râul cu același nume, văzu silueta unui bărbat. Bărbatul frumos care încercase să ajute oaia idioată. Bărbatul frumos cu păr des, cârlionțat, grizonant și cu o față amabilă, grijulie. Nu voia ca el să o ajungă. De fapt, într-un fel, voia, dar mai curând nu. Prea ar fi fost evident. Coborî cu pași mari poteca abruptă ce ducea spre Boscastle și spre căsuța ei cu studio de lângă dig.

Nicola Rhys-Jones, nemăritată, sau mai exact divorțată, dacă e să vorbim cinstit, se apropia de statutul de „femeie de o anumită vârstă" și pretindea că nu contează deloc pentru ea, deși conta. Oricine – orice bărbat, cel puțin – care ar fi trecut pe lângă ea pe poteca de pe coastă ar fi observat o femeie frumoasă, după orice definiție în afară de a ei: păr șaten-închis, ușor ondulat; ochi mari castanii sub niște sprâncene groase, expresive; un nas frumos, puțin cam mare pentru fața ei; pomeți înalți, osoși; pielea ușor măslinie, și remarcabil de netedă; buze cărnoase care se ridicau la colțuri, insinuând mereu un zâmbet, ca și cum ar deține un secret. Avea aproape patruzeci de ani, dar nu-și arăta vârsta. Încă. Avea puțin peste un metru șaptezeci (un pic cam înaltă, după părerea ei) și umeri lați (puțin cam prea lați, se îngrijora ea), sâni generos proporționați (prea generos – moștenirea ei italiană), și picioare zvelte, legate de niște șolduri bine proporționate, pe care le muncea din greu ca să nu se lățească (ca atare, plimbarea câinelui, dar nu că nu i-ar fi plăcut).

Nicola descuie uşa joasă de lemn a căsuţei sale din piatră, se duse în bucătărie, umplu un bol de apă pentru Randi, apoi îşi puse un pahar de gin cu apă tonică şi urcă treptele din piatră ale scării abrupte ce ducea spre atelierul său. Îi plăcea această casă, mai ales atelierul luminos cu vedere spre port. Se lăsă pe spătarul şezlongului din faţa şevaletului şi puse paharul pe podea. Etajul de sus al căsuţei fusese cândva un pod în care se uscau năvoadele. Parterul fusese un birou şi o magazie pentru depozitarea vaselor cu crabi. Locul îi convenea, în acest moment al vieţii ei, deşi contrasta izbitor cu locuinţa încântătoare pe care o împărţise cu Jeremy.

Jeremy. Ce dezastru. Zece ani de căsătorie cu un englez bogat, educat, narcisist, care se întâmpla să mai aibă şi o uşoară atitudine jignitoare. Ca şi cum nu ar fi cunoscut suficient acest lucru în copilărie.

Nicola DeLucca, absolventă a Institutului de Artă din Boston, îl cunoscuse pe Jeremy Rhys-Jones, fiul unui aristocrat englez, pe vremea când a avut o bursă de studii la Florenţa, în Italia. Familia lui deţinea o moşie modestă, stâncoasă şi bătută de vânturi, în peninsula Penwith, Cornwall, lângă colonia artiştilor de la St Ives. Ea era singura fiică a unei familii de muncitori imigranţi din enclava italiană claustrofobă care se afla la capătul de nord al Bostonului. Avea doi fraţi, unul mai mic decât ea, James, şi altul mai mare, John – cu nume de sfinţi, deşi doar James avea să justifice mai târziu această onoare. Tatăl ei, Anthony, îşi abandonase familia când ea avea doar şase ani, iar mama ei, Angela, a fost nevoită să muncească, făcând noaptea curăţenie în birourile Primăriei – motiv de ruşine nerostit în cartier.

După liceu, Nicola a obţinut o bursă de arte la Colegiul din Boston. Patru ani mai târziu, a absolvit şi s-a trezit angajată într-o slujbă cu jumătate de normă, ca grafician, la o editură. În timpul liber, lua cursuri avansate de pictură la Institutul de Artă. Obţinerea bursei a scutit-o de nevoia de a munci şi a obligat-o să-şi ia în serios talentul pentru pictură.

La Florenţa, a plutit aproape tot timpul într-o stare de supraîncărcare senzorială. Micul ei dejun era format din *cappuccino* şi *biscotti*, în zumzetul continuu al maşinii de cafea espresso din cafeneaua plină de aburi de la colţul străzii de lângă apartamentul în care stătea în gazdă. Apoi se preumbla prin oraş. Şi-a dat seama repede că palatele complicate o lăsau rece. Locurile care o incitau erau mult mai prozaice: prăvălioarele care se înşirau pe străduţele pavate cu piatră şi arcadele; abundenţa de produse agricole din pieţele publice; pelerinele negru cu roşu purtate de poliţiştii florentini în timp ce stăteau călare pe caii atât de albi şi musculoşi, încât păreau sculptaţi din aceeaşi marmură orbitoare de Carrara

din care fusese cioplit *David* al lui Michelangelo. Stătea ore întregi în piețe, făcând schițe pentru studiile în ulei pe care avea să le termine în clasă.

Jeremy nu se afla la Florența pentru a studia arta; el se afla la Florența pentru a studia italiencele. Norocul ei a fost că el prefera italiencele care vorbeau englezește. Deși cu un an mai tânăr decât ea, era matur, cultivat și încântător. Și înalt. Și atrăgător. Și ca nimeni altul pe care îl întâlnise vreodată.

Nicola a căzut victimă. Când Jeremy s-a reîntors în Anglia, în timp ce ea își continua studiile la Florența, el îi scria aproape zilnic scrisori pătimașe. Venea la Veneția aproape la fiecare sfârșit de săptămână. Apoi, când s-a apropiat iarna, a invitat-o să-și petreacă sărbătorile de Crăciun cu familia lui în Cornwall. A zburat cu avionul la Londra, apoi a făcut o călătorie lungă cu trenul până aproape de vârful sud-vestic al peninsulei britanice. Jeremy a întâmpinat-o la gară la St Ives într-un Land Rover prăpădit, în care sufla vântul. Purta o jachetă de ploaie din pânză cerată, mirosind a ulei, o beretă de tweed și niște cizme verzi de cauciuc, despre care a aflat ea că se numeau „Wellington".

Jeremy descrisese locuința familiei sale drept o „casă de țară", iar Nicola își imagina o casă mică, drăguță și acoperită cu iederă. Astfel, când au trecut prin poarta cu stâlpi, a fost total nepregătită pentru mărimea sau grandoarea conacului din granit la care ducea drumul lung, străjuit de copaci. În comparație cu acele case joase, înghesuite din North End – sau, în măsura în care conta, cu casele din Florența – aceasta i se părea somptuoasă ca un palat.

Casa Trevega, căci așa se numea, se afla într-o vale adăpostită, traversată de un râu care curgea repede către vest, dinspre vârfurile înalte, înainte de a se vărsa în mare. Moșia avea câteva sute de acri și includea un cătun înghesuit de case ale foștilor arendași, un complex agricol și chiar o moară de apă ce nu mai era folosită.

În interiorul casei, încăperile erau spațioase și aveau tavane înalte. Mobilierul, cu aer familiar, confortabil și „foarte" englezesc, era o amestecătură de modele, culori și texturi care se potriveau oarecum unele cu altele. Pe pervazurile ferestrelor și pe mese erau aranjate rămurele cu boabe roșii și legături de iederă, pentru sărbători. Peste tot erau lumânări.

Totuși, peisajul de coastă de dincolo de vale era departe de acel „pământ verde și plăcut" pe care și-l închipuia Nicola când se gândea la Anglia. Dealurile din jurul moșiei erau aspre și bătute de vânt. Kilometri întregi de ziduri de piatră se așterneau printre versanții golași, din piatră, care se ridicau spre niște stânci masive din granit. Copacii, atâția câți erau, nu prea mulți, erau torsionați și pipernicițí din cauza sării, cu trunchiurile și ramurile aplecate de vântul ce bătea șuierând dinspre Atlantic.

Oricine altcineva ar fi socotit acest peisaj de miez de iarnă imposibil de mohorât, însă Nicola se simțea în mod ciudat ca acasă. În ciuda severității aparente a moșiei, pășunile cuibărite între zidurile de piatră șerpuitoare erau verzi, chiar în timpul Crăciunului. Clima era plăcută, chiar dacă bătea vântul și ploua din belșug. Platoul de coastă avea o pășune excelentă, iar administratorul fermei ce aparținea tatălui lui Jeremy, Nigel Lawrence, creștea acolo o ciurdă mare de vite din rasa Black Angus.

Mica familie a lui Jeremy – tatăl său, Sir Michael, și sora lui mai mică, Nina – a primit-o cu căldură. Nicola știa că mama lui, Jemma, murise cu câțiva ani înainte, nu departe de casa lor din Londra, într-un accident de mașină, când s-a izbit cu decapotabila sa de un parapet de pe malul Tamisei, în timp ce mergea cu viteză foarte mare – „ca de obicei", după cum spusese Jeremy, în silă.

După câteva zile (și câteva pahare mari de whisky), tatăl lui, Sir Michael, un bărbat voinic, trecut de șaptezeci de ani, cu o coamă dezordonată de păr alb și niște ochi limpezi albaștri, scăpărători, i-a spus Nicolei că-i reamintea de soția sa.

– Hotărâtă și optimistă, așa era, mormăi el, iar chipul lui amabil și vesel se umplu de riduri, când își aminti de ea cu drag. Exact ca tine, draga mea; exact ca tine; rasă pursânge, amândouă. Nicola zâmbi ușor, neștiind cum să răspundă.

Jeremy îl descrisese pe tatăl său ca pe un om de natură să te intimideze, dar Nicola și Sir Michael s-au înțeles de minune chiar de la bun început. Era curtenitor și amabil și o făcea să se simtă ca acasă. Pur și simplu îl adora – ca pe un tată la care a visat întotdeauna, dar de care nu avusese parte. Nicola și Sir Michael vorbeau într-un limbaj de estetică pe care Jeremy nu-l înțelegea. Pasiunile artistice ale lui Sir Michael erau etalate pe pereți în întreaga casă. Fusese colecționar de-o viață de lucrări ale artiștilor englezi, care pictaseră în coloniile de artă de pe coasta Cornwall-ului la începutul secolului XX: Stanhope Forbes, Frank Bramley, Laura Knight și Alfred Wallis, printre alții. Dar talentul Laurei Knight de a capta intensitatea și puritatea luminii, unică în sud-vestul îndepărtat al Cornwall-ului, a impresionat-o cel mai mult pe Nicola, iar mai târziu i-a influențat și propria-i pictură.

De Crăciun, Jeremy i-a dăruit un set complet de vopsele Winsor & Newton și un șevalet portabil. Sir Michael i-a dat o schiță în cărbune reprezentând o femeie cu un băiețaș în poală. De-abia peste câteva zile a aflat, de la Jeremy, că era portretul bunicii lui și al tatălui ei pe vremea când era copil, executat de Stanhope Forbes.

Apoi, în ajunul Anului Nou, Jeremy a surprins-o, cerând-o în căsătorie, iar Nicola s-a surprins pe ea însăși acceptând să-i fie soție.

La început, totul părea perfect. Nunta a avut loc la sfârșitul lunii mai, după ce s-a terminat bursa Nicolei. Ceremonia s-a desfășurat într-o biserică din secolul al XI-lea, la Zennor, cătunul cel mai apropiat de moșia Rhys-Jones. Parohul anglican i-a permis cu multă bunăvoință fratelui Nicolei, James, care fusese de curând hirotonisit preot catolic, să ia parte la ceremonie. Sir Michael îi adusese cu avionul pe fratele și pe mama ei de peste ocean pentru eveniment. Sanctuarul din piatră gol-goluț fusese acoperit cu trandafiri albi și cu crizanteme. Mama ei a plâns.

După o lună de miere umedă, în care au colindat insulele vestice ale Scoției, Nicola și Jeremy s-au mutat în Casa Trevega. Aceasta nu a fost prima alegere a soțului ei. Jeremy obținuse o diplomă în economie de la Universitatea Cambridge și plănuia să lucreze la sediul central din Londra al firmei de management a tatălui său, să se ocupe în timpul zilei de misterioasele investiții ale numeroșilor clienți bogați, iar noaptea să se bucure de scena socială a orașului. Dar Sir Michael avea alte idei. L-a trimis pe Jeremy să facă ucenicie la biroul firmei din Penzance și le-a dat o casă de țară în care să locuiască. Sir Michael prefera să stea la Londra, aproape de Camera Lorzilor și de clubul lui.

Pe Jeremy l-a înfuriat acest aranjament, însă Nicola a fost încântată peste măsură. Îi plăceau casa veche cu multe ascunzișuri, grădinile, serile pașnice la gura focului și lungile plimbări de-a lungul coastei. Apoi a venit darul de nuntă pe care l-a primit de la Sir Michael – un mic atelier de pictură numai al ei, cu vedere spre port, în localitatea învecinată St Ives, unde lumina avea strălucirea diamantului, iar apa de culoarea albastru-verzui din micul port părea indiscutabil mediteraneeană. În ciuda nisipului alb al plajei, adevărul era că apa care se năpustea dinspre Atlantic era atât de rece, chiar în plină vară, încât doar copiii o puteau suporta mai mult decât câteva minute.

Copii. Nu avuseseră, deși nu se putea spune că n-ar fi încercat. Secretul Nicolei consta în faptul că propria ei sexualitate era complicată și emoțională – era când jucăușă și cochetă, pentru ca în clipa următoare să fie distantă și detașată. O tulbura, dar păstra secretul pentru sine, iar adevărul era că soțul ei era prea preocupat de propriile lui nevoi ca să mai observe schimbările. Apoi, la câțiva ani de când erau căsătoriți, ani în care soțul ei era când grijuliu, când jignitor, Jeremy a hotărât că era timpul să întemeieze o familie. Cum lunile treceau fără să apară vreo sarcină, Jeremy deveni brutal de primitiv, bombardând-o ca o mașinărie, ca și cum singura lui hotărâre era să planteze o nouă viață, indiferent în ce condiții.

Și așa cum i s-a mai întâmplat o dată înainte, Nicola a început să nu mai mă-

nânce, ca și cum ar fi vrut să se purifice, ca și cum durerea foamei ar fi putut să șteargă orice ar fi făcut ea, orice păcat ar fi comis, pentru a aduce acest abuz al lui asupra ei. Când Jeremy a început să facă niște călătorii de afaceri la Londra din ce în ce mai lungi, s-a simțit ușurată. Îl suspecta că avea o iubită în oraș și și-a dat seama că puțin îi păsa. Ar fi trebuit să simtă acest fapt ca pe o pierdere, dar ea l-a simțit în schimb ca pe o ușurare.

Singura confidentă a Nicolei în acele zile era Annabelle Lawrence, soția administratorului fermei. O blondă băiețoasă, cu picioare lungi – ea și Nigel aveau un copil, Jesse, care la doi ani era permanent lipit de coapsa stângă a Annabellei. Aceasta era una dintre acele femei veșnic vesele și optimiste, care păreau întotdeauna în stare să se descurce de minune.

Lui Annabelle îi plăcea Nicola și era îngrijorată pentru ea. În ultimele luni, Nicola slăbise și devenise palidă. Într-o dimineață mohorâtă de toamnă, Annabelle i-a făcut o vizită cu o farfurie cu fursecuri proaspăt scoase din cuptor. Intră pe ușa din spate, o strigă și o găsi pe Nicola șezând singură la o masă din lemn natur, în bucătăria cavernoasă din Casa Trevega, privind pe fereastră ceața rece ce venea dinspre Atlantic.

– Ce urât e azi afară, anunță Annabelle pe un ton vesel, în timp ce-și scotea jacheta umedă și-l lăsă pe Jesse în scăunelul lui portabil. Ce-ai zice dacă am bea și noi un ceai și ne-am mai îngrășa un pic, mâncând aceste fursecuri?

Nicola ridică ochii către ea și îi zâmbi șters.

– Ți-e bine, drăguță? Arăți cam trasă în ultimul timp.

– Mi-e bine, Annabelle, zău, sunt doar obosită.

– Petreci prea mult timp în atelierul ăla al tău. Te epuizezi pregătindu-ți expoziția.

Nicola lucrase din greu la pânzele pentru vernisajul de la Great Atlantic Gallery, în apropiere de St Just, dar nu asta era problema.

– Mă duc să pun ceainicul la fiert, zise Nicola, ridicându-se și îndreptându-se spre bufetul pe care era ceainicul.

N-a reușit. Nu făcuse decât câțiva pași, iar încăperea a început să se rotească în jurul ei. Întinse un braț să găsească un sprijin, dar nu găsi nimic și se prăbuși. Leșinase.

Având o oarecare pregătire ca asistentă medicală dinainte de a se fi măritat cu Nigel, Annabelle îi controlă respirația și pulsul, apoi se repezi în camera de zi, apucă niște perne de pe sofa și se întoarse, folosind una dintre ele pentru a-i sprijini capul și pe celelalte pentru a-i propti picioarele.

Când deschise fermoarul hanoracului pe care îl purta Nicola, Annabelle văzu vânătăile de pe gâtul ei. Cineva o strânsese de gât. Era doar un singur candidat posibil. Simțea cum o apucă furia. Ținea un prosop rece, umed, pe fruntea prietenei ei, când Nicola își reveni.

– Ei bine, a fost o prostie, nu-i așa? spuse Nicola, clipind și străduindu-se să se ridice pentru a sta în fund pe scaun.

– Nu, draga mea, șopti Annabelle, strângând-o pe Nicola la piept. Prostie a fost să-l lași să-ți facă ce ți-a făcut și să nu spui nimănui.

A trebuit să treacă luni întregi, a fost nevoie de perseverența Annabellei și de câteva vizite la consilierul serviciului social de la Penzance pentru ca Nicola să-și părăsească soțul. Când a făcut-o, la mijlocul lunii martie, o lună anormal de rece, l-a părăsit în liniște, într-o zi în care el era plecat. Nu și-a luat decât mașina ei, îmbrăcămintea și echipamentul de pictură.

S-a îndreptat spre nord, de-a lungul coastei, mergând pe drumuri înguste, de țară, nedorind, în mod intuitiv, să se depărteze de mare, care îi oferea atât de multă plăcere și o inspira atât de bine în artă. În a treia zi a călătoriei sale șerpuitoare, a coborât un deal abrupt și s-a trezit în port, la Boscastle, la vremea refluxului. Avea ceva foarte plăcut acest port – modul în care bărcile locale colorate se aplecau ici și colo pe suprafața bălților noroioase, așteptând să se reîntoarcă fluxul; râul care o cotea prin sat; cutele protectoare ale văii.

Sub stânca din partea de sud a micului port era ascunsă o clădire mică, din piatră, cu un anunț în fereastră: CASĂ CU TOATE UTILITĂȚILE, DE ÎNCHIRIAT. S-a gândit să închirieze locul pentru o săptămână. Câteva zile mai târziu, și-a prelungit șederea cu încă o săptămână. În cele din urmă, a ajuns la o înțelegere cu proprietarul pentru un contract de închiriere cu posibilitate de reînnoire anuală.

Cam o lună mai târziu, Nicola lucra în atelierul ei de sus, când auzi o bătaie la ușă. Când coborî și deschise ușa, îl găsi pe Sir Michael, sprijinit în baston, în ploaie, cu un pachet mare sub braț.

– Bună ziua, draga mea, spuse el, cu capul său mare plecat. Crezi că aș putea intra, ca să scap de vremea asta?

Nicola simți că o cuprinde teama.

– E și Jeremy?

– Sunt singur, Nicola. Aș vrea să vorbesc puțin cu tine, dacă îmi permiți.

Nicola se dădu înapoi din fața ușii și bărbatul intră. Lăsă pachetul pe jos, sprijinindu-l de perete, se îndreptă din șale și își scoase haina udă. În cele din urmă, se întoarse spre ea și zâmbi, iar chipul său pleoștit, de câine polițist, se umplu de căldură.

– Bună ziua, dragă Nicola, spuse el blând. Ți-am dus dorul.

Pe obrajii Nicolei șiroiau lacrimi, iar Sir Michael o luă în brațe.

– O, tată, spuse ea cu capul lipit de umărul lui. Îmi pare atât de rău. Dar știi că nu puteam...

– Știu, dragă. Nu-mi puteai spune. Dar am descoperit. Este dezgustător. Propriul meu fiu. Sir Michael privi de jur împrejur camera de zi micuță și se așeză pe un scaun, lângă focul cu cărbuni. Ai cumva un whisky?

Nicola se scutură pentru a scăpa de șoc.

– Hm, nu. Dar am un coniac bun...

– Splendid. Trase scaunul câțiva centimetri mai aproape de foc.

Când se întoarse, Nicola se așeză pe podea și îi cuprinse în brațe genunchii.

– Cum m-ai găsit?

Bătrânul ridică din umeri.

– N-a fost prea greu, serios, pentru un om cu situația mea. Am vorbit la Scotland Yard. Ei ți-au descoperit automobilul.

– Dar de ce?

Sir Michael o privi, puse o mână încrețită, pătată de vârstă, pe umărul ei și chicoti:

– Rasă pură, draga mea, rasă bună, asta ești. Am știut din clipa când ai intrat pe ușă. I-am spus lui Jeremy în acea zi de Crăciun – cineva ca tine apare doar o dată în viață, așa că era timpul să se domolească. Dar n-am avut de unde să știu că unicul meu fiu era o brută. Cum puteam să aflu? Ce știm cu adevărat despre propriii noștri copii, cu excepția a ceea ce ne lasă ei să știm? M-am simțit ca un prost, chiar mai rău. Am pierdut pe cineva foarte drag mie când ai plecat. Îmi iubesc fiica, desigur, dar tu... Ei bine, tu erai – *ești* – cu totul altceva.

Nicola văzu licărul umed din ochii lui Sir Michael și îi cuprinse genunchii și mai strâns în brațe.

– Nu mă pot întoarce, tată. Nu mă voi întoarce.

– Știu asta, draga mea, și n-am intenția să ți-o cer.

– Atunci, de ce ești aici? De ce m-ai căutat?

– Fiul meu, îmi pare rău că trebuie să o spun, nu este un gentleman. Dar eu sunt. Este responsabilitatea mea – și marea mea bucurie – să mă asigur că ești bine întreținută.

– Nu doresc nimic de la...

– Sst, Nicola. Știu că nu dorești. Nu înțelegi că acesta este, în parte, motivul pentru care mă aflu aici? Te-ai purtat în tot timpul acestei orori ca o perfectă doamnă, în unele privințe chiar aș fi dorit să nu te fi purtat astfel. Aș fi înțeles

mai curând ceea ce se întâmpla. Am venit să-ți spun că am făcut aranjamentele pentru divorț și l-am pus pe Jeremy să semneze hârtiile. Asta vrei, nu-i așa?

Nicola dădu afirmativ din cap.

– Bine. Asta e aranjat. În plus, vreau să fiu sigur că nu ai nici un fel de disconfort. Ai avut destule.

– Dar...

El ridică o mână.

– Va fi o mică subvenție – nimic jenant, te asigur... dar nu vei avea nici un disconfort. Va fi vărsată lunar în contul tău. Am păstrat și atelierul tău de la St. Ives și îl închiriez. Desigur, dacă vei dori vreodată să-l ai din nou...

– Tată, știi că îmi place St Ives și acel atelier. Dar atâta vreme cât Jeremy este în Casa Trevega, n-aș putea.

– Știu. N-am decis încă ce să fac cu el. Dar între timp, îmi convine închirierea, serios îți spun! Ochii lui bătrâni străluciră ca un hoț în fața unui diamant. Mai luă o gură de coniac. O, mai este ceva.

Se ridică de pe scaun și se duse încet către ușă, acolo unde pachetul se sprijinea de perete.

– Nicola, vreau să primești asta. Știu că îți place și m-ar încânta nespus să știu că se află la tine.

Ridică pachetul, care era învelit în hârtie groasă cafenie și îl puse în fața ei. Nicola îl despachetă încet, dar credea că știe ce era în interior. Era tabloul pe care îl admirase cel mai mult în colecția lui Sir Michael: era superbul tablou al Laurei Knight, *Ella, nud șezând.* Când îl scoase din ambalaj, se uită la socrul ei, dând din cap:

– Nu, n-aș putea...

– Mă tem că trebuie, draga mea. Este deja scris în testamentul meu.

Laura Knight a realizat mai multe tablouri de atelier, inclusiv acest nud al celei mai bune prietene a ei, Ella Naper, pe care a plasat-o într-un fotoliu aurit drapat cu un halat de mătase roșu și negru. Tabloul părea oarecum neterminat, însă personajul din fotoliu era perfect.

– Este o plăcere să-l ofer cuiva care are talentul tău, spuse Sir Michael. Poate va fi muza ta. Ei, ce zici, fata mea?

Nicola se ridică din șezlong și coborî în bucătărie. Afară, soarele apusese și portul era cufundat în umbră. Îl hrăni pe Randi, îi reumplu bolul cu apă, și își prepară încă un pahar de gin tonic. Apoi se duse în camera de zi, se așeză pe canapea, sorbi din băutură și se uită la tabloul ce o reprezenta pe Ella Naper,

care atârna deasupra suportului de piatră, deasupra șemineului. Se gândi la Ella ca la perechea ei spirituală – un spirit liber, încrezătoare în lumea ei. Așa dorea ea să fie. Era, de fapt, ceea ce avea ea să devină în cei aproape patru ani de când locuia la Boscastle.

Câteva clipe mai târziu, adormi. După un timp, Randi veni din bucătărie, amuşină mâna stăpânei sale, nu primi nici un răspuns, şi se încovrigă la locul lui pe covoraşul din faţa căminului.

Trei

– Ghici ce, Drew?

Andrew tocmai deschisese ușa căsuței sale spre o dimineață blândă de duminică de august. Lee se afla la locul ei obișnuit. Purta noile sale cizme Wellington.

– Ai de gând să termini turul astăzi și să mă duci să văd fântânile sacre și vrăjitoarele?

– Nu, omule. E aproape timpul să mergem la biserică! Ai face mai bine să te grăbești.

– Îți mulțumesc că mi-ai reamintit, dar mi-e teamă că am alte planuri. Mă duc să mă plimb în dimineața asta, dat fiind că o persoană pe care o cunosc a întrerupt brusc excursia de ieri.

Lee îl privi pieziș de pe zid.

– Ești sigur că nu ești vreun metodist dintr-ăia?

– Absolut sigur.

– Bine, fă cum vrei. Eu plec. Sări de pe zidul de piatră și se năpusti pe pajiște către casă.

Lee Trelissick îl făcu pe Andrew să-l doară sufletul, acea durere pe care o ai când îți dorești ceva de care nu vei avea parte niciodată. Lee era exact genul de copil pe care visase să-l aibă cu Katerina – și fusese fericit că nu l-au avut. Andrew era profesor de arhitectură la Universitatea din Pennsylvania, atunci când el și Katerina Vogel s-au cunoscut la un dineu de acordare a premiilor celor mai promițători absolvenți. Ea lucrase în domeniul proprietăților imobiliare, dar descoperise că punctul ei forte era în domeniul bancar. Când și-a terminat masteratul, Mellon Bank a pus mâna pe ea ca pe un chilipir și a numit-o în corpul lor de conducere.

Katerina – „Kat" pentru prieteni – era foarte „colțoasă". Până și părul ei strălucitor, negru ca abanosul, era tuns asimetric. Aproape dureros de subțire și având o înălțime peste medie, Kat nu prea stătea împreună cu colegii ei de clasă și își petrecea aproape tot timpul cu profesorii, după cum observase Andrew. În seara aceea, când l-a zărit în mulțime, a ridicat pur și simplu o sprânceană. Andrew s-a simțit hipnotizat.

Când s-au căsătorit, un an mai târziu, Katerina era mult prea preocupată de cariera ei pentru a se gândi la copii. Lui i s-a părut absolut normal la vremea aceea; cu toate că el avea cu zece ani mai mult decât ea, Katerina, la cei treizeci de ani ai ei, avea timp suficient conform ceasului biologic. Însă el simțea și ambivalența ei în privința copiilor, de parcă se temea că nu era făcută să fie mamă. Când Kat a trecut de cea de-a treizeci și cincea aniversare, Andrew a început să se resemneze că nu vor avea copii.

Apoi, ea îl părăsi. Acum, a aflat că este însărcinată. Îi era greu să-și dea seama ce îl surprinsese mai mult. Sau ce era mai dureros.

Își termină de băut ceaiul, își legă șireturile de la bocanci, apucă rucsacul și se îndreptă spre nord pe strada cu sens unic de deasupra fermei. După vreo jumătate de kilometru, o coti la stânga pe potecuța care ducea în jos prin pădurea Minster, până la podețul ce trecea peste Valency, acolo unde-l lăsase Lee cu o zi în urmă. Se îndrepta spre biserica St Juliot, o biserică parohială restaurată de tânărul arhitect Thomas Hardy, înainte de a deveni romancier și poet.

Andrew nu-și dăduse seama că se apropie sfârșitul. Când l-a anunțat că pleacă, într-o sâmbătă, înainte de sfârșitul trimestrului de primăvară, a fost atât de buimăcit, încât a rămas uitându-se pur și simplu la ea.

– Când? întrebă el în cele din urmă.

– Azi. Acum. Mi-am dus deja lucrurile în mașină. Vei fi contactat de avocatul meu. Nu te îngrijora. Nu vreau nimic din ceea ce îți aparține.

– De ce? spuse Andrew, tot cu gândul la plecarea ei.

Ea se uită la el cu milă și cu dezgust:

– Chiar n-ai nici cea mai vagă idee, nu-i așa?

– Îmi pare rău. Nu, n-am, spuse el încruntându-se, ca și cum avea de descifrat o problemă de proiectare. Și chiar nu avea nici o idee.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să-ți spun în cuvinte. Vreau să-mi petrec viața cu un bărbat care înseamnă ceva. Zici că ești arhitect. Dar ești cu adevărat? Stai în biroul tău mic de la universitate și dezvolți noțiuni abstracte despre formă

și spațiu. Ții cursuri pentru studenți. Scrii articole pentru revistele savante. Credeam că e grozav să fii „doamna profesor Stratton", până mi-am dat seama cât de plicticoasă este viața ta. Viața *noastră*. Spune-mi ceva, domnule „arhitect": Unde îți sunt clienții? Unde sunt clădirile tale? Ca să nu mai spun că ai putea câștiga de zece ori mai mult decât te plătesc ăia la universitatea ta nenorocită.

– Probabil că nu mă interesează chiar atât de mult banii, spuse el. Și nu văd, oricum, ce legătură are asta cu banii.

– Totul are legătură cu banii, dar nu asta e problema. Problema este că ești lipsit de pasiune. E ca și cum ai avea gheață în loc de sânge în vene.

– Nu-i adevărat. Îmi place să lucrez cu studenții mei...

– Ăsta-i lucrul cel mai trist. Kat își dăduse acum drumul la gură. Nici măcar nu știi că ăsta este un mod stupid de a trăi! Nu știi nici măcar că ești doar pe jumătate viu. Știi ce înseamnă să fii pe jumătate viu? Asta înseamnă și că ești pe jumătate *mort!* Și eu mor aici, stând cu tine. *Ăsta* este motivul pentru care plec!

Andrew mai auzise câte ceva din acestea și înainte, dar niciodată spuse cu atâta furie.

– Ți-ai aranjat vreun loc în care să stai? întrebă el, când furia Katerinei se domoli în cele din urmă.

Ea îl privi de parcă nu-i venea să creadă.

– Gata, am plecat.

Și dusă a fost.

Andrew și Kat locuiau într-o casă de cărămidă de la începutul secolului al XIX-lea, de pe strada Delancey. Andrew petrecuse ani întregi renovând vechea casă, transformându-i încăperile înghesuite, întunecate, într-un spațiu contemporan, plin de lumină. Fiind și un bucătar inventiv, și-a construit la parter o bucătărie strălucitoare, ce se deschidea spre o sufragerie cu priveliște către grădină. La o oră după plecarea Katerinei – o oră petrecută uitându-se în gol către grădină și rememorând scena de câteva ori – Andrew plecă de acasă, traversă piața Rittenhouse, luă vreo două sticle de vin australian de la magazinul de băuturi, apoi se duse la o prăvălie cu delicatese italienești de pe South 19 Street, de unde cumpără câteva feluri de șuncă, salamuri și niște măsline negre. Se simțea uscat. Gol. Carbonizat.

Pe drumul de întoarcere prin piață, se opri la un loc de joacă. Ziua era caldă și înmiresmată de la florile plantate pentru decor în cele patru colțuri ale parcului. În jurul lor, copiii se zbenguiau în hăinuțe de primăvară. Tinerele lor mame leneveau pe băncile verzi. În colțul străzii, când aștepta să se schimbe semaforul, o mână îi atinse umărul și o voce mătăsoasă toarse ca o pisică:

– Hei, frumosule.

Vocea aparținea unei frumuseți rubensiene, pe care o chema Phyllis Lieberman, o colegă de la școala de artă și arhitectură, ce locuia câteva străzi mai departe. Nemăritată, cam de aceeași vârstă cu el, Phyllis nu pierdea nici o ocazie să flirteze cu el. Era imaginea vie a erotismului, înghesuită într-un pachet mic, dar luxos.

Semaforul se făcu verde, dar el nu traversă. Se gândi în treacăt să-i dea un răspuns vesel, dezarmant. În schimb se întoarse către prietena sa și-i spuse:

– Kat tocmai m-a părăsit.

Femeia ezită o clipă, apoi îl înconjură cu brațele și îl îmbrățișă cald, cu tot trupul. Apoi se retrase și îi spuse:

– Ce-ar fi să ne plimbăm puțin?

– Desigur, răspunse Andrew, nu prea entuziasmat.

Phyllis își strecură brațul sub al lui și îl conduse spre râu. S-au plimbat încet, Phyllis în pantofii ei obișnuiți cu tocuri de șapte centimetri, călcând cu eleganță pe trotuarul neuniform din cărămidă. Ajunseseră în Washington Square și o cotiră pe lângă Independence Hall, când ea spuse:

– Ai fi putut auzi chestia asta și de la mine, dragul meu. Nu sunt mulți care vor fi surprinși de vestea asta.

– Nu, se pare că nu am fost un soț deosebit de satisfăcător. Oricum, asta susține Katerina.

– E o prostie, ca să o spunem de la început. Stratton, ești un gentleman de prima mână. Oricum, legătura dura de câteva luni. N-a fost prea discretă în privința ei.

– Legătură? se miră Andrew, oprindu-se brusc și uitându-se lung la ea.

Phyllis se îngălbeni și își duse palma la gură.

– O, Dumnezeule! Nu știi, nu-i așa? Vorbea de parcă ar fi strâns-o cineva de gât. Își reveni într-o clipă și îl târî spre o bancă. Uite, este vorba de tipul pe care l-a cunoscut la sala de antrenamente pentru cățărări, șopti ea, un avocat ce primește onorarii grase. Oricum, asta se spune. Îi luă mâna între palmele ei. O, dragul meu, îmi pare atât de rău.

Andrew privi în jurul pieței. Îi plăcuse întotdeauna partea veche colonială a orașului Philadelphia – cărămida, piatra, istoria. Dar nimic din toate acestea nu-l consola în ziua aceea.

Se simțea de parcă viața lui tocmai luase sfârșit.

Andrew urcă panta de vest a văii Valency. Un pârâiaș traversa poteca pe

care mergea el. Își căuta drumul din piatră în piatră prin apă și apoi se opri să admire priveliștea. Ere de-a rândul, fricțiunea infinitezimală a apei ce trecea peste piatră tăiase un canal șerpuitor adânc în platoul înconjurător. La culmea celor mai strânse coturi, se vedea locul în care inundațiile sezoniere mușcaseră din roca mamă, creând maluri abrupte. Mai departe spre est, dealurile erau ornamentate cu câmpii îngrijite și înverzite. Iar în depărtare, atât cât îi ajungea privirea, câmpiile erau definite de ziduri de piatră antice.

Andrew nu avusese nici cea mai vagă idee, cum să răspundă atacului Katerinei din ziua în care a plecat. Astfel că și-a văzut de diverse lucruri. Numai că lucrurile nu mergeau bine. Nu doar pentru că Andrew se simțea ca lovit de bombe din cauza despărțirii, dar și munca lui părea să se fi lovit de un zid. Cercetase ceva despre care credea că va fi o contribuție importantă în domeniul său: o carte pe care o intitula *Anatomia locurilor locuibile*. Într-o vară, pe când era la secția postuniversitară pentru doctoranzi, s-a preumblat prin Europa și a fost captivat de modul în care orășelele de pe dealurile Italiei sau Spaniei ori satele din Anglia rurală păreau să aibă un fel de unitate, o anumită armonie a formei și materiei, ceea ce te făcea să te simți „acasă", chiar dacă nu trăiai acolo. Aceste locuri i-au pătruns în sânge, în oase. Câțiva ani mai târziu, în timp ce se lupta cu problema unei dezumanizări acute a comunităților americane, și-a reamintit de caracterul perfect locuibil al acelor locuri. Și ideea a prins aripi.

Andrew era convins că dacă ai putea desface în părți componente acel simțământ ce dă caracterul de confortabil pentru locuit, de „acasă", dacă ai putea identifica părțile lui componente și ai înțelege cum merg împreună, ai putea proiecta noi comunități cu același caracter încurajator. Erau anumite componente ale caracterului de locuibil despre care credea că sunt evidente. Cele mai multe locuri care păreau locuibile arareori aveau o clădire cu mai mult de trei–patru etaje. Clădirile erau grupate astfel încât să se potrivească una cu alta, fiind „asortate" și cu spații aerisite, adică piețe. Acestea aveau ceea ce Andrew numea „camere publice" – cafenele, terase în aer liber, sau taverne, de pildă, unde oamenii se adunau să sporovăiască sau pur și simplu să privească lumea trecând pe acolo. A observat că astfel de localuri erau construite din materiale specifice locului. Drept rezultat, arătau de parcă ar fi crescut organic din pământ, și că nu fuseseră plasate acolo în mod special.

Însă editorul său de la University of Pennsylvania Press nu a fost de acord.

– Dacă încerci să definești ceea ce înseamnă *acasă*, de ce cauți în Europa? Ești american! Pentru Andrew răspunsul era personal și visceral: Nu se simțise niciodată acasă în America. Crescând într-o suburbie a Bostonului, cunoscuse

puțini vecini ai familiei lui. Și pentru orice voia să facă – să meargă la cumpărături, să mănânce în oraș, să vadă un film – trebuia să meargă cu mașina. Rezultatul – pentru Andrew, cel puțin – însemna un sentiment de alienare, de a nu aparține locului de unde provenea.

Dar mai exista o problemă în legătură cu acest proiect. Președintele departamentului său nu credea că subiectul cercetării sale era suficient de „profesionist", ceea ce însemna că acesta era din sfera problemelor adevărate ale oamenilor obișnuiți. În academie, acest lucru era echivalent cu sărutul morții. Cu cât își susținea mai mult părerea față de editorul și președintele său, cu atât mai mult avea impresia că se izbea cu capul de un perete.

Totuși, își avea apărătorii lui, iar hotărâta și candida Phyllis era unul dintre ei. Atunci când Andrew s-a dus la fund, atât din punct de vedere emoțional, cât și intelectual, la prima aniversare a plecării Katerinei, Phyllis a fost cea care i-a sugerat să plece.

– Du-te undeva unde peisajul îți vorbește, și integrează-te lui, chiar dacă numai pentru câteva săptămâni. Nu te gândi la nimic. Află doar cum *simte* locul. Gândește-te de ce mai târziu.

Ideea l-a intrigat și l-a tulburat. Întotdeauna i-a stat în fire să studieze natura de la distanță. Era mai ușor, mai prudent, să fii un observator și nu un participant. După ce începuse vacanța de vară, obișnuia să se plimbe prin partea colonială a Philadelphiei. Nu departe de Independence Hall, doi oameni reparau pavajul pieței. Noul pavaj era făcut cu blocuri dreptunghiulare de granit albastru-cenușiu – blocuri belgiene, așa știa el că se numesc – cam de zece centimetri lățime și cincisprezece adâncime. Cei doi oameni întinseseră un strat de pietriș și de nisip nivelat, după care plasau blocurile de granit într-o frumoasă formă de zigzag.

Andrew ședea pe o bancă și decise că era momentul să se implice. Și așa cum se întâmplă uneori lucrurile, într-un mod atât de ciudat, i s-a ivit ocazia. În cadrul cercetării sale, Andrew contactase câteva organizații din Europa care se ocupau de conservarea istoriei. A doua zi după ce-i privise pe acei muncitori, a fost contactat de Consiliul pentru Construcții Durabile din sud-vestul Angliei. Printre alte vești, a reținut faptul că urma să aibă loc un curs despre construirea zidurilor de piatră fără mortar, susținut de breasla constructorilor de garduri, în parteneriat cu un trust național, o organizație de conservare a pământului. Cursul de o săptămână urma să aibă loc în august la Boscastle, pe coasta sălbatică a Atlanticului, în Cornwall. Boscastle nu era departe de orășelul despre care tatăl său nu înceta niciodată să-i spună că de acolo proveniseră strămoșii săi: Stratton, în nordul comitatului Cornwall.

În mod spontan – ceva nou pentru el – trimisese un e-mail pentru a se înscrie la curs. După câteva ore de căutări pe internet, a descoperit Sheperd's Cottage și a trimis un e-mail proprietarilor. Anne Trelissick i-a răspuns, astfel că el a rezervat pentru două săptămâni căsuța de piatră din secolul al XVII-lea.

În vreme ce Philadelphia de-abia se târa în zilele caniculare de august, Andrew a evadat, sosind la Boscastle într-o după-amiază senină, caldă, chiar după o ploaie cu soare care a lăsat atmosfera limpezită și străzile înguste lucind. A fost fermecat pe loc. Se simțea de parcă tocmai venise acasă.

În vârful văii Valency, Andrew sări peste un pârleaz din zidul de piatră, trecu prin cimitirul bisericii St Juliot, cu pietrele sale de mormânt acoperite de licheni, înclinate într-o parte și în alta și trecu aplecat pe sub porticul său din secolul al XV-lea. Așteptase acest moment. Dorea să vadă ce realizase Hardy, prin restaurarea bisericii de la sfârșitul anilor 1800. Dar când deschise ușa grea din stejar a bisericii, văzu o mică adunare de enoriași, printre care Lee și Anne. La amvon se afla o preoteasă.

Bolborosi o scuză și se așeză într-o stranăă din spate.

Capetele s-au întors pentru a privi străinul care li se alăturase. Lee îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Preoteasa privi peste mica congregație și surâse.

– Fii bine venit, spuse ea. Tocmai mă pregăteam să spun una dintre povestirile mele preferate.

Caracterul degajat al preotesei l-a cucerit pe loc. Andrew îi zâmbi și el și aprobă din cap. Ea începu.

– Sunt sigură că ați auzit diverse variante ale acestei glume. Un alpinist își pierde echilibrul și cade de pe o stâncă – poate o stâncă precum cele aflate de-a lungul coastei din Boscastle. Acesta apucă o ramură dintr-un arbust ce crește pe țărmul stâncos – poate vreun orz sălbatic sau vreo buruiană – și se oprește din cădere. Dar ramura era subțire și fragilă, iar el știe că nu-l va ține mult timp. „Ajutor, strigă el. E cineva acolo sus? Ajutor!" Și o voce gravă îi răspunde: „Sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Te pot salva dacă crezi în mine. Crezi?" „O, da, Doamne, cred, cu tot sufletul, mai ales acum!" „Bine, spuse Dumnezeu. Dă drumul ramurii." Cățărătorul ezită. „Nu este nimeni *altcineva* acolo sus?" întreabă el.

Se auziră chicoteli în rândurile congregației.

– Biblia conține o povestire asemănătoare, continuă preoteasa. În cazul acesta, Iisus a făcut un miracol hrănind mulțimile. Cinci mii de oameni se adună pentru a-l auzi predicând, după care El le spune ucenicilor Săi să-i hrănească.

Aceştia răspund că nu au decât doi peşti şi cinci pâini, şi că este imposibil. Însă Iisus ia aceste provizii sărăcăcioase şi reuşeşte cumva nu doar să le facă să ajungă pentru toată mulţimea, dar să mai rămână şi pentru altă dată! Nu ştiu ce gândiţi voi, dar cred că această pildă m-ar fi făcut credincioasă pentru întreaga viaţă. Dar se pare că unii ucenici învăţau mai greu. Când mulţimea se dispersează, Iisus le spune ucenicilor Săi să se urce în corabie şi să pornească pe mare. El rămâne în urmă pentru a se ruga, pentru a medita, şi le spune că li se va alătura în curând. În noaptea aceea, o furtună a măturat marea şi barca discipolilor a fost zgâlţâită ore întregi. În cele din urmă, după cum ne spune Matei, la cel de-al patrulea ceas, dis-de-dimineaţă, ucenicii îl văd pe Iisus venind spre ei, păşind pe suprafaţa apei. Ei strigă de frică: „E o fantomă!" Dar Iisus spune: „Liniştiţi-vă! Eu sunt. Nu vă fie teamă." Apoi Petru sare în sus şi spune: „Învăţătorule, dacă eşti Tu, ordonă-mi să vin la tine pe apă." Şi aici cred că Iisus ne dovedeşte simţul Său al umorului... într-un fel nu prea diferit de pilda cu care am început. Ce face? Spune simplu: „Vino." Şi astfel Petru coboară din corabie. Dă drumul la o mână. Apoi la cea de-a doua. Şi păşeşte pe apă către Iisus. Şi iată-l pe Petru, mergând cu paşi mari pe suprafaţa mării, când se trezeşte oarecum şi priveşte în jurul său. Vede că marea este agitată şi că cerul este ameninţător a furtună. Dintr-odată este cuprins de frică. Ca să spunem mai simplu, are o criză de credinţă. Se teme că ramura salvării, ca şi ramura de care se ţinea alpinistul nostru, este subţire şi fragilă. Ce se întâmplă apoi? Ei bine, este bine să ne amintim că Petru înseamnă *piatră,* ceea ce este acelaşi lucru cu a se scufunda. „Doamne, ajută-mă!" strigă Petru. Iar Iisus întinde mâna, îl trage în sus şi îl readuce în siguranţă pe corabie. „O, tu, fariseule, de ce te-ai îndoit?" întreabă Iisus. Iar restul discipolilor, uimiţi, declară: „Eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu."

Preoteasa făcu o pauză şi îşi opri privirea la sătenii din faţa ei.

– Suntem doar fiinţe umane. Vieţile noastre de toate zilele ne pun la încercare credinţa în mod repetat – în noi înşine, şi în Dumnezeu. Câteodată ne scufundăm. Ce vrea să ne spună Matei prin această povestire? Iată ce: credinţa ne menţine la suprafaţa apei. Credinţa poate potoli furtuna. Credinţa poate produce miracole – mari, mici, nu prea contează. Credinţa îl poate ajuta pe fiecare dintre noi să meargă la suprafaţa apei vieţii noastre. Credinţa poate fi mântuirea noastră. Acum, să ne rugăm...

Slujba a continuat, însă Andrew încă se gândea la predica preotesei. Cu toate că se dusese la biserică cu supunere în fiecare duminică, împreună cu părinţii săi, în copilărie, Andrew nu a avut niciodată prea multă credinţă. Avusese chiar mai puţină încredere în religia organizată.

Când a ajuns la maturitate, Andrew și-a găsit credința – o credință în puterea gândirii raționale. Credea că universul era explicabil. Credea că misterele credinței religioase nu erau nimic mai mult decât fenomene naturale ce așteptau o explicație logică. Andrew credea în știință. Dar avea încredere și în bunătatea intrinsecă a ființelor umane. Avea încredere, de asemenea, în el însuși, în importanța muncii sale și în siguranța și deplinătatea iubirii lui pentru soția sa. Dar acum căsătoria lui se sfărâmase și valoarea muncii sale era pusă sub semnul întrebării. În anul în care Kat aruncase bomba, Andrew simțise că încrederea în el însuși se risipește. Că și în sufletul lui se produsese o spărtură. „O, fariseilor", spusese Iisus. Da, așa era.

Lee îl scoase din trista lui meditație.

– Hai, spuse ea, trăgându-l de buzunar. Trebuie să faci cunoștință cu Janet!

– El e Drew, anunță Lee, trăgându-l către preoteasă. Locuiește la noi. Andrew se simți de parcă era noul câine al fermei.

Preoteasa zâmbi și-i întinse mâna lui Andrew.

– Janet Stevenson. Frumos din partea dumitale că ni te-ai alăturat în dimineața aceasta, spuse ea.

– Da, sigur, îmi cer scuze că am năvălit așa înăuntru. Știți, îmi cer scuze că sunt atât de ignorant, dar cum i se adresează cineva unui preot anglican?

– Tehnic vorbind, spuse ea chicotind, se spune „Reverend Janet Stevenson al parohiilor Davidstow, Forrabury, St Juliot, Lesnewth, Minster, Otterham și Trevalga". Dar cei mai mulți îmi spun Janet.

– Slavă Domnului, spuse Andrew. Janet era o femeie înaltă, osoasă, cu un păr șaten până la umeri, retezat destul de brutal, înspicat ici și colo cu șuvițe cenușii. Dar ochii erau amabili, iar zâmbetul ei era cald și sincer. Predica dumitale mi-a dat de gândit, mărturisi Andrew.

– Da, am observat că păreai să fi rămas pe gânduri după aceea. Preoteasa se plecă puțin mai aproape de el și vorbi încet. Dacă este ceva ce ai dori să discutăm, casa parohială este lângă St Symphorian, la capătul satului, lângă Forrabury Common.

Andrew se întrebă dacă clarviziunea era un talent de bază al preoților.

– Mulțumesc, răspunse el.

Lee îl trăgea din nou de buzunar.

– *Hai,* Drew, sau vei întârzia și la Cobweb!

– Cobweb?

– La han, explică Janet. Aproape toată lumea merge acolo pentru masa de duminică, acolo sau la Wellington – știi, miel fript și diverse garnituri.

– Și dacă nu porniți acum, îi dojeni Lee, nu veți mai găsi nimic!

– Se pare că ai un prieten, spuse preoteasa.

– Pare, mai curând, că am fost adoptat, spuse Andrew râzând. Sau poate răpit. Vă voi vedea acolo?

– De obicei, îmi fac apariția, să beau o halbă, cel puțin. Obligație profesională, mă înțelegi.

Andrew zâmbi și îi făcu semn cu mâna în timp ce Lee îl trăgea prin cimitir către automobilul lui Anne. Nu reuși să privească îndeaproape realizările lui Thomas Hardy.

Cobweb ocupa primele două etaje ale unui depozit din piatră cu patru etaje din secolul al XVIII-lea, construit adânc în coasta de ardezie neagră, vizavi de Centrul de Turism. O sufragerie ceremonioasă și o sală de banchete ocupau etajul superior, dar inima hanului era formată din două încăperi alăturate de la parter, mari, joase, cu pereți din piatră, fără ferestre. În fiecare încăpere era câte un șemineu, alături de o colecție eclectică de mese, scaune, bănci lungi cu spătar înalt și tot felul de obiecte decorative și de ornamente pe pereți. Din bârnele groase de deasupra încăperii până aproape de ușă atârnau sute de sticle antice de bere. Andrew, care avea un pic peste 1,80 metri în înălțime, avea impresia că trebuie să umble aplecat pentru a se putea mișca prin locul acela.

În această duminică, încăperea era plină de turiști și de localnici. Andrew ajunsese deja la barul lung care se întindea în ambele camere și era pe cale să comande o halbă de bere, când auzi glasul unei femei.

– Auzi, ăsta e tipul care vorbea în șoaptă cu oaia, Flora! Individul despre care ți-am spus.

Andrew se întoarse spre dreapta și văzu femeia frumoasă și smeadă, cocoțată pe un scaun înalt la capătul barului. Purta un maiou negru, din bumbac striat, și o pereche de blugi decolorați, tăiați. Un picior foarte lung, bronzat, era încrucișat peste celălalt, în dreptul genunchiului. De piciorul suspendat atârna un șlap roz. Părul ei șaten-închis era lung și prins într-o coadă de cal, ținută de o basma strânsă și înnodată. Ea zâmbi.

–Ăăă... Îmi cer scuze, bâlbâi Andrew. Nu cred că... *stai*... sigur ești femeia de pe țărmul stâncos. Cu câinele.

– Iar tu ești salvatorul oii rătăcite.

O femeie mai în vârstă, plinuță, rozalie în obraji – Flora, probabil – se agita în spatele barului și îi zâmbi larg.

– Nu-i da atenție. Te ia peste picior. Ce dorești, prietene?

– O halbă de bere, te rog.

– Fac eu cinste, Flora, spuse femeia de pe scaun, și barmanița ridică o sprânceană în timp ce trase de mânerul lung al pompei, pentru a trage bere proaspătă din butoaiele din pivniță

– Și... ce mai face oaia? îl necăji femeia în pantaloni scurți de blugi, bălăngănindu-și ritmic piciorul încrucișat peste genunchi. Andrew urmărea dansul șlapului roz.

– Habar n-am. Luă o înghițitură zdravănă din halbă. Îi plăceau berile englezești: de culoarea chihlimbarului, cremoase, aproape că nu făceau spumă. Mulțumesc pentru tratație.

– Am fost puțin îngrijorată, crede-mă, dacă te vei putea cățăra pe stânca aceea.

– Dar nu suficient de îngrijorată încât să rămâi prin preajmă ca să mă ajuți.

– O, nu. Știu prea bine cât de fragil este egoul masculin. Își lăsă capul într-o parte și îi zâmbi șmecherește.

Brusc, Andrew își reaminti predica.

– Puteam să cad, spuse el.

– Asta ar fi însemnat că Darwin e la treabă. Dar n-ai căzut. Nu-i așa?

– De fapt, am căzut. Am căzut aproape treizeci de metri către stâncile cu vârfuri tăioase și valurile ce se rostogoleau, dar m-am oprit din cădere apucând ramura unui arbust ce creștea pe partea din față a țărmului stâncos. Din păcate, acesta era un orz sălbatic, așa că mâna mea a fost plină de țepi. Totuși, m-a ținut destul de bine pentru a găsi drumul înapoi către partea de sus, dar nu datorită ție.

Ea îi luă mâna, o întoarse pentru a-i vedea palma, care nu avea nici un fel de cicatrice, își trecu propria palmă peste a lui, apoi îi dădu drumul.

– Mincinosule.

Andrew încerca să-și revină din șocul atingerii ei. Sângele îi sfârâia.

– Am folosit cealaltă mână, spuse el.

– De două ori mincinos, spuse ea. Ești dreptaci. Aceasta este mâna pe care o folosești ca să ridici paharul.

– Ce mai face câinele tău? întrebă Andrew, încercând să câștige timp pentru a-și reveni.

– Randi! strigă femeia; un câine cu blană mare, care arăta pentru întreaga lume ca un lup, apăru din mulțime, aducând după el câțiva copilași, printre care și Lee.

– Deci *aici* ești! strigă Lee din mijlocul vacarmului de voci din cârciumă. Ghici ce, Drew? El este Randi și este cel mai bun câine din lume. Câinele ședea

pe picioarele dinapoi lângă femeia de pe scaunul înalt și o privea cu adorare nesfârșită, cu limba scoasă.

– Și Nicki! strigă Lee, observând femeia de pe scaunul înalt. Drew! Drew! exclamă ea, țopăind într-un picior de plăcere. E cea mai bună prietenă a mea, Nicki!

Andrew o privi pe femeia din fața lui, apoi se uită din nou la Lee.

– Așteaptă... Credeam că Nicki era una dintre prietenele tale de aceeași vârstă cu tine. Vreau să spun, o fetiță ca tine... nu o... persoană în toată firea.

– Nu o cotoroanță bătrână, vrei să zici, spuse femeia, dar pierzând ceva din exuberanța agresivă dinainte.

Andrew o privi și se întrebă cam ce vârstă avea cu adevărat. Vreo treizeci și ceva de ani, patruzeci. Cam tânără pentru o babornița. Era drăguță, și atât. Și era plină de sevă, avea ceva ușor exotic în ea. Încă simțea un tremur interior, de la atingerea ei.

Lee l-a salvat.

– Nicki nu este ca alți oameni în toată firea. Ea e ca mine. Un „spirit liber". Asta spune mama, oricum.

Nicola se lăsă să alunece ușor de pe scaun și cuprinse fetița în brațe, gândindu-se cât de mult greșea Lee, dar îndrăgind-o pentru că era convinsă de acest lucru. Lee chicoti, se zbătu să iasă din îmbrățișare și dispăru în mulțime, prezentările fiind aparent făcute.

– Deci tu ești Drew... trebuia să-mi fi dat seama.

– De ce? întrebă Andrew zâmbind. Mi s-a dus faima atât de departe?

– Așa e când Lee este agentul tău de publicitate. Și... da, mulțumesc, aș mai vrea un rând.

Andrew râse și îi făcu semn lui Flora.

– De data aceasta fac eu cinste, spuse el când veni barmanița.

Flora îl privi cu coada ochiului.

– Parcă *ne* împrietenim, nu? Vrei același lucru de băut, Nicki?

– Bineînțeles, dar pentru că face el cinste, fă-l dublu.

– Și ce faci când nu ceri băutură pe gratis la Cobweb? întrebă Andrew.

– O, asta e o întrebare atât de americănească: Ce faci? Ca și cum asta te-ar defini! Ești în Europa, prietene. Aici ne interesăm despre familie, despre viață, despre adevăr, despre frumusețe.

– OK, atunci spune-mi despre familia ta.

– N-am familie. Cel puțin, nu aici.

– Atunci despre viața ta?

– Un mozaic.

– Adevărat?

– Destul de adevărat.

– OK, atunci, despre frumusețe? În afară de a ta, care este cât se poate de evidentă pentru oricine care vede măcar cu un ochi.

Această afirmație păru să o ia cu adevărat prin surprindere. Se întoarse la paharul înalt cu gin tonic pe care i-l lăsase Flora și dădu pe gât o treime din el dintr-o singură înghițitură. Se uită o clipă la pahar, apoi se întoarse către el.

– Mulțumesc, murmură ea. Apoi zâmbi. Mincinosule.

– Ai dreptate; mint. Îmi petrec zilele fotografiind modele superbe, îmbrăcate foarte sumar, pentru reviste de modă, și m-am obișnuit să le spun femeilor că sunt frumoase. În afară de tine, cele mai multe par dornice să accepte complimentul.

– Ești fotograf de modă?

– Nu. Asta e partea cu „mincinosul".

Ea îl izbi în glumă cu palma pe braț și râse, apoi ridică paharul și-l ciocni cu al lui.

– Ai câștigat rândul acesta.

– Nu știam că e un concurs. Și asta era o minciună. I se părea că făcuse scrimă de cum ajunsese acolo.

– Întotdeauna este un concurs.

– Ce fel de concurs?

– De flirt.

– Asta facem?

– Păi nu facem asta?

– Stai puțin. Că mă apucă durerea de cap. Eu am întrebat primul.

– Și eu am evitat întrebarea.

– Asta cu siguranță.

Andrew simți în mod ciudat că-și pierde echilibrul psihic în prezența acestei femei frumoase, dar curioase. Își dădu seama că interacționarea cu cineva este o treabă destul de înfricoșătoare. Trecuseră destui ani. Cum te porți? Ce spui?

Andrew încercă o eschivare verbală.

– Uite, mi s-a spus că motivul pentru care ne aflăm aici duminică după-amiaza e o masă cu friptură. Nu mănânci?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu; e mult prea multă mâncare pentru miezul zilei.

– Și atunci de ce ești aici?

Ea scrută cu privirea lumea din hanul plin.

– Pentru a-mi petrece timpul în compania oamenilor. Îi făcu cu mâna lui Janet, preoteasa, care stătea de vorbă cu mulțimea. Munca mea este destul de solitară.

– A, spuse el, am revenit la ceea ce faci.

– Ingenios modul în care ai procedat.

– De fapt, tu ai deschis discuția. Stai să ghicesc, ești fie o decoratoare de interior foarte dezordonată, fie o artistă.

– Cât spirit de observație ai!

– Ești artistă?

– Nu sunt o decoratoare de interior extraordinar de dezordonată și ar fi mai bine să mă întorc la cutiile mele cu vopsele. Goli paharul și își atârnă pe umăr o geantă din pânză. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Drew. Mulțumesc pentru tratație. Lee a avut dreptate în ceea ce-a zis despre tine.

– Ce anume?

– O, asta e doar între noi, fetele, spuse Nicki arborând un zâmbet conspirator.

– Ai vreun nume, în afară de Nicki? Andrew avea impresia că ar fi aruncat un lasou și ar fi tras femeia înapoi.

– Nicola Rhys-Jones, fostă DeLucca.

– Să înțeleg că ești măritată?

– Nu mai sunt.

Andrew zâmbi. Ea nu.

– Pe tine cum te cheamă? întrebă ea.

– Stratton, la fel ca satul din susul coastei. Andrew Stratton.

– Căsătorit?

– Nu mai sunt.

De data aceasta Nicki zâmbi.

Apoi plecă.

Patru

Era încă prea devreme pentru ca soarele să fi ajuns în vârful dealurilor abrupte dinspre est, când Andrew porni luni dimineață către pădurea Minster, pe poteca ce înainta de-a lungul râului. Strada ce străbătea Quay Town era aproape pustie.

Ceața de pe coastă începea să se destrame; ziua promitea să fie din nou frumoasă. Stătea în capătul parcării, unde trebuia să se întâlnească cu instructorul lui, se uita cum curge râul și se gândea la Nicola. Îl intriga. Și mai era și acel șoc pe care îl simțise atunci când ea îi atinsese mâna. L-a buimăcit. L-a tulburat. L-a sâcâit. Oare despre ce-o fi fost vorba?

Un grup mic de oameni se aduna lângă Centrul de Turism. Andrew se îndreptă într-acolo pentru a li se alătura.

– 'Neața! Toți îl așteptăm pe instructor? întrebă el.

Ca răspuns primi două semne scurte din cap și un simplu:

– Așa cred. Se pare că erau oameni scumpi la vorbă.

– De unde sunteți? întrebă unul mai vorbăreț, un tip chelios și slab, de vreo treizeci și cinci de ani, cu un chip aspru de copoi. Accentul îl trădase pe Andrew.

– Philadelphia, răspunse el.

Trei perechi de ochi se holbară. În cele din urmă, un alt bărbat, un tip înalt, bine făcut, cu cizme de cauciuc Wellington, murdare de bălegar, și cu o salopetă albastră, se uită la el și spuse:

– Mai bine stăteai acasă, băiete. Asta nu este o vacanță. Aici e vorba de muncă grea.

Andrew îl privi o clipă pe omul respectiv, arborând un zâmbet despre care era sigur că semăna cu cel al unui idiot, în timp ce aștepta ca creierul său să-i traducă ce a vrut să spună individul.

– Mda, îmi imaginez, răspunse el, crezând că a prins esența.

Un al treilea tip intră în vorbă. Devenea o pălăvrăgeală generală.

– În jurul Philadelphiei sunt o mulțime de lucrări în piatră. Pe vremuri era Pennsylvania olandeză, nu-i așa?

Andrew se uită cu uimire sinceră la acest tip. Cum de știa asta. Părea îmbrăcat prea bine pentru sarcina care îi aștepta – o cămașă bine călcată din material de blugi, pantaloni kaki cu dungă, iar în picioare avea bocanci de lucru ce păreau noi-nouți. Arăta ca un tip din Boston, vorbea ca un londonez și nu era cu siguranță din Cornwall. Acesta îi întinse mâna lui Andrew.

– Ralph Newsome. Am studiat ingineria la Drexel timp de un an.

– Andrew Stratton. Predau arhitectura la Universitatea din Pennsylvania.

– Ce mică e lumea, spuse Newsome.

Copoiul nu voia să fie lăsat pe dinafară.

– Jacob Casehill, spuse el, luând mâna lui Andrew. Zidar în piatră. Toată lumea îmi spuse Case.

Cei trei bărbați se întoarseră către bărbatul masiv, care păru dintr-odată sfios ca un copil.

– Burt. Pencarrow. Sunt fermier, în zona Holsworthy. Își ținea mâinile în buzunarele salopetei.

În momentul acela, în parcare apăru o dubiță albă ca vai de lume. Pe o parte a ei scria ACADEMIA DE PIATRĂ.

Numele instructorului era Jamie Boden, iar Andrew se așteptase, dat fiind prenumele diminutivat al acestuia, să fie un tip tânăr, scânteietor. Dar bărbatul care coborî din dubiță, după părerea lui Andrew, avea cel puțin șaizeci de ani, cu o față bătută de vânt, pistruiată și foarte încrețită, cu capul încununat de o claie de păr roșcat pe cale să încărunțească. Purta niște pantaloni țepeni din pânză, cu petice lungi de la genunchi până la coapse și o cămașă albastră fără guler, care părea impregnată cu un praf fin, cenușiu.

– Cafea, spuse el, în loc de salut.

Casehill – *Case* – întoarse brusc capul spre stânga.

– Brutăria e deschisă. Câteva clădiri mai încolo de prăvălia satului.

– Minunat, răspunse omul și plecă. Mai vine cineva, zise el peste umăr. Fata, slavă Domnului.

Burt înaintă cu greu după instructor, mare și încet ca un cal de povară.

– Fata? îngăimă Andrew.

– O femeie, explică Newsome. Și, ca orice femeie, întârzie.

De parcă ar fi vrut să dovedească pe loc că nu avea dreptate, un Land Ro-

ver verde-închis, cu NATIONAL TRUST inscripționat pe portiere, năvăli în parcare și se vârî cu abilitate într-un loc liber. Portiera șoferului se deschise brusc și o tânără ce părea de vreo douăzeci și cinci de ani sări din mașină și se îndreptă cu pași mari către ei. Era îndesată și foarte bronzată, un bronz spectaculos evidențiat de un păr platinat, tuns scurt. Purta un șort măsliniu de excursionist, iar gambele ei păreau cioplite din piatră.

– Ăștia sunteți toți? Doar trei? zise ea fără altă introducere.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, răspunse Newsome, zâmbind larg.

Își aduse aminte de regulile de bună purtare și întinse mâna.

– Îmi cer scuze. Eu sunt Becky Coombs. Am fost blocată în spatele unui nenorocit de autobuz plin cu turiști. Strânse mâna tuturor celor prezenți. Unde e Jamie?

– A, deci îl cunoști? întrebă Andrew.

– O, da. Jamie este un fel de zeu pe aici. Închipuiți-vă că am făcut unul dintre cursurile lui, mai ales că proiectul e pe teritoriul meu. Ni se vor alătura voluntari săptămâna viitoare.

– Lucrezi la biroul agenției National Trust, mai jos de primul pod? se încumetă să întrebe Andrew.

– Da, acolo. Când nu sunt pe teren.

– Trebuie să fie nemaipomenit să ai o slujbă care te duce într-o regiune atât de frumoasă, spuse Andrew.

– Da așa este... cu excepția zilelor de iarnă. Plouă încontinuu și vântul nu se potolește deloc. Furtunile își iau partea lor, mai ales de-a lungul potecii de lângă coastă. Avem o mulțime de lucrări din piatră ce ar trebui să fie făcute.

Case tăcuse. Acum o privi pe ascuns pe fată și spuse:

– Crezi că poți ridica toată piatra pe care o vom aduce?

– Nu, nu toată. Doar partea mea, spuse Becky, zâmbindu-i lui Case.

Andrew o privi pe robusta „fată" și chicoti.

Jamie Boden se întorsese, cu marele Burt în spatele lui, amândoi ținând în mână pahare din plastic cu cafea. Apoi se adunară în cerc și Boden îi privi pe fiecare dintre ei ca pe niște stânci pe care le evalua.

– Bine, deci cu ce mașini ați venit, băieți?

– Pai credeam că vom lucra chiar aici, lângă parcare, spuse Case.

– Așa va fi, spuse Boden. Iată care este treaba noastră: să construim o barieră între mal și râu. Dar nu în această dimineață. Astăzi vom învăța numite lucruri. Și pentru a face aceasta, ne vom duce la mine acasă, în sus spre pârloagă. Însă drumul este greu. Becky are Land Rover-ul, și e bine. Ceilalți?

Burt spuse cu glas tare că el are o camionetă Toyota. Case conducea un Ford Fiesta ca vai de lume. Newsome avea un BMW seria 3.

– E clar, ăsta nu se pune, zise Boden. Fiesta, la fel, mai mult ca sigur că nu merge. Tu? i se adresă el lui Andrew.

– Eu am venit aici pe jos.

– Tu trebuie să fii americanul. Mergi cu mine în camionetă. Becky, tu îl iei pe domnul BMW. Burt, poți să-l iei pe domnul Casehill? Bine, deci stați aproape unii de alții, căci altfel nu veți găsi locul niciodată.

Puțin după opt și jumătate, Randi o târî pe Nicola afară pentru plimbarea lui de dimineață. Era o zi splendidă, iar ea era programată să lucreze la Muzeul Vrăjitoriei abia de la ora zece. Zâmbi la gândul „îndeletnicirii" sale. Făcuse muncă de voluntariat de mai bine de doi ani la muzeu – „cea mai mare colecție din lume de obiecte de artă legate de vrăjitorie". Toată vina îi aparținea lui Randi. El fusese câinele unei femei în vârstă dintr-un sat din apropiere – o vrăjitoare practicantă, cunoscută doar cu numele de Joan – iar Colin Grant, proprietarul muzeului, luase câinele după moartea ei. Nicola îl cunoscuse pe Colin într-o zi când se plimba pe lângă stânci, de dimineață, imediat după răsăritul soarelui. Stătea în vârful unui grup de stânci la Penalty Point, meditând în liniște, așa că Nicola nici nu l-a observat. Când i-a adresat un bună dimineața, pe un ton foarte slab, ei îi sări inima din loc. Îl recunoscu pe tip – muzeul se afla chiar dincolo de pod, vizavi de căsuța ei. Ea îl vedea mai degrabă ca pe un pitic, reținut la vorbă, cu un cap prea mare, decorat cu bucle cenușii. Coborî de unde era cocoțat și i se alătură pe poteca de lângă coastă.

– Te-ai sculat devreme, observă el.

– Ca și tine, remarcă ea.

– O, eu vin aici aproape în fiecare dimineață, pentru a fi doar eu cu mine însumi, spuse el.

O întrebă dacă se plimba în fiecare zi; când ea îi răspunse că așa făcea, Colin îi vorbi despre simpaticul câine moștenit, care trebuia plimbat, și că din cauza muncii de la muzeu în timpul sezonului turistic nu avea timp suficient să facă el însuși acest lucru. Ea a fost de acord să plimbe câinele și, împreună cu Colin, au stabilit o oră la care să se întâlnească mai târziu în acea zi. Numele câinelui era Randi. Colin i-a explicat că Joan pretinsese că acel câine avea puteri extraordinare, știind mai ales imediat dacă cineva care venea la ușă era prieten sau un potențial dușman.

Privind în urmă, prima ei întâlnire cu Randi i se părea un fel de miracol. Câi-

nele, care atunci avea trei ani, îi aruncă o privire și începu imediat să alerge voios în cerc în jurul ei, dând energic din coadă, sărind în sus pe cele patru picioare ca un mieluțel. Nu lăsă să-i scape nici un lătrat. Colin privea cu gura căscată.

– Exact așa făcea și cu Joan, spuse el în cele din urmă. El face o legătură dintre voi două. Nu cumva ești vrăjitoare?

– După câte știu, nu! răspunse ea râzând.

– Ei bine, se pare că el crede că ești. Poate ar trebui să te gândești mai bine dacă nu cumva ai acest dar.

– Singurul dar pe care îl am este că sunt o fraieră care iubesc căței simpatici, și tu ți-ai dat seama imediat, nu-i așa?

– De fapt... da, spuse Colin cu un zâmbet strengăresc.

– Nu ești cumva ești tu „vrăjitoare"?

– Hm... ba da. Credeam că știi.

– Nu știam că și bărbații pot *fi* „vrăjitoare", dar mie puțin îmi pasă. Voi lua câinele.

– Nu voiam decât să-l plimbi.

– Aiurea...

– Ești sigură că nu ești vrăjitoare? Pentru că ești mare expertă în citirea gândurilor oamenilor.

Și astfel, Randi veni acasă cu Nicola și cei doi au rămas de atunci nedespărțiți. Era un animal uimitor de frumos. Blana lui bogată era cafeniu-roșcată și neagră pe spate, dar albă ca zăpada pe burtă. Picioarele și labele erau și ele albe. Semnul lui caracteristic era un smoc de păr negru ca abanosul în formă de V la mijlocul frunții, cu un punct alb la mijloc. Dar mai presus de toate, câinele avea un suflet bun, tandru, indiferent cât de fioros părea uneori.

Randi alegea de obicei ruta plimbărilor lor de dimineață, și în acea zi o coti direct la dreapta când ieșiră pe ușa din față, alergă până la drumul principal, trecu podul de lângă drum și se îndreptă în susul dealului, pe lângă Centrul Turistic, Cobweb și chioșcul de ziare, luând-o în cele din urmă la dreapta, către poteca ce ducea spre valea Valency.

Trecuseră de partea lată a râului, în spatele stăvilarului care devia apa către moara de lângă pod, când Randi se opri și privi în sus într-unul dintre copaci. Se uită la Nicola, se uită în sus către copac, și apoi din nou la Nicola. Pierdută într-o reverie, ce avea oarecare legătură cu americanul, ea continuă să înainteze. Randi nu o urmă și, în cele din urmă, scoase un lătrat.

– Ce e? întrebă Nicola, exasperată.

Câinele lătră din nou, dar continua să se uite în sus.

Atunci auzi o chicoteală. O recunoscu imediat.

– Lilly Trelissick! Ce pui la cale?

– Sunt cam la jumătatea pomului, zise Lee chicotind și mai tare de data aceasta.

– Îl înnebunești pe Randi, așa că dă-te jos și vino să te plimbi cu noi.

Se auzi un zgomot de bocanci târșâiți pe coaja copacului, ramurile înfrunzite zguduindu-se, după care din umbrar apăru o pereche de picioare slăbuțe, bronzate. Când ajunse la câțiva metri de pământ, Lee își dădu drumul, însă Nicola o prinse cu drag în brațe.

– Ascultă, haimana mică. O să-ți rupi gâtul într-o zi.

– Nu, nu-mi voi rupe gâtul, pentru că ăsta este copacul meu special și avem o înțelegere. Mă cocoț în el cu grijă, nu mă va lăsa să cad.

Nicola o privi pe fată și își dădu seama că nu avea replică la un astfel de argument. Schimbă subiectul.

– Spune-mi despre Andrew Stratton.

– Ți-am spus. E un om drăguț. Suntem prieteni. Asta e tot. De ce? *Stai!* Îți place, nu-i așa!

– E ridicol ce spui.

– Îți place. Îți *place!* Nicki și Drew, Nicki și Drew!

– Potolește-te! Ce face el aici? Asta e tot ce vreau să știu.

– Merge la școală, asta face. Școala de ziduri de piatră. I-am spus că avem deja o mulțime, dar n-a vrut să asculte.

Porniră în susul văii. Puțin mai sus de podeț, într-un loc unde râul primea un afluent, s-au oprit să azvârle pietre. Randi era mai departe, scotocind pe ici, pe colo, printre arbuștii de pe versant.

– Ce caută un american la niște cursuri de construcție a zidurilor de piatră? murmură Nicola, atât către sine, cât și către Lee.

– Cred că are de-a face cu munca lui, îndrăzni Lee. Este *ar*-cam așa ceva... ar-*tect.*

– *Arhitect?*

– Da, ar-hi-tec. Asta înseamnă că el construiește diverse chestii, cam așa a zis. De exemplu, ziduri, cred. E un lucru bun?

– Hai să spunem doar că îl face interesant. Poate că înțelege câte ceva despre frumusețe.

– El crede că *tu ești* frumoasă. Așa a spus ieri, când s-a întors de la Cobweb. I-am spus că ești vrăjitoare.

– *Ce* ai făcut?

– Păi ești, nu-i așa? Lucrezi la muzeu.

Nicola își luă capul în mâini.

– Nu-mi vine să cred...

Adevărul era că Nicola devenise într-adevăr interesată de vrăjitorie, cel puțin în forma ei blândă, care făcuse parte de secole întregi din cultura Cornwall-ului. Nicola nu era sigură când s-a întâmplat exact renunțarea sa la catolicismul în care fusese crescută. Poate că a fost atunci când jurămintele pe care le rostise la ceremonia căsătoriei s-au transformat în sânge amarnic, când soțul ei a lovit-o pentru prima oară. Poate că jalea s-a instalat cu mult timp înainte, atunci când, deși mergea la slujbă în fiecare duminică, i s-au întâmplat lucruri rele, pe vremea când era o fetiță, puțin mai mare decât Lee. Vrăjitoria modernă, aflase ea, era pur și simplu o religie care venerează natura. Nu promitea mântuire și nici nu amenința cu chinurile iadului; pur și simplu oferea un mod de adaptare la o întreagă încrengătură a universului. Iar aici, într-un peisaj presărat cu cercuri de piatră preistorice, pietre verticale enigmatice, inele funebre pe vârful dealului, fântâni sacre și chilii îndepărtate ale unor călugări, vrăjitoria părea cât se poate de firească.

– Și ce-a spus când i-ai povestit că sunt vrăjitoare?

– A spus că ai un mod simpatic de a face vrăji, dar eu n-am înțeles.

Nicola însă a înțeles. A făcut ceea ce făcea întotdeauna: flirta și pe urmă dispărea, nelăsând în urma ei mare lucru în afară de înțepătura limbii ei ghimpate.

În timp ce ieșeau din valea râului Camel, Jamie Boden îi spuse lui Andrew:

– Observi ceva diferit?

– Devine mai abruptă?

– Cam așa e, dar aceasta este doar o parte a răspunsului. Să te întreb ceva: Când te uiți la clădirile din Boscastle, ce vezi?

– O mulțime de ardezie neagră, cel puțin atunci când nu este vopsită.

– Da. Acum uite-te din nou împrejur.

– Granit. Nici nu observasem schimbarea.

– Aceasta este caracteristica regiunii acesteia. Geologia ei subterană este atât de diferită, încât ți se pare că se schimbă cam la fiecare douăzeci de metri. De aceea satele învecinate pot arăta atât de diferit uneori. Sunt construite din materialul care le era oamenilor mai la îndemână. Ține minte, granitul este foarte nou, vorbind din punct de vedere geologic. Este rezultatul activității vulcanice care a avut loc cu doar trei sute de milioane de ani în urmă. Ardezia este mult mai veche.

– *Doar* trei sute de milioane de ani. Îmi place.

– Pe aici, te obișnuiești să apreciezi timpul altfel. Îți arăt ce vreau să spun într-o clipă.

De pe drumul strâmt, șerpuitor, cu câte un gard viu pe margine au cotit-o spre un drum neasfaltat cu urme de roți. În față, către orizont, ținutul mocirlos era golaș, practic fără copaci, aproape de pe altă lume. Pantele erau presărate cu grohotiș, mărunțit de înghețuri. Furgoneta lui Jamie se zdruncină și se opri lângă un teren stâncos. Celelalte două automobile au tras în spatele lor, și toți au coborât și l-au urmat pe Jamie, trecând prin iarba elastică.

– Câmpiile de aici îmi aparțin toate, dar mă simt mai degrabă ca un curator de muzeu decât ca un moșier, comentă Jamie. Au rămas în picioare la marginea unei construcții de care Andrew și-a dat seama că era un zid de piatră larg, circular, rămășițele unui fel de metereze. Cercul avea un diametru de aproximativ patruzeci și cinci de metri, iar în interiorul său erau opt sau zece cercuri mai mici.

– Aceasta a fost o așezare, spuse liniștit Newsome.

– Exact. Cu vreo patru, poate cinci mii de ani în urmă.

Andrew încercă să-și modeleze gândul în jurul unei astfel de antichități, dar nu putu spune decât câteva vorbe:

– Și încă este aici.

– Acesta este lucrul pe care vreau să-l înțelegeți, spuse Jamie. Construcția cu piatră ne aduce tot mai aproape de nemurire. Când construiești un gard viu din piatră, îl construiești pentru totdeauna.

– *Gard viu* din piatră? întrebă Andrew.

– Da, băiete. Te afli în Cornwall acum, și noi le numim garduri vii. Nu contează că este făcut din piatră, din pământ sau din iarbă; ele sunt toate garduri vii aici, nu ziduri. În regulă. Să mergem înapoi la clasă! Jamie se urcă în dubiță, urmat de Andrew, și plecară într-un vuiet, urmați de celelalte mașini.

După vreo nouăzeci de metri sau mai mult au oprit într-o parcare liberă și au trecut printr-o poartă a unui gard din piatră care ducea la casa lui Jamie, o casă veche din granit, cu fronton, două etaje, și cu un acoperiș din ardezie.

Un depozit zdravăn din piatră se afla la o oarecare distanță de casă.

– Secolul al XIII-lea, o parte din construcție, răspunse Jamie la întrebarea lor nerostită. Ulterior i s-au făcut diverse adăugiri.

Curtea era mărginită cu ziduri de piatră. Andrew aruncă o privire împrejur și își dădu seama că gardurile aveau stiluri diferite la fiecare câțiva metri. Era ca o zonă de prezentare pentru meseria de constructor de ziduri, sau cum li se spunea acestora, garduri vii.

– Sunt aproximativ cincizeci de kilometri de garduri aici în Cornwall, spuse

Jamie. Unele sunt chiar mai vechi decât așezarea pe care v-am arătat-o. De atunci, după cum puteți vedea prin intermediul acestor garduri demonstrative de aici, au evoluat diverse stiluri, rezultate mai ales din piatra care se găsea în zonă și, mai târziu, din unelte care puteau fi folosite pentru a da formă pietrei.

Andrew privi împrejur. Erau garduri construite din piatră brută ce se găsește în zona de câmpie, garduri cu bucăți fasonate de granit, garduri cu straturi orizontale de ardezie și argilă.

– Am un gard construit pe jumătate la un curs anterior, spuse Jamie. Grupul merse în spatele șopronului mare din piatră, la un fel de atelier în aer liber. Jamie îi conduse la capătul neterminat al unui nou gard din piatră.

– Ei, ce observați?

– Se curbează spre interior de la bază, comentă Becky.

– Așa e. Aceasta concentrează greutatea pe mijloc și ține gardul în pământ.

– Este gol în interior, observă Andrew. Ei bine, nu chiar gol, ci umplut cu gunoi.

– Este vorba de stilul de gard tradițional din Cornwall. Interiorul nu este chiar din gunoi. Gunoiul este parțial organic și cu timpul se dezintegrează și scade, creând slăbiciune. Destul de curând, fețele din piatră se vor prăbuși înăuntru. Pe aici, sunt multe granituri cariate care se prăbușesc și se sfărâmă. E ca un fel de granit dezintegrat. Când construiesc un gard din granit, folosesc acel material pentru a umple centrul – pe care, apropo, îl numim „miez". Pe drumul către Boscastle, există de obicei un strat de bucăți de ardezie spartă, chiar sub iarbă. Îl vom folosi. Și pentru că am adus vorba, ar fi mai bine să ne întoarcem acolo: e vremea să ne apucăm de treabă.

Când mica lor caravană s-a reîntors în parcarea de la Centrul Turistic, s-au oprit în capătul ei. Consiliul districtual adusese câteva transporturi de piatră, era toată ardezie, dar într-o gamă mare de culori, de la brun-deschis până la negru-albăstrui. Lăsaseră acolo un încărcător mic Bobcat. Jamie le-a dat cursanților vestea proastă:

– Prima treabă e cea mai neplăcută. Trebuie să excavăm un pat pentru bază.

– Bază? întrebă Newsome.

– Pietrele care formează temelia. Ele trebuie așezate în pământ, ceea ce înseamnă că trebuie să săpăm un tranșeu. Haideți. Uneltele sunt în dubiță.

Jamie avea o varietate impresionantă de lopeți, sape, cazmale, târnăcoape și ceva care semăna cu o combinație între un târnăcop și o cazma. Le dădu jos și apoi întinse două sfori paralele de câte șase metri între țărușii de la marginea macadamului, fiecare la o distanță de un metru și jumătate unul de altul.

– De ce atât de lată, întrebă Newsome. Doar nu vrem să oprim tancuri!

– Domnul doreşte să ştie, spuse Jamie râzând, de ce vă pun să săpaţi un tranşeu atât de lat. Există reguli ale proporţiei în construirea gardurilor. Prima este că baza trebuie să fie la fel de lată ca înălţimea gardului; înălţimea standard a unui gard este de un metru şi jumătate. De asemenea, lăţimea părţii de sus trebuie să fie cam jumătate din lăţimea bazei. Încercăm să împiedicăm căderea gardului după ce este ridicat, din cauza gravităţii.

Cei cinci cursanţi s-au apucat de lucru. Case îşi luă lopata şi începu să tragă o linie în iarbă. Becky s-a uitat la el câteva clipe, apoi apucă un târnăcop şi îi ceru lui Case să se dea la o parte.

– Asta va dura o veşnicie, spuse ea. Ridică târnăcopul deasupra capului şi, arcuindu-şi umerii puternici, dezghioacă o fâşie de brazdă cu iarbă groasă de doi centimetri şi jumătate, egală cu lăţimea lamei uneltei. Îşi mută picioarele puţin într-o parte şi repetă mişcarea. Lucrând ca o maşină, ea dezveli în câteva minute o suprafaţă a tranşeului de un metru şi jumătate lăţime, pe o lungime de trei metri. Se opri, lac de sudoare, făcu un pas într-o parte, zâmbi şi spuse:

– Domnilor, acum vă aparţine.

– Ooo, Becky, spuse Andrew, dând din cap.

– Noi facem o mulţime de lucrări de întreţinere a potecilor la Trust; îl cunosc foarte bine pe acest tip, spuse ea, ridicând târnăcopul greu.

Până şi tăcutul Burt a fost incitat să observe, cu opacitatea lui caracteristică.

– Fătuca face treabă bună.

Au continuat în felul acesta, Becky decopertând gazonul, iar ceilalţi scoţând pământul de dedesubt, în timp ce Jamie, care lucra singur, manevra pietrele cele mai mari în cuva excavatorului şi le arunca de-a lungul marginii parcării, câţiva metri mai încolo de noul tranşeu. Pe la mijlocul după-amiezii, începuseră să aşeze pietrele mari la bază.

Cam la patru şi jumătate, Jamie opri motorul excavatorului şi strigă:

– E-n regulă, ne oprim aici până mâine. Fac cinste cu primul rând la Cobweb!

Andrew era bucuros că hanul Cobweb se afla exact pe partea cealaltă a parcării. În timp ce se târau pe macadamul lucios, Jamie trăncănea încontinuu despre lecţia de a doua zi, dar Andrew îşi imagina că studenţii nu reţineau mare lucru din ceea ce spunea. Erau toţi uzi leoarcă de sudoare, murdari şi obosiţi.

Jamie, Burt şi Case, care aveau de mers cel mai departe cu maşina, au plecat după prima halbă, Newsome şi Becky după a doua.

– Cred că toţi vor fi morţi de oboseală, spuse Becky, imitând accentul greoi al lui Burt. Îi dădu o palmă lui Andrew pe spate şi ieşi pe uşă.

Flora tocmai sosise la serviciu și se duse țintă la Andrew.

– Să nu îndrăznești să flirtezi cu Becky, îi șopti ea, făcându-i cu ochiul. Bărbatul ei este o adevărată teroare.

– Îmi imaginez că Becky este ea însăși o teroare; doar lucrăm împreună.

– La noul gard, am auzit.

– Cum de-ai auzit treaba asta?

– De la Nicki. Am întâlnit-o în drum spre serviciu.

– Și *ea* de unde a aflat?

– I-a spus o păsărică, presupun, zise Flora, zâmbind.

– Lee.

– Sunt prietene la cataramă, astea două, spuse Flora. Încă o halbă, Drew?

– Desigur, dar trebuie să mănânc ceva, Flora. Ce-mi recomanzi?

– Ceea ce ai nevoie este o farfurie mare cu cârnați și piure de cartofi, înecați în ceapă caramelizată. Ăsta este meniul unui muncitor.

– E-n regulă. Adu-mi o porție, draga mea.

Masa a fost perfectă. Mai târziu, mergând pe potecă în lumina de apus a serii de vară, Andrew a fost cuprins de câteva mici revelații. În decurs de câteva zile, se împrietenise deja cu câțiva oameni din sat – nu putea identifica importanța acestor prietenii, dar știa că era un sentiment pe care nu-l avusese înainte. Avea de-a face cu onestitatea, absența prefăcătoriei, ceva ce nu exista în comunitatea universitară marcată de competiție în care trăise atât de multă vreme. În plus, se simțea învăluit și mângâiat de haina groasă a istoriei ce părea întinsă peste întreg peisajul. Iar peisajul însuși – luxuriant în vale, mohorât pe vârfurile colinelor, sălbatic și bătut de vânt pe coastă – i-a dat stabilitate într-un mod pe care nu-l trăise înainte. Strămoșii săi au fost de pe undeva din apropiere, așa spunea tatăl său; poate să fi fost legat de moștenirea genetică, la urma urmelor. Și apoi era Nicola – Nicola cea cu atingerea electrică.

Andrew Stratton trecu podețul de peste râu, urcă prin pădurea Minster, trecu de biserica Minster, îngrămădită într-o scobitură îndepărtată din vale, traversă câmpiile, intră în Shepherd's Cottage și adormi în câteva secunde.

Cinci

O lumină difuză năvăli prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam, înaltă de doi metri, plasată pe peretele dinspre nord al atelierului. Aceasta fusese cândva ușa prin care plasele de pescuit erau ridicate de la cheiul de dedesubt. Brațul gros din stejar mai atârna și acum sus deasupra caldarâmului. Tavanul etajului de sus al căsuței Nicolei era deschis în vârful acoperișului și pe partea de sus, între căpriori, erau fixate două lucarne.

Nicola stătea în fața șevaletului, lucrând rapid, adăugând pete îndrăznețe galbene întunecate, de culoarea muștarului de Dijon, la o pânză acoperită deja cu pigment. Lucra la unul dintre „panourile de liniște", ce făcea parte dintr-o serie de picturi mari, abstracte, comandate de un spital particular din Londra. Ideea era că acestea ajutau oamenii să se însănătoșească.

Randi, la locul său obișnuit, pe un cearceaf aruncat peste o „canapea pentru leșin" în stil victorian, pe care o salvase de la o vânzare de tot felul de obiecte în scop caritabil, lătră o dată, apoi porni ca o săgeată pe scări în jos. Un singur lătrat bucuros însemna că întâmpină un prieten. O mârâială slabă însemna nesiguranță. Lătrături repetate furioase însemnau bucluc. Modul în care își dădea seama părea miraculos. Urmă o bătaie ușoară la ușă, scârțâitul ușii din față deschizându-se, apoi o voce subțirică.

– Nicki? întrebă vocea.

Era Lee. Nicki se hotărî să pretindă că nu este acasă și se duse în vârful picioarelor în spatele velei subțiri ce servea drept perete, din zona în care se afla dormitorul. Lee închise ușa, îi îngăimă ceva lui Randi, și urcă scările către atelier.

– Nicki? repetă fetița.

Înainte ca ea să poată repeta numele Nicolei, aceasta ieși în grabă din locul în care stătea ascunsă, înșfăcă fetița și o strânse în brațe.

– Oof! Ai crescut prea mare ca să te mai pot prinde în cursă! strigă ea.

– De ce n-ai răspuns la ușă?

– Vrei să-ți spun adevărul? Pentru că, scumpa mea, uneori, când lucrez, nu vreau să fiu întreruptă și...

– Așa faci uneori?

– Cu tine niciodată. Pe tine te primesc oricând.

Lee se uită la pânza de pe șevalet.

– Ce-i asta?

Tabloul era mare, cu înălțimea mai mare decât lățimea, aproape la fel de înalt ca și Lee. Culorile predominante erau albastru mediteraneean, rozaliu și un verde pal, de culoarea frunzelor de primăvară. Dar mai erau și zeci de nuanțe intermediare, punctate cu urme de mov, lavandă, violet și galben, cu câteva pete ocazionale de portocaliu și roșu.

După un timp, Lee oftă și spuse:

– Pare pașnic.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Nicola, sondând-o.

– E ca și cum aș fi în copacul meu. Mă calmez, și simt că aș putea sta în locul acela, cu aceeași senzație, pentru totdeauna.

– Chiar asta este intenția tabloului, spuse Nicola. Va merge la un spital din Londra, unde se presupune că va face oamenii să se simtă mai bine.

Lee rămase tăcută un timp.

– Cred că va reuși, spuse ea în cele din urmă, dând aprobativ, cu înțelepciune, din cap.

– Până una-alta, spuse Nicola, ce cauți aici la ora asta? Nu trebuia să iei masa de seară?

– M-am uitat la Drew, spuse ea zâmbind larg, și la oamenii care construiesc noul gard de lângă parcare. Toți s-au dus la Cobweb acum. Păreau sleiți de oboseală.

– Fac pariu că sunt. Cum merge cu zidul?

– Păi e doar a doua zi. Pun pietrele de la bază. Cred că va fi un gard bun. Ar trebui să vezi.

– Poate că voi merge să-l văd și eu.

– Lui Drew i-ar plăcea dacă ai face-o.

– Ce?

– Știi tu. Dacă te-ar interesa. Este un om drăguț, Nicki.

– S-ar putea. Dar tu nu ești petitoarea mea.

– Bine, dar atunci a cui treabă este să te pețească?

– Nu știu pe nimeni, răspunse Nicola. Cred că acum e timpul să te îndrepți spre fermă. Vrei să-i telefonez mamei tale înainte și să-i spun că ești în regulă?

– Mda, poate, răspunse Lee îmbrățișându-l pe Randi. Nu vreau să-i dau mamei emoții.

Nicola stătea afară în fața ușii pe aleea dintre casa ei și râu și o urmărea pe Lee cum trece podul și se îndreaptă pe lângă Cobweb spre poteca ce urca valea Valency. O sună pe mama lui Lee, își curăță vopseaua de pe degete, se schimbă repede în alte haine și se duse la Cobweb. De data aceasta îl lăsă pe Randi acasă.

Andrew stătea în picioare la bar, având grijă de halbă și sporovăind cu Flora.

– Mai întâi ridici o oaie, acum ridici pietre, spuse Nicola când se apropie de el. Nu pot spune că e cine știe ce progres! Nicola făcu cu ochiul către Flora.

– Mie-mi spui, zise Andrew, cu glas obosit.

– Îmi place costumul tău, spuse Nicola, după ce zări hainele lui murdare.

– Îmi place parfumul tău, îi răspunse el pe același ton. Ce e, *eau* de terebentină?

- *Touché*, zise Nicola râzând.

– Pot să-ți aduc ceva, Nicki? întrebă Flora. Sau aveți de gând să vorbiți obscenități pe franțuzește?

– Un gin tonic, te rog, Flora, răspunse ea. De data asta, își plăti băutura. Apoi i se adresă lui Andrew. Cum merge treaba cu pietroaiele?

– Păi... merge. Știai că există o tonă de pietre în fiecare metru cub de gard? Sunt sigur că astăzi atât am ridicat.

– Vrei să spui perete?

– Nu, gard. Așa se numesc în Cornwall. Credeam că ești din partea locului.

– Eu? Nu tocmai.

– Mda. Presupun că accentul tău este cam blând pentru zona asta. De unde ești?

– De prin Boston.

– Sus, în Lincolnshire?

– Nu, sus în Massachusetts.

– Glumești.

– Sunt doar surprins. De acolo mă trag și eu. Inițial, cel puțin.

– Ești din Boston? Din ce parte?

– Ei bine, din afara Bostonului, de fapt din Lexington.

– O, partea elegantă a zonei. Nu-i de mirare.

– Ce nu-i de mirare?

– Nu-i de mirare că n-ai accent.

– Și tu?

– Din North End.

– Hm. Și tu ți-ai pierdut accentul și ai adoptat un *faux* accent britanic, înțeleg.

– „Fee, fi, *faux*, fum. Îmi miroase a căsătorie cu un englez", cântă Nicola. Din fericire, sigurul lucru care a supraviețuit acestei calamități a fost accentul.

– Dureros subiect.

– Subiect îngropat.

– Soțul tău?

– Ha! Aș vrea eu! Nu, doar căsătoria.

– Îmi pare rău.

– Mie nu-mi pare rău. Nu aș putea fi mai fericită.

Andrew se uită o clipă la Nicola, apoi își întoarse privirea.

– Nu sunt sigur că te cred.

– Mă referem la divorț.

– Vrei să vorbim despre divorț?

– Nu mai mult decât ți-ai dori tu să vorbim despre al tău, presupun.

– O, am vorbit despre al meu, mereu, neîntrerupt, cu oricine și cu toată lumea. Apoi am încetat.

– Ai încetat sau ai rămas fără ascultători?

– Pur și simplu m-am plictisit de subiect, presupun, spuse Andrew râzând. Ciocni paharul lui cu al ei și zise: La naiba cu trecutul!

– Beau pentru asta, replică Nicola.

Cei doi au rămas o clipă uitându-se unul la altul. Apoi Andrew se întoarse la bar și căută un meniu.

– Trebuie să mănânc ceva. Simt că mor de foame.

– Te rog, nu muri. Flora urăște scenele astea.

– Ai vrea să mă însoțești? întrebă Andrew după o scurtă pauză.

Ochii ei se măriră, dar negă din cap:

– Cu venitul pe care îl am, nu-mi pot permite să mănânc sau să beau aici, oricum nu amândouă. Este totuși o propunere drăguță.

– Dacă „joci bine", s-ar putea să fac eu cinste, o tachină Andrew.

– Doar dacă ajung să văd prima cărțile.

– Unde este simțul tău de aventură?

– Nu-mi permit nici asta. Apoi Nicola se surprinse singură spunând: Ascultă, cred că mai am acasă suficientă salată vestejită și legume mucegăite pentru a putea face o salată pentru amândoi. Te interesează?

– Cu o descriere ca asta, care te face să-ți ploua în gură, cum ar putea cineva să nu accepte? Dar sunt murdar.

– Știu că unele lucruri pot părea primitive aici, dar fie că mă crezi sau nu, casa mea are apă caldă. Chiar și săpun. Dar vinul îl iei tu, și dacă te grăbești, poți lua ceva bun și scump înainte ca magazinul Rock de vizavi să se închidă.

– Nu știu nici măcar dacă mă pot mișca, deci cu atât mai puțin să mă grăbesc.

– În cazul acesta riști să mă duc să aleg eu ceva. Își aruncă geanta pe umăr. Ne vedem acolo.

Andrew a rămas cu privirea spre ușă, uluit. Își dăduse o întâlnire.

Flora s-a întors.

– Comanzi cina, Andy-băiatule?

– Cred că nu. Am primit o invitație la cină, cam așa ceva, răspunse el.

– Ce, la Nicki? Fruntea Florei se încreți. Ai grijă de tine, atunci.

Comentariul îl luă prin surprindere.

– Ce vrei să spui?

– Nu mă înțelege greșit. Nicki are un suflet bun. Dar șovăie când e vorba de bărbați – e ca furtuna, vine și trece. E cam singuratică Nicki asta a noastră. Cred că așa sunt mulți dintre artiști.

– Mulțumesc, Flora. Voi avea multă grijă.

Rock Shop nu vindea „roci". Și-a luat numele de la diamantele pe care le vânduse mulți ani vizitatorilor, împreună cu bomboane de ciocolată făcute manual, o selecție de bere locală, cidru alcoolizat și vin.

– Ar trebui să numiți acest loc „Plăceri vinovate", îi spuse Andrew femeii între două vârste de lângă sertarul cu bani de la tejghea.

– Tu trebuie să fii Andrew. A spus Nicki că vei veni. Împinse sticla de vin peste tejghea. A ales vinul acesta, spuse ea

Andrew studie sticla. Un Beaujolais-Villages ieftin.

– Hm, spuse el, uitându-se la rafturile cu sticle de vin.

– Hai să vedem dacă nu putem alege ceva nițel mai bun decât acesta, ceva care are mai mult caracter. A! Scoase o sticlă de Moulin-à-Vent. Apoi mai scoase o sticlă.

– Bună alegere, spuse femeia. Ăsta este, de fapt, unul dintre vinurile preferate ale lui Nicki.

– Și atunci, mă întreb, de ce a ales sticla de Villages.

– Poate că Beaujolais-Villages este mai simplu, mai sigur?

– Nu cred că Nicola este tipul de om simplu, sigur, comentă Andrew. Ce zici?

Femeia din spatele tejghelei chicoti, o chicoteală ce suna ca un clopoțel de argint.

– Chiar nu știu ce să spun, zise ea.

Andrew plăti vinul, îi mulțumi, ieși pe ușă, apoi se întoarse și intră din nou.

– Hm, mă simt puțin stânjenit, dar tocmai mi-am dat seama că nu am idee unde locuiește.

Clopoțelul de argint sună din nou.

– Dincolo de pod, pe aleea ce coboară malul stâng al râului, mergi înainte până jos, acolo unde începe cheiul. Casa ei este acolo. Nu ai cum să nu o vezi. Vă doresc poftă bună la vin!

Andrew îi mulțumi din nou și se retrase spre ușă. Se simțea ca un idiot. Se opri la Cornish Stores, un magazin mic cu de toate, și salvă ultimul buchet de garoafe, ce lâncezea ca un grup orfani chirciți într-o găleată de dincolo de ușă.

În ce naiba m-am băgat, Randi?

Câinele lătră, apoi continuă să gâfâie fericit.

Nicola mărunțea cu înverșunare niște salată verde. Un ou fierbea într-o oală pe aragaz, împreună cu patru cartofi noi micuți. Pusese niște fasole verde cam fleșcăită într-un castron cu apă rece ca gheața, pentru a o „reîmprospăta".

Habar nu avea de ce îl invitase pe acest bărbat la cină. Nu primise niciodată un bărbat în casa ei, și cu atât mai puțin unul pe care să-l fi cunoscut doar de câteva zile. Ce făcea el *cu adevărat* la Boscastle? Nimeni nu vine din America până în Cornwall ca să construiască garduri din piatră – oricum, nu un om în toate mințile. Poate că era în căutarea vreunui loc, poate căuta ceva sau pe cineva. Doamne Dumnezeule, singura referință despre el o avea de la o fetiță de nouă ani! A, și o oaie!

Da, arăta bine și nu era nici prea tânăr, nici prea bătrân. Era și destul de înalt; dacă își punea pantofi cu tocuri, Nicola l-ar fi putut privi direct în ochi. Drăguț, cu păr șaten ondulat, înspicat ici și colo cu șuvițe cărunte. Ochii – nu știa nici măcar culoarea ochilor lui. Tot timpul pe care l-au petrecut împreună a fost în semiîntunericul de la Cobweb.

În plus, peste o săptămână el avea să fie plecat.

Ultimul gând o sâcâia – nu pentru că nu l-ar mai putea vedea din nou vreodată, ci tocmai pentru că asta o atrăgea. Nu era cine știe ce șansă să se „implice". Nici nu exista vreo șansă ca să intre în vreo încurcătură. Dar, mai ales, nu era nici o șansă să-și riște liniștea inimii. Mai făcuse asta o dată, cu Jeremy, și el se purtase ca o brută. În cei câțiva ani de când locuia la Boscastle, socializase cu doi sau trei bărbați. Dar aceste întâlniri nu au depășit prea mult o cină la birt, și adevărul era că îi convenise. Cei mai buni bărbați – precum Roger al lui Anne – erau toți luați. În plus, nici unul dintre cei cu care s-a întâlnit nu a părut

capabil sau dornic să țină pasul cu ea. Ea își folosea inteligența ca un soi de examen de admitere, și cei mai mulți bărbați nu reușiseră să-l treacă.

Dar tipul acesta Stratton dădea atât cât primea. Îți trebuia curaj să faci așa ceva. Nicolei îi plăcea asta.

Pe peretele de lângă ușă, era o plăcuță de ardezie cu numele casei. Înainte de a bate la ușă, Andrew auzi câinele lătrând o dată.

– E deschis, o auzi pe Nicola strigând.

Intră direct într-o încăpere joasă cu bârne ce ocupa întreaga lățime a casei. Podeaua era făcută din bucăți masive de ardezie rotunjite și uzate de secole întregi de folosire. O masă mică de sufragerie era plasată la un capăt al camerei, iar la celălalt capăt se afla un cămin ce nu intra mult în zid, înconjurat de mobilier confortabil. Culorile dominante erau alb și albastru-marin, cu accente de galben ca lămâia. O pictură în ulei cu ramă scumpă atârna deasupra șemineului, dar restul obiectelor de artă erau formate din afișe și stampe potrivite unei case de la malul mării. Se întrebă dacă această casă îi aparținea Nicolei sau era închiriată.

Randi ședea în fața unei uși din spate bine luminate și lătră a doua oară. O convocare urgentă. Andrew trecu printr-o bucătărie lungă și strâmtă ce se afla în spatele casei. Era foarte bine luminată, dar singura fereastră, deasupra chiuvetei adânci din porțelan, dădea către partea din față a țărmului stâncos, la nici un metru depărtare. Nicola storcea suc de lămâie într-un castronel în care era ulei de măsline. Cămăruța mirosea a lămâie.

Andrew îi întinse garoafele.

– Flori ofilite ca să meargă cu salata vestejită, spuse el.

– Ai luat vinul? întrebă ea râzând.

– Am luat ceva mai bun. Ai gusturi proaste la vin. Arăt eu ca un simplu muncitor, doamnă, dar de fapt sunt un cunoscător de vinuri bune.

Ea scoase o sticlă din sacoșă și se lumină la față.

– Ok, domnule „cunoscător de vinuri", ești tot atât de specialist în folosirea unui deschizător de conserve?

– Cred că mă descurc.

– Bine. Este o conservă mică de ton italian foarte scump chiar acolo, iar deschizătorul este în sertarul acela de sus. Avem salată niçoise.

– A, înțeleg acum, spuse el, în timp ce potrivea deschizătorul de conserve. Salata verde rămâne veșnic neofilită, iar aproape toate celelalte ingrediente sunt din conservă, păstrate în saramură, sau, ca oul fiert tare, într-o coajă protectoare. Așa că nu mai contează cât de vechi sunt. E ca și vinul: o salată celebră.

– Hei! Cerșetorii nu au de ales, iar tu, prietene, arăți din cap până-n picioare ca un cerșetor.

– Corectă observația, spuse Andrew privindu-și hainele. Unde mă pot spăla?

– Baia e sus, dincolo de dormitor. Dar destupă mai întâi vinul.

Andrew găsi un tirbușon, destupă prima sticlă, îi turnă ei un pahar, i-l întinse cu un gest elegant și plecă, urcând cu grijă treptele scării înguste, în urma lui Randi.

Tabloul de pe șevalet din capul scărilor l-a făcut să se oprească din drum. Nu mai văzuse ceva asemănător. Afară, lumina pălea și totuși pânza părea să strălucească din interior, culorile radiind. Nu era nimic reprezentativ în această lucrare, dar îi reamintea de mare la răsăritul soarelui. Nicola era o pictoriță bună.

Se uită împrejur. Etajul de sus era mare, aerisit. Pereții și tavanul erau vopsiți în alb, iar barele transversale erau din lemn văruit. Atelierul avea un minunat miros brut, de ulei de in.

Se duse în spatele perdelei vălurite din pânză și apoi în dormitorul Nicolei, care era pur și simplu o parte a atelierului. Era puțin mobilat – un pat dublu din fier forjat ce era plasat peste un covor multicolor din petice, o masă de toaletă, și un dulap înalt victorian. Un vraf de cărți trona pe o masă alăturată pe care era și o lampă. Asta era tot – nu televizor, nu vreo altă decorațiune. Aproape o chilie de călugăr. Simțindu-se brusc ca un obsedat sexual, se duse la baie și se spălă.

Salata fusese mâncată aproape toată și erau la a doua sticlă de vin, când Nicola îl întrebă pe Andrew cât timp avea de gând să stea la Boscastle. Trecuseră de subiectele de bază: familie, școală, carieră – cel puțin de părțile pe care fiecare voia să le împărtășească.

– Doar vreo câteva săptămâni. Am semnat un acord pentru un proiect de construcție de garduri timp de o săptămână și am venit cu câteva zile mai devreme ca să trec de decalajul de fus orar. Apoi m-am gândit să mai petrec câteva zile umblând pe ici pe colo prin Cornwall înainte de a pleca.

– De ce ai venit cu adevărat aici? întrebă Nicola.

– Pentru salată, răspunse el zâmbind, care a fost, apropo, de-a dreptul extraordinară.

– Știi ce vreau să spun, zise ea, strâmbându-se. De ce te afli aici, la Boscastle, la aproape cinci mii de kilometri de casă, construind un perete din piatră?

– Un gard, o corectă el.

La lumina ciudatei colecții de lumânări pe care le așezase pe masa simplă din pin – unele scurte și bondoace, altele zvelte și înalte, toate albe – ochii ei

străluceau ca antracitul de curând exploatat din mină. Accentele arămii din părul ei șaten ondulat sclipeau în lumina schimbătoare a flăcărilor lumânărilor.

– Părea o idee bună la vremea aceea. Mi se pare și acum.

– Și tu vrei să spui că ăsta e un răspuns?

– Asta e tot ce am de spus. Mă întrebi ca și cum m-ai suspecta că aș fi vreun infractor evadat.

– Asta ești?

– Nu, spuse, el râzând. Deși uneori mă simt ca atare.

– Pentru că ți-ai părăsit nevasta?

– Nu eu, spuse el tăios. Ea... noi... ne-am despărțit.

– Cu câți ani în urmă?

– Acum un an, spuse el trăgând aer în piept.

– Oh, la naiba, zise Nicola, albindu-se la față. Îmi cer scuze. Habar nu aveam că s-a întâmplat atât de recent. Doar că pari atât de, nu știu cum să spun, calm. Ținând seama de împrejurări.

– Așa arăt?

– Cel puțin pe dinafară.

– Da, presupun că așa e.

– Și așa ești?

Fu copleșit pe neașteptate de un fel de emoții, un fel de panică. Adevărul era că nu știa. Se uită de jur împrejurul camerei, ca și cum răspunsul era ascuns pe acolo.

– Probabil că nu, răspunse el în cele din urmă.

Se întinse peste masă și îi atinse mâna.

– Bine, spuse ea zâmbind, ai fi o lepădătură dacă erai așa.

– Mulțumesc... cred.

– Te-a părăsit, nu-i așa?

– Sunt chiar atât de evidente defectele mele? întrebă el oftând. Da, m-a părăsit. Nu ne-am despărțit. Am mințit în privința asta.

– A fost o proastă, oricine o fi fost ea.

– Nu știu...

– Andrew, te rog, spuse Nicola strâmbându-se. Te cunosc doar de câteva zile, dar nu trebuie să fii un clarvăzător să-ți dai seama că ești un om bun. Pentru numele lui Dumnezeu, tu încerci să salvezi oi!

– Dar nu am putut să-mi salvez căsnicia.

– Nici unul dintre noi nu poate face asta de unul singur, spuse Nicola, apoi îi trecu un gând prin cap. Ai bătut-o?

– Poftim? Bineînțeles că nu!

– Soțul meu m-a bătut.

Andrew se uită, amuțit, la femeia de pe partea cealaltă a mesei.

– Soțul tău te-a *bătut?* Nu-mi pot... închipui...

– Știi ce? Te cred. Te cred că nu-ți poți imagina cum se poate face rău cuiva, și cu atât mai puțin unei femei. Cred că ești blestemat.

– Blestemat?

– De a fi un om bine-crescut.

– N-am considerat acest lucru ca un handicap.

– Te-a părăsit pentru altul, nu-i așa? întrebă Nicola după ce păru o clipă că-l studiază.

– Poate că Lee are dreptate, spuse Andrew privind în altă parte. Poate că ești o vrăjitoare. Sau o cititoare de gânduri.

– Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit...

– Da. M-a părăsit. Pentru un avocat, cineva care câștigă mult mai bine decât un profesor universitar. Se uita fix la farfuria goală, apoi ridică din nou ochii. Nicola, cred că s-a făcut timpul să mă „rostogolesc" spre casă ca să mă culc.

Nicola se simți brusc ca un vampir care a supt viața din acest bărbat fermecător.

– Andrew, te rog, nu pleca. N-am vrut...

– Știu, Nicki. Sunt încă oarecum nevindecat, ca o reptilă care și-a lepădat pielea și așteaptă ca stratul de dedesubt să se întărească.

– Îmi amintesc sentimentul acesta, spuse ea.

Andrew stătea în picioare.

– Ascultă, spuse el, masa a fost minunată – aproape tot atât de minunată ca și compania ta, dar nu chiar atât. Am o zi grea mâine. Începem să construim restul gardului, acum că s-a pus fundația.

Nicola se ridică și ea.

– Mulțumesc pentru flori, Andrew.

– Îmi pare rău că n-au fost puțin mai, hm... pline de sevă. Meriți mai mult.

Andrew se opri lângă ușă o clipă, așteptând ca Nicola să o deschidă. Părea țintuită de podea. El ridică lanțul, ieși în căldura serii, apoi se întoarse și zâmbi.

– Noapte bună, Nicola, rosti el încet, și mulțumesc.

Nicola reuși să zâmbească.

– Noapte bună, Andrew.

Se uită după el cum urcă aleea și o cotește spre strada Dunn. Apoi închise ușa.

– La naiba! șopti ea.

Șase

– Câte pietre din acelea mai ai de gând să tot ridici și apoi să le lași din nou jos până să găsești una care să-ți placă? Jamie îl ajunse din urmă pe Andrew și zâmbea.

Lucrau la nivelul de „umplere", așezând pietre peste cele inegale de la temelie pentru a crea o bază peste care să construiască restul gardului. Mai devreme în dimineața aceea de miercuri, Jamie și Becky cercetaseră grămada de pietre și le aranjaseră pe rânduri, plasându-le pe cele mai mari aproape de zid. Jamie le-a explicat că întotdeauna se pun mai întâi pietrele mai mari, pentru a nu fi nevoiți să le ridice foarte sus.

Andrew studia piatra pe care tocmai o ridicase.

– Caut una care se potrivește.

– E logic ce faci, cu excepția unui singur lucru. Îți dublezi munca de fiecare dată când ridici o piatră și o pui la loc. Curând vei fi epuizat, iar rezultatul muncii tale va fi mic pentru cât ai transpirat.

– Și care e soluția?

– Nu căuta piatra nimerită, băiete, trebuie să o descoperi.

– Poftim?

Jamie râse și îl bătu pe umăr.

– Sunt cam nedrept cu tine. Trebuie să treacă ani mulți. Băieți! Becky! Veniți puțin încoace.

Echipa se adună în jurul zonei în care lucra Andrew.

– Toți ați aplicat fizica destul de bine, spuse Jamie echipei sale. Îi învățase cum să ridice în siguranță pietrele mari și cum să găsească partea potrivită pentru fața gardului. Dar acum e nevoie de metafizică, spuse el.

Toți se uitau la el ca niște pelerini la oracol.

– Există o șmecherie care să facă treaba asta mai ușoară. Când vă uitați la fața gardului la care lucrați, vreau să vă amintiți următoarele: puteți găsi o piatră care să se potrivească cu spațiul din fața voastră, sau puteți găsi un spațiu care să fie potrivit pentru piatră. Aveți două opțiuni, nu una singură. Aveți piese și spații, și trebuie să le potriviți între ele. Diferența aici este că piesele sunt ale naibii de grele. Așa că nu ridicați o piatră de două ori. Când vă faceți șirurile, încercați să rețineți câteva spații cu ochii minții, apoi ridicați o piatră care se potrivește cu unul dintre acele spații. Dintr-un anumit punct de vedere, este simplu: puneți piatra acolo unde intră. Așa că uitați-vă la pietre mai mult timp, dar lăsați-le pe jos. Veți învăța în curând să descoperiți ce umple spațiile, doar privind și rotind piatra în mintea voastră. Ați înțeles?

Toți au aprobat din cap, deși cam timid. Apoi se întoarseră la lucru, fiecare dintre ei mai mult privind decât ridicând, mișcându-se din ce în ce mai încet, cu mai multă încredere. Curând s-a auzit mai mult „aha!" decât „nu!", pe măsură ce descopereau pietrele pe care le căutau.

Lee Trelissick stătea la pândă. Văzuse constructorii gardului intrând la Cobweb și ședea pe zidul de vizavi, așteptând ca Andrew să-și facă apariția. După doar o halbă, apăru. Stătea afară, lângă ușă, clipind des din cauza luminii strălucitoare, și se gândea dacă să se ducă acasă pe drum (era mai lung, dar mai ușor) sau să o apuce pe poteca din vale (mai scurtă, dar mai greu de străbătut). Alese drumul și apucă să facă doar câțiva pași, că auzi salutul cunoscut: „Ghici ce, Drew?"

Întoarse capul și o văzu. Îl înveseli imediat.

– Nu știu ce, Lee.

– Azi e miercuri.

– Așa ziceam și eu. Slavă Domnului că aproape a trecut.

– Nu, n-a trecut. Țopăia acum pe lângă el.

– Ascultă, fetițo. După mintea mea, e aproape cinci și jumătate. Sunt aici de la opt dimineața. Miercurea s-a sfârșit.

– Hm-hm, cântă ea.

– Bine, ce e? zise el, oprindu-se pe podul de peste râu.

– Miercuri este noaptea Welly.

– Ce-i aia?

– Cântatul. Nu știai?

Andrew pufni în râs. Nu se putea abține. Lee era cu fața la el și cu mâinile pe coapse, ca o profesoară cam severă care îi ținea lecții nătângului clasei... care era Andrew. Lee tremura de-a dreptul de nerăbdare.

– Lee, de ce nu-mi spui despre ce e vorba în timp ce ne ducem spre casă?

– Bine. În fiecare noapte de miercuri, se cântă la Welly.

Tocmai trecuseră de Wellington, cel mai vechi hotel din Boscastle, în drumul lor pe strada Dunn. Era o construcție frumoasă, solidă, cu câteva etaje, într-un vag stil victorian. Se distingea prin faptul că fusese construit direct peste micul râu Jordan, principalul tributar al râului Valency. Când păseai pe pragul intrării în hotel, vedeai un grilaj din oțel de sub care se putea auzi pârâul curgând printr-un vechi canal de scurgere.

– Ce, *karaoke?*

– Nu, omule! Cântece de pe vremuri. Unii aduc și instrumente. Se cântă la Welly de ani de-a rândul, continuă Lee. Oamenii vin și, după un timp, se pun pe cântat, deși Jack este cel care face ca toată chestia asta să meargă.

– Jack?

– Jack! Cântărețul ambulant din Boscastle! Știi.... tipul cu pălărie mare care umblă prin oraș cântând? Are grămezi de cântece în el. Dar absolut *toată lumea* se duce și cântă cu toții!

– Asta înseamnă că și tu?

– Mda. Mama și tata mă iau cu ei, dar eu nu pot sta în bar. Mă așez într-un colț și nimeni nu se plânge. Așa că vii, da?

Andrew oftă. Plănuise să facă o baie, să mănânce un castron cu spaghetti bolognese și să se vâre în pat, dar nu puteai s-o refuzi pe „Domnișoara Ghici ce".

– Cu ce te servesc, prietene?

Andrew stătea în picioare la faimosul bar lung de la Wellington. În fața lui era o garnitură întreagă de pompe de bere, fiecare cu un nume mai uluitor decât celelalte: Ciocănel de Cornwall, Chiștoace Betty, Nimicitorul (ăsta suna cam amenințător), Berea lui Figgy. Se uită la barman și dădu din cap.

– O halbă de ceva, habar n-am ce să iau.

Bărbatul ferchеș din spatele barului pufni în râs.

– Asta e o problemă obișnuită aici la Welly. Ce îți place?

– Berea blondă. Mai slabă, nu prea aromată.

– Asta ar fi Berea lui Figgy. Ia, gustă. Barmanul trase un pic de bere într-un pahar mic și i-l întinse.

Andrew gustă și făcu semn din cap.

– Perfectă.

Birtul era plin. Andrew simți o mână pe umărul său.

– Ai venit pentru cântări, băiete?

– Jamie! Am crezut că te-ai întors la Bodmin Moor.

– Nu într-o zi de miercuri, nu când Jack este în oraș.

– Ce bei, Jamie? Fac cinste.

– Bine, mulțumesc, fiule. Ca tine – o halbă de Figgy.

Băutura veni și Andrew ciocni cu Jamie.

– Pentru arta și meseria construirii de garduri tipice de Cornwall, spuse Andrew.

– Întotdeauna beau pentru asta. Și în cinstea ta, de asemenea. Te-am urmărit. Ai cap pentru asta, pentru construcția de garduri, ai noțiunea spațiului. Presupun că face parte din pregătirea ta.

– N-am avut cursuri de construire de garduri la școala de arhitectură.

– Nu asta am vrut să spun. Ai un bun simț al spațiului. Cred că vezi gardul în întregime, în mintea ta, nu doar pietrele și spațiile dintre ele. Un lucru nu-l înțeleg, totuși, băiete. Ce faci aici – construind garduri, când ai putea face clădiri. Ciudat mod de a petrece vacanța, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Andrew îi zâmbi meșterului pietrar.

– N-am făcut în viața mea o clădire, Jamie. Parcă auzea o tiradă a fostei sale soții și o alungă din minte. Predau teoria arhitecturii. E altceva.

– În construcția de garduri nu e multă teorie.

– Nu-i adevărat, Jamie, și o știi și tu. De fapt, tu nu predai construirea de garduri. Ceea ce predai cu adevărat este respectul față de piatră. Tu ne faci să ascultăm piatra, povestea pe care vrea s-o spună – cum s-a format, prin ce a trecut de atunci încoace, ce poate face și ce nu, ce vrea să fie.

– Se pare că cineva mi-a dat atenție.

– Ți-am dat, Jamie. Asta și datorită faptului că am încercat să descifrez ceva care este într-o oarecare măsură legat cu această problemă.

Și Andrew i-a expus lui Jamie ideile sale despre spațiile locuibile, despre integritatea aproape organică a acestor spații, despre integritatea unor clădiri autohtone simple, despre frumusețea muncii cu materiale locale, despre construcția la scară umană și despre modul în care această artă, modul de a exista în lume, era pe cale de dispariție în America.

– Mie mi se pare că tu nu trăiești în țara care trebuie, băiete. Pe aici, aceste lucruri încă mai contează.

– Nu știu, Jamie, spuse Andrew. Nici măcar nu știam cu adevărat până să vin aici că eram în căutarea unui anumit lucru. Este așa cum ne-ai spus azi de dimineață: poți găsi o piatră care să se potrivească cu spațiul, sau poți găsi un spațiu care să fie potrivit pietrei. Până acum credeam că eu eram piatra. Acum cred că poate eu sunt spațiul ce trebuie umplut.

Chipul lui Jamie se încreți ca o bucată de hârtie de ambalaj.

– Acesta este un pas înainte către instruire.

– Drew!

Andrew se întoarse și o văzu pe Lee lângă el. Anne și Roger se plimbau prin mulțime. Barmanul, al cărui nume era Brian, apăru la capătul barului și se aplecă de la mijloc.

– Acum, domnișoară, spuse el amabil, aș vrea să te muți către zona familiei.

– Nu sunt *domnișoară;* sunt Lee, după cum știi prea bine, Brian Shaheen! zise Lee, cu bărbia în sus ca prora unei nave.

– Măr și mango pentru doamna, te rog, Brian, spuse Andrew.

Lee își primi băutura și dispăru. Apoi, fără nici o altă introducere, o voce de bariton neacompaniată se auzi din spatele încăperii.

Haideți prieteni veseli, pentru ca dragostea să fie dulce
Alăturați-vă mie și fiți fără griji;
O halbă când e liniște, hai, băieți, s-o gustăm,
Prea multe gânduri pot înnebuni un om.

Andrew se îndepărtă de bar și fu uluit că vocile din încăpere au preluat melodia. În momentul în care dirijorul s-a dus către cor, lui Andrew i s-a părut că jumătate din cei de față cântau ritmat.

Jack Vaughan era un bărbat frumos de vreo șaizeci de ani, zvelt, cu un creștet strălucitor, ce începea să chelească, o barbă căruntă îngrijită, ochi albaștri scânteietori, și un chip ce radia bucurie atunci când cânta. Avea o voce splendidă, melodioasă și clară. Lângă el, cântând în armonie, cu un glas de alto, era o femeie cu niște obraji ca două mere, despre care Andrew bănui că era soția lui Jack. În fața lor la masă era un tip mai bondoc, care cânta din când în când la chitară cu multă îndemânare și acompania părțile de tenor. Mulțimea era formată din vreo treizeci de oameni.

Andrew cânta aria corului din „John Barleycorn", când o voce din registrul de sus i se alătură. Cunoștea vocea, deși nu mai cântase împreună cu el niciodată. Cântecul luă sfârșit.

– Bună, marinare, spuse Nicola. Purta o rochie simplă, care îi venea bine, din cânepă, strânsă pe șold, și pantofi cu tocuri.

– Eu nu sunt, am rău de mare, spuse Andrew zâmbind.

– Când navighezi sau când bei?

– Da.

– Ai putea fi un obișnuit al casei aici, cu vocea ta, spuse ea dându-i un ghiont în umăr.

– Presupun că ăsta a fost un compliment! zise Andrew prefăcându-se șocat.

– Cred că ai dreptate. Mi-a scăpat.

– Ai grijă. Trebuie să-ți aperi reputația.

– Reputația?

– Știi tu: înțepătoare, certăreață.

– Prefer ideea că aș fi anticipativă.

– Ia-te de ei, înainte de a se lua ei de tine.

– Cam așa ceva.

– Ești chiar atât de nesigură?

– Habar n-ai.

– Nu, presupun că nu. Și în plus, nu sunt femeie.

– Da, am observat asta.

– Ce-ai zice de încă un rând?

– N-aș spune nu, zise Nicola zâmbind.

Se apropia de ora unsprezece, când vocea lui Jack începu alt cântec și mulțimea îl acompanie.

M-am născut în sudul Australiei.
La apă, înainte! Schimbă direcția!
În sudul Australiei, pe lângă Capul Horn.
Spre Australia ne îndreptăm.

Aplauze furtunoase și chiuituri au urmat cântecului, iar Andrew își dădu seama că era numărul tradițional de închidere. Mulțimea începu să se fâțâie de colo-colo și să se îndrepte către ușă.

Lee îl găsi și spuse:

– Vezi? Vezi? Ți-am *spus!*

Andrew pufni în râs. Roger își recuperă fiica, iar Anne îi șopti ceva Nicolei. Încet-încet, energia puternică din încăpere se transformă într-un oftat de bucurie, precum aerul dintr-un balon găurit.

Nicola îl rugă pe Andrew să o conducă la ușă, însă berea pe care o consumase își cerea drepturile.

– Nicola, zise el, trebuie să mă opresc puțin mai întâi la toaletă.

– Du-te, domnule Stratton, spuse ea cu o voce cam neclară de om cherche-

lit, care a făcut ca numele lui să se audă „Sshtratton". Mă poți ajunge din urmă. Cred că îți amintești drumul, nu? Apoi îi făcu semn cu ochiul și se îndreptă spre ușă, legănându-și șoldurile.

Când Andrew reveni de la toaletă, cea mai mare parte a lumii plecase. Traversă parcarea hotelului, făcu câțiva pași pe strada Dunn, apoi coti la stânga înainte de pod și merse pe lângă râu spre port. Se simțea ca un imbecil. Nu a înțeles invitația Nicolei. Sau poate că îl prostise berea. Nu, simțea că are capul limpede. Atunci, ce era? O femeie cu care toate interacțiunile anterioare puteau fi cel mai bine descrise ca niște turniruri îl invitase din nou acasă la ea – de ce? Un pahar înainte de culcare? Era absolut uluitor. Era și excitant, un simțământ pe care nu-l mai avusese de când... nici nu-și mai amintea de când.

Ciocăni ușor la ușa Nicolei.

– Vino sus. Vreau să-ți arăt ceva. Ușa e deschisă. Vocea se auzea de deasupra lui și privi în sus. Ea era aplecată pe fereastra atelierului. Rochia crem de pânză strălucea în lumina lunii.

Intră în casa Nicolei. Randi îl salută cu obișnuitul lătrat, o dată, apoi o luă la goană pe scări în sus. Andrew îl urmă. Nicola îl aștepta lângă șevalet.

– Bună, spuse el, simțindu-se brusc stângaci. Arăți atât de bine.

Făcu o reverență ușor nesigură și, pentru a-l tachina, spuse:

– Mulțumesc, domnule. Dar nu pe mine voiam să mă vezi.

– Nicola, cred că tu ești singurul lucru pe care mai vreau să-l văd din nou, vreodată, spuse el, uluit să se audă spunând acele cuvinte.

Ea zâmbi larg, cu ochii strălucitori, apoi spuse:

– Oprește-te, omule, și fii atent.

Andrew își dădu seama atunci că tabloul ei cu marea nu mai era pe șevalet. Era altceva în locul lui, acoperit cu o foaie.

– Închide ochii, îi ordonă ea.

Andrew se conformă și o auzi dând jos foaia de hârtie de pe șevalet.

– Bine. Deschide-i acum.

În fața lui se afla o pânză cu o fetiță dansând prin pajiștea plină de flori de lângă un pârâu. Dar nu orice fată. O recunoscu imediat pe Lee. Și nu era orice fel de tablou. Nicola îi prinsese nu doar imaginea, dar și spiritul fetei și lumea în care se afla, o lume de copaci, de ierburi și de flori sălbatice care străluceau în lumină.

Se așeză pe marginea șezlongului.

– Doamne, este... este perfect.

Nicola ședea lângă el. Amândoi au privit mult timp în tăcere tabloul. Andrew simțea căldura pielii Nicolei ce radia prin inul subțire.

– Ești prima persoană căreia i-am arătat tabloul, spuse ea în cele din urmă.

– Atunci, mă simt profund onorat. Șovăitor, Andrew o cuprinse cu brațul drept pe după umeri pe Nicola și o trase cu blândețe spre el. Ea își lăsă capul pe umărul lui.

– O iubesc pe fetița asta, șopti ea.

– Și eu, spuse Andrew. Întotdeauna am vrut un copil exact ca ea.

– Dar soția ta nu voia?

– Nu. Doar că acum are un copilaș cu înlocuitorul meu. Cu tine și cu Jeremy cum a fost?

– Am încercat. N-a mers. Mulțumesc lui Dumnezeu.

– Cred că ai fi fost o mamă grozavă, zise el. Amândoi priveau lung noul tablou. Andrew întoarse capul și o sărută pe Nicola pe tâmpla dreaptă.

– Mulțumesc, spuse ea apropiindu-se de el și mai mult.

– Pentru compliment sau pentru sărut? întrebă el.

– Da.

Nicola se întoarse și-l privi pe bărbatul de lângă ea. Ochii lui erau verzi și băteau în cenușiu, acum știa. Avea o față de om bun și tandru. Un chip de om atent. Se îndreptă și-l sărută pe buze, ușor, aproape ca o părere.

– Cred că ești un om bun, Andrew Stratton, spuse ea, aproape în șoaptă.

Îl văzu schimbându-se la față.

– Așa credeam și eu, dar Kat...

– Șșt, spuse ea și îl sărută din nou. Dar atunci el se trase înapoi.

– Stai. Trebuie să-ți spun că am mințit ieri-seară, spuse el. Nu m-a părăsit doar pentru unul mai bogat. Am fost prea rușinat să-ți spun adevărul, în parte pentru că cred că a avut dreptate. A spus că divorțează de mine pentru că eram lipsit de pasiune. Pentru că „am gheață în vine", așa a spus.

Nicola îl privi, cu capul plecat într-o parte.

– Nu avea dreptate, știi și tu, spuse ea.

– De ce?

– Pentru că ai buze calde. Foarte calde. Și dulci.

– Cred că unul dintre noi e beat, spuse Andrew zâmbindu-i Nicolei.

– Îhî. N-ar trebui să bei atât de mult.

Îl sărută din nou, mai apăsat de data aceasta. El răspunse pe măsură, luându-i bărbia în palme. Ea se întoarse spre stânga și se cuibări în poala lui Andrew, cu fața la el, apăsându-și buzele pe ale lui și strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui.

Lui Andrew cu greu îi venea să creadă ce se întâmpla, și se lupta din răspu-

teri să-și păstreze mintea limpede. O femeie minunată, talentată și incontestabil frumoasă îl sărută, ținându-l strâns, cu respirația întretăiată, cu dorința nedisimulată. Nu era deloc sigur cum se ajunsese la asta. Cei doi fuseseră atât de ocupați cu schimbul de remarci usturătoare, încât el nu și-a dat seama că se îndrăgostise de zile întregi. Și Andrew a mai înțeles – așa cum cineva lovit de trăsnet înțelege fragilitatea vieții mai bine ca oricine – că niciodată nu mai iubise astfel înainte. Niciodată nu simțise ceea ce simțea acum: uluit, fermecat, transportat.

Brusc Nicola deveni severă. Ochii ei se deschiseră larg.

– Nu! Johnny, nu! *Te rog!*

Andrew a încercat să o țină, dar ea țipă din nou.

– *Nu!*

Picioarele ei găsiră un loc de sprijin pe șezlong și se luptă să se dea mai în spate, împingându-se în sus în brațul aplecat al șezlongului până când ajunse la marginea lui, dând din brațe ca să se apere, netezindu-și rochia.

Andrew sări în picioare și rămase lângă șezlong, paralizat din cauza șocului. Nicola privea fix înainte, cu ochii nebuni de frică, dar și sticloși. El înțelese dintr-odată că ea se afla într-altă parte – nu cu el, în atelier, ci undeva departe, în propriul ei iad. O apucă de umeri, mai ales pentru a o ajuta să nu cadă de pe brațul fotoliului.

– Nicola! zise el. E-n regulă.

– Nu! *Nu* e! Îți *spun eu* că nu e!

Plângea, cu brațele strânse în jurul stomacului, cu trupul aflat în convulsii. Andrew o ajută să se așeze din nou în șezlong, iar ea se ghemui pe o parte. El îngenunche pe podea și o ținu aproape, șoptindu-i numele, spunându-i că era în siguranță. Hohotele ei îi zguduiră pe amândoi. După un timp, s-au mai potolit, apoi au încetat de tot. El și-a dat seama că femeia adormise.

Se uită împrejurul camerei și îl văzu pe Randi, privind din umbra unui colț îndepărtat al atelierului. Andrew era uluit că Randi nu lătrase. Poate că mai trecuse printr-un astfel de episod și înainte.

Andrew stătea în picioare și încerca să se împace cu ceea ce tocmai se întâmplase. Adormise oare Nicola în timp ce el o mângâia și apoi se trezise dintr-un coșmar? Era amețită de la băutură și avea halucinații? O speriase el?

Andrew își dădu seama că trebuie să o ducă în pat. Se strecură după perdeaua ce despărțea dormitorul de restul încăperii și dădu la o parte cuverturile de pe patul Nicolei. Apoi reveni la șezlong, o ridică în brațe și o duse în cameră. Când o întinse pe pat, ea îngăimă speriată câteva cuvinte, dar el nu înțelese ce spunea. Trase cuverturile în jurul ei, o sărută pe frunte și stinse lumina de pe

măsuță. Rămase lângă ea o lungă perioadă de timp, întrebându-se ce naiba se întâmplase.

După un timp, se ridică și se întoarse în atelier, unde îl găsi pe Randi stând răbdător în mijlocul camerei.

– Ei bine, prietene, spuse el, ce propui să facem acum? Andrew era cam jenat la ideea de a petrece noaptea în casa Nicolei, dar îi era în același timp teamă să o lase singură.

Randi se ridică și se duse spre șezlong, scoase un singur lătrat, căscă și se întinse pe podea.

– Bună sugestie, spuse Andrew, chicotind. Strânse câteva bucăți mari de pânză pentru a se acoperi și se întinse pe șezlong. Întreaga experiență îl zguduise. Nicola părea în transă, ca și cum era posedată. Fusese îngrozită.

Andrew se uită prin cameră după ceva palpabil care să-l readucă la realitate și găsi tabloul cu Lee, în pășunea de lângă râu. Se întreba dacă nu cumva Lee reprezenta spiritul din copilărie al Nicolei – inocentă, plină de viață, gata oricând să se joace.

Dar cine era Johnny?

Andrew muta pietrele ca o mașinărie. Ajunsese aproape la o stare de tip Zen în ceea ce privește construirea de garduri, o zonă de concentrare liniștită în care se gândea foarte puțin la lumea din jurul lui.

Terminaseră prima secțiune, au acoperit cu iarbă și au continuat. Becky și Ralph au dezgolit cel de-al doilea segment de cinci metri de pământ și s-au apucat de cel de-al treilea, în timp ce Jamie și Case mutau piatră cu excavatorul și puneau pietrele de la bază. Andrew lucra împreună cu Burt într-o tăcere prietenoasă, iar în acea tăcere, el se gândea la Nicola.

Plecase de la ea de-acasă după răsăritul soarelui. Străzile erau pustii, prăvăliile aveau obloanele trase.

În timp ce rătăcea în susul văii, refăcu în minte diversele etape din seara trecută: armonia din ce în ce mai mare dintre ei; invitația nonconformistă; starea magică de intimitate... și apoi frica ei teribilă, ca o fisură seismică ce devenea o prăpastie între aici și acum și... ce? Cealaltă realitate a Nicolei. Continentul întunecat. Necunoscutul.

Se gândea la tablourile cu efect calmant pe care le picta ea – cât de pașnice erau și în ce contradicție erau cu sufletul ei. Se întreba cum, sau chiar dacă să abordeze subiectul terorii ei.

S-a gândit în felul acesta până după-masă, dar îi veni o idee care îl liniști.

Când echipa a încheiat lucrul pentru acea zi, Andrew trecu puțin pe la Cobweb, pentru obișnuita halbă.

Janet Stevenson răspunse la ciocănitul lui în ușă, îmbrăcată în blugi și un tricou pe care scria Universitatea din Michigan.

– Doamna preoteasă Janet? întrebă Andrew, gândindu-se în mod absurd că preoteasa va fi în hainele de ceremonie.

– Ești Andrew, nu-i așa? zise ea zâmbind.

– Aveți o memorie extraordinară, doamnă, răspunse el.

– E de folos în meseria asta, spuse ea. Vrei să intri?

Andrew își privi hainele murdare, apoi zâmbi.

– Poate că nu, dată fiind starea în care sunt.

– Nu sunt nici eu prea bine îmbrăcată, spuse ea. Este tricoul fiului meu. Făceam curat. Sunt și femeie de serviciu și preoteasă.

– Am năvălit aici fără să fi stabilit o întâlnire, așa că permiteți-mi să încep cu scuze. Aveți o clipă liberă? Poate putem face o scurtă plimbare?

– Da, și da. Pentru diseară soțul meu pregătește cina. Lasă-mă să-i spun unde mă duc. Unde mă duc, apropo? întrebă ea, zâmbind din nou.

Andrew privi împrejur. Biserica se afla la înălțime, privind spre mare.

– În cimitir?

– Am fost acolo mai devreme, spuse ea. Dar își are farmecul lui. Te voi conduce.

Câteva minute mai târziu, se plimbau printre pietrele funerare pline de licheni, care înconjurau biserica. S-au oprit la poarta care dădea spre vest, către mare. Sprijinindu-se de partea de sus a porții, Andrew începu:

– Doamnă preoteasă Janet...

– Doar Janet, e mai bine așa.

– Janet... Să spunem că știi pe cineva căruia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Poate cu mult timp în urmă. Dar este clar că persoana este încă obsedată de acel lucru.

– Cum pot fi eu de folos?

– Nu știu, spuse el trăgând adânc aer în piept. De aceea am venit azi aici să te întreb pe *tine*.

Preoteasa își împreună mâinile în față, cum făcea la biserică.

– Trebuie să-ți mărturisesc, Andrew, că biserica nu este prea utilă în acest gen de lucruri. Noi suntem însărcinați să avem grijă de credința enoriașilor noștri, să încercăm să-i alinăm în situație de criză. Dar se pare că prietena ta de-

păşeşte acest lucru, iar noi nu suntem suficient de dotaţi pentru a sluji ca asistenţi sociali sau psihologi.

Se uită o clipă lung la Andrew, iar el văzu o tristeţe profundă în privirea ei.

– Ustensilele mele sunt atât de limitate, spuse ea. Aş putea sfătui această persoană despre dragostea nepieritoare pentru Dumnezeu, despre mântuirea dată de credinţa în iubirea Lui. Dar ea – presupun că este o ea? – ar trebui să îmbrăţişeze această iubire. Şi presupun, dată fiind trauma ei, că i-am cere prea mult.

Andrew era uluit. Din experienţa lui, preoţii pretindeau întotdeauna că au răspuns la toate. Şi dintr-odată se simţea stânjenit. Ce aşteptase el cu adevărat? Ce spera să realizeze?

– Janet, spuse el în cele din urmă. Îmi cer scuze. Trebuia să mă fi gândit mai bine, presupun. Încerc doar să ajut pe cineva la care ţin.

– Ştiu că ţii, spuse ea blând, şi este norocoasă că te are – *dacă* va vrea să te aibă. Simt că eşti un suflet bun, Andrew. Cred că o poţi influenţa.

– Asta nu ştiu. Cum poţi să-ţi dai seama?

– Gândeşte-te la Petru, Andrew. Gândeşte-te la pilda credinţei sale. Dacă crezi că poţi ajuta, şi dacă această credinţă vine dintr-o inimă bună – şi eu aşa cred – atunci poţi păşi pe apă şi o poţi aduce cu tine.

Andrew dădu afirmativ din cap şi spuse:

– Mulţumesc. Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt seara.

– Nici vorbă, nu m-ai deranjat.

– Bună seara, doamnă preoteasă Janet.

– Bună seara, Andrew. Şi mult noroc.

El aprobă din cap şi după câţiva paşi o auzi spunând:

– Te-ai gândit să vorbeşti cu Colin Grant?

– Vrăjitorul? Nu mi-a trecut prin cap că ai prea multe în comun cu domnul Grant.

– Mai mult decât ţi-ai putea închipui. În plus, prefer pe cineva care crede în ceva decât pe unul care nu crede în nimic.

– Dar vrăjitorie?

– „Sunt mai multe lucruri în ceruri şi pe pământ, Horaţiu…", zise ea, citându-l pe Shakespeare.

Aceasta nu este o preoteasă obişnuită, gândi Andrew.

Nu s-a dus imediat să-l vadă pe Colin Grant. Era târziu şi avea nevoie să se gândească serios la sugestia care i se făcuse. Pregătea o salată pentru cină în bucătărioara de la Shepherd's Cottage, când o văzu pe Nicola traversând pajiştea din faţa casei lui Roger şi a lui Anne. O întâmpină în uşă.

– Ce amant grozav eşti, zise ea, zâmbind cu gura până la urechi. Eşti atât de pasionant, încât m-ai făcut imediat să adorm!

Andrew fu atât de surprins de absurditatea acestui salut, încât nu putu decât să o privească lung. Apoi îşi veni în fire.

– Vrei să intri?

– Nu, am făcut tot drumul până aici doar ca să-ţi fac viaţa grea.

Andrew se dădu într-o parte şi Nicola intră, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă şemineu.

– Deci, spuse ea. Am două întrebări.

– Prima?

– Ai vreun vin a lumea în casa asta?

– Da, un *pinot grigio* rece. Vă convine, doamnă?

– Vom vedea.

– Şi a doua întrebare?

Nicola înclină capul şi surâse afectat.

– Ţie ţi-a plăcut? Pentru că eu nu-mi aduc aminte, adăugă ea, rotindu-şi ochii.

– Aduc imediat vinul, e în regulă? zise Andrew, dând din cap, şi dispăru în bucătărie. Era încântat că găsise o scuză pentru a ieşi din cameră, căci nu avea nici cea mai vagă idee ce putea să mai spună, dacă ar fi spus ceva. Vrei să rămâi la masă? strigă el din bucătărie. Făceam un fel de salată italienească, verdeţuri amestecate, roşii, prosciutto, mozzarella, ceapă şi măsline negre.

– Stai! îi strigă Nicola. Vrei să spui că n-ai busuioc proaspăt?

Andrew se duse la uşa bucătăriei şi se sprijini de cadrul uşii. Nicola stătea de-a latul în fotoliu, cu spatele sprijinit de unul din braţele lui, cu picioarele ei bronzate puse unul peste celălalt. Purta o rochie simplă de vară din bumbac colorat cu un decolteu adânc. Arăta delicioasă.

– Bineînţeles că am busuioc proaspăt, spuse el. Tocmai mă gândeam că îl irosesc degeaba pentru tine.

– Ooo, ce lovitură sub centură.

Andrew râse afectat şi se întoarse în bucătărie, destupă sticla de vin şi reveni în cameră cu vinul şi cu două pahare simple. Turnă şi apoi ciocniră.

– Pentru mereu imprevizibila doamnă Nicola Rhys-Jones, fostă DeLucca.

– Pentru întâlnirea-fantomă, replică ea. A fost o clipă prezentă, apoi s-a dus... ei bine, într-o oarecare măsură.

Andrew zâmbi, dar trist.

– Nu-ţi aminteşti, nu-i aşa?

Nicola închise ochii o clipă, dar când îi deschise, nu se mai vedea în ei acea privire uluită, iar în locul ei era ceea ce Andrew putea descrie ca dezgust de sine.

– Îmi cer scuze, Andrew, zău. Eu nu beau de obicei atât de mult – de fapt, ba da, beau – dar nu am obiceiul să leșin. Sunt absolut stânjenită. Nu-mi amintesc nimic de aseară pentru care ar trebui să-mi cer scuze.

– E în regulă, Nicola, spuse Andrew blând. Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

– O, ba da. Pentru că trebuie să fac o mărturisire. N-am invitat niciodată un bărbat la mine acasă de când m-am mutat aici de la St Ives. De fapt, n-am fost combinată cu nici un bărbat după Jeremy.

– Mi se pare că Jeremy este în stare să țină femeile departe de bărbați pentru foarte multă vreme.

– Mulțumesc. Da. Asta e, înțelegi? Sunt îngrozită de bărbați.

– Înțeleg.

– Cu o singură excepție: tu. Vrei să știi de ce?

Andrew clătină afirmativ din cap.

– Pentru că tu înțelegi *cu adevărat.* Nu ești ca alți bărbați.

– N-ai de unde să știi asta, spuse Andrew.

– Ba da, știu. Vrei să știi de ce? În primul rând, sunt vrăjitoare. Știu lucrurile astea.

– Cum se face că n-ai știut în cazul lui Jeremy?

– Pe vremea aceea nu eram vrăjitoare, și nu mă întrerupe. În al doilea rând, Lee te adoră. Și în al treilea – Nicola făcu o pauză și se uită la el cu afecțiune – un individ care-și riscă pielea pentru o oaie nu are cum să fie tiranic.

– O, mulțumesc.

Nicola Zâmbi.

– Deci asta e: dovada mea indiscutabilă, în trei puncte, a bunătății tale.

– Mi se învârte capul, dar ar putea să fie de foame. Mâncăm?

– Ar fi grozav, spuse ea lăsându-se în fotoliu. Mulțumesc.

OK, gândi el, în timp ce termina de făcut salata, *se petrec două lucruri aici: Fie n-are habar ce s-a întâmplat noaptea trecută, fie știe și nu vrea să abordeze problema. În oricare dintre cazuri, nu este un subiect de discutat.*

Andrew făcu un sos vinegretă Dijon, asezonă salata, adăugă busuioc tocat și aduse castronul și îl puse pe măsuța de lângă fereastra cu vedere către mare.

– Mi-e teamă că va trebui să te muți de acolo dacă vrei să mănânci.

Nicola îl urmărise pur și simplu, precum cineva de la o cafenea de pe trotuar. Acum își dădu jos picioarele de pe brațul fotoliului și se ridică, cu o singu-

ră mișcare fluidă, iar el fu din nou izbit de cât de drăguță putea fi această femeie ciudată. Îi ținu scaunul și ea se așeză ușor pe el.

– Bună, spuse el. Mă numesc Andrew și voi fi chelnerul dumneavoastră în seara aceasta. Vă pot umple paharul?

– Da.

După cină, în timp ce Andrew o conducea acasă, Nicola îl luă de braț.

– Te superi dacă te întreb ceva serios?

– Bineînțeles că nu. Ce?

– Am făcut dragoste ieri-noapte? întrebă ea strângându-l ușor de braț. Nu am făcut, nu-i așa?

– În cazul în care vrei să știi dacă am avut relații sexuale, atunci nu.

– Dar am fost apropiați.

– Da, minunat de apropiați, după părerea mea.

– Însă eu am leșinat.

– Da... ei bine, nu, nu chiar.

– Ce vrea să însemne asta, întrebă ea râzând ușor.

– Nu știu cu adevărat. Poate poți tu să-mi explici ce a putut însemna.

– Să-ți spun ce? Vorbești misterios.

Andrew trase adânc aer în piept, se uită de-a lungul aleii pustii, apoi se întoarse către ea:

– Nicola, trebuie neapărat să te întreb... Cine e Johnny?

Nicola înțepeni, se opri și își trase brațul de sub cel al lui Andrew.

– Cum de știi despre Johnny? spuse ea, dându-se mai departe de el, ca și cum ar fi fost radioactiv.

– Nu știu nimic despre Johnny. Tu strigai noaptea trecută: „Nu, Johnny, nu face asta." Parcă erai în transă. Apoi ai leșinat. Asta e tot ce știu.

Nicola arăta împietrită. Stătea nemișcată, cu ochii larg deschiși și circumspecți. Apoi, cu gheață în glas, spuse:

– Johnny nu există.

– Nicola, stai... ți-am văzut privirea fixă; te-am văzut luptându-te să scapi. Erai îngrozită.

– Nu e treaba ta, spuse ea cu fălcile încleștate. Apoi se întoarse brusc și plecă repede pe stradă către port. Andrew o luă la goană ca s-o ajungă din urmă.

– Nicola, încerc doar să fiu de ajutor.

– Atunci, lasă-mă *în pace*! se răsti ea.

Andrew se opri. Nicola continuă.

– Nu înțelegi cum mă simt față de tine? strigă ea.

Se opri și se întoarse împrejur. Gura i se deschise, dar nu ieși nici un sunet. Se întoarse din nou și o luă hotărât la fugă în josul dealului.

El nu o urmă. În timp ce stătea acolo urmărind silueta ei dispărând în întunericul din ce în ce mai dens, își dădu seama că nu mai fusese niciodată îndrăgostit înainte. Nici de Kat. De nimeni. Dar era acum.

Nicola se trezi din somn în întuneric, cu trupul crispat, cu cearceaful tras până la gât și pe care îl strângea cu putere în pumni. Îl visase din nou pe Johnny, ceva ce nu i se mai întâmplase de mulți ani.

Johnny. Fratele ei mai mare. Cel frumos, cu umerii lați ai tatălui lor și cu păr negru, neted și lucios. Johnny cel strălucit, care a intrat la liceu fără nici un efort, cu note maxime. Johnny cel ambițios, care începuse afacerile cu droguri în clasa a noua, cu marijuana, dar care mai târziu s-a descurcat foarte bine în afacerile cu cocaină. Johnny cel îngâmfat, care credea că putea să păcălească pe oricine în legătură cu orice, inclusiv pe mama lui (ceea ce a și reușit) și pe ceilalți vânzători de droguri, cărora le-a luat teritoriul, din ce în ce mai mult, colț de stradă după colț de stradă, dar care s-au dovedit, în cele din urmă, că nu fuseseră nici păcăliți, nici amuzați.

Johnny, care a început să se furișeze noaptea în camera ei, când mama lor făcea curățenie în birourile primăriei, Johnny, care a violat-o. Johnny, care a fost omorât înainte ca ea să-l poată confrunta ca adult, să-i ceară să recunoască și să obțină de la el scuze și iertare.

Johnny cel blestemat.

Șapte

Lee era la jumătatea copacului ei favorit, dar urcușul mergea încet, dat fiind faptul că era nevoită să treacă umbrela peste câte o ramură, de fiecare dată când se cocoța mai sus. După ce fusese de mai multe ori udată până la piele din cauza ploilor de vară în timp ce citea sus în pom, i-a venit ideea strălucită să-și ia la ea în permanență umbrela roșie cu bulinuțe albe, și să o agate de o cracă pentru a o folosi la nevoie. Gândea că acest aranjament este excepțional de inteligent.

Astăzi, totuși, nu avea să citească. Venise ca să se gândească. Copacul era un loc bun în care să gândești, și să auzi jos apa clipocind, păsărelele ciripind, să te bucuri de singurătate și de câte altele. Gândul de azi era despre Nicki – de fapt, era vorba de Nicki și Drew. Nicki a sunat la telefon când Lee și mama sa luau micul dejun, iar după ce a ascultat o clipă și a privit-o pe Lee, mama ei a mutat telefonul în hol, unde a vorbit în șoaptă, stăruitor. Bineînțeles, Lee s-a dus la ușă să asculte – la urma urmei, Nicki *era* prietena ei cea mai bună. Nu auzea ce spunea Nicki, desigur, și tot ceea ce a putut prinde au fost frânturi din răspunsurile mamei sale: „*Ce* a spus Andrew?" și „De ce ai fugit de acolo, prostuțo?" și „Drăguță, trebuie să-l dai uitării pe Johnny."

Evident, Nicki îl plăcea pe Drew, dar ea se vedea cu cineva pe care-l chema Johnny și pe care trebuia „să-l dea uitării". De acolo de unde era cocoțată acum deasupra râului, Lee și-a dat seama că se simțea oarecum rănită pentru că Nicki avea un prieten despre care ea nu știa. În fond, ea îi spunea lui Nicki absolut *totul*. De ce a ținut Nicki secret acest lucru? Își strânse puternic ochii și își lăsă mintea să navigheze deasupra satului, într-o misiune de recunoaștere, dar nu-i veni în minte nimeni în Boscastle care să se numească Johnny

Lee hotărî că trebuia să vorbească cu Drew despre această situație. Simțea că ea fusese cea care într-un fel sau altul îi apropiase pe el și pe Nicki și acum era în-

grijorată că el ar putea fi necăjit din cauza a ceea ce s-a întâmplat între ei ieri, indiferent despre ce era vorba. În plus, mai era și problema reîntoarcerii lui Drew în America săptămâna următoare. Dacă Nicki îl plăcea, asta o va întrista și pe ea, probabil. Lăsă umbrela să atârne de o ramură și porni în josul văii către port.

– Cred că fetița vrea să te întrebe ceva, Andrew, spuse Burt, făcând semn cu capul către capătul zidului. Echipa ce construia garduri stătea jos lângă râu, terminându-și prânzul.

Andrew urmări privirea lui Burt și o văzu pe Lee, care stătea ca o barză, cu un genunchi îndoit, cu laba piciorului sprijinită de genunchiul celălalt. Habar nu avea de când o fi fost acolo. Când a observat că Andrew o văzuse, Lee a zâmbit larg și i-a făcut semn cu mâna.

– Andrew, nu te lăsa ademenit de fetițele astea locale acum, îl necăji Jamie. Mai avem treabă de făcut.

Andrew se ridică și se îndreptă țeapăn către locul în care îl aștepta Lee.

– Bună, drăguțo. Ce faci aici? întrebă Andrew.

– Am venit să te văd, răspunse ea, lăsând jos piciorul. Trebuie să vorbim. Sprâncenele ei deschise la culoare erau împreunate, pentru a semnala că problema era serioasă.

– Trebuie?

– Îhî. Poți?

– Desigur, dar pentru puțin timp.

Lee se întoarse și porni spre intrarea în parcare. Andrew o urma. Când au fost departe de urechile celorlalți, Lee îi spuse:

– Îți place Nicki, nu-i așa?

Andrew continua să meargă.

– Ei bine, da, Nicola este o femeie fermecătoare, și în plus este prietena ta cea mai bună, și orice prieten al tău...

– Nu mă trata ca pe un copil, spuse Lee, ridicându-și ochii spre el.

Andrew era cât pe ce să protesteze, dar se abținu.

– Da, îmi place. Cred că este grozavă, deși o mare parte din timp pare că stăm cu săbiile scoase.

– Ce vrea să însemne asta?

– O, știi, ne cam necăjim unul pe altul tot timpul.

Lee aprobă din cap și nu spuse nimic pentru câteva clipe.

– Lee, ce te preocupă? Trebuie să fie ceva, că altfel nu ai fi venit până aici, când puteai foarte bine să stai în copacul tău.

– Nicki a sunat-o pe mama azi-dimineață, foarte supărată. Despre ceva care s-a întâmplat între voi doi, presupun.

– Da, bine, nu... hm... am avut o mică neînțelegere.

Lee ajunse la pod și se opri.

– Cred că Nicki are alt iubit. Îl cheamă Johnny. Mama i-a spus să scape de el. Cred că mama nu-l place. Dar mama te place pe tine, adăugă ea.

Andrew se sprijini de parapet lângă fetița subțirică. „Fetiță" era un termen atât de nepotrivit pentru această minunată ființă umană de lângă el. Lee era menită să aibă o viață excepțională, era sigur de asta.

– Trebuie să-ți fi fost greu, spuse Andrew oftând, să vii până aici ca să-mi spui asta.

– Puțin, mărturisi ea.

Andrew se întoarse și ridică în brațe fetița slăbuță, strângând-o puternic la piept.

– Îmi ești tare dragă, Lee Trelissick, iar dacă aveam o fiică, aș fi vrut să fie exact ca tine.

Lee se răsucea și se foia încoace și încolo, chicotind, iar el îi dădu drumul. Era puțin surprins de propria sa impetuozitate. Ceva înlăuntrul său se înmuia, se deznoda, ceva se despărțea de el ca un ghețar care se topește. Era convins că această nouă blândețe era în parte moștenită de la construirea de garduri. Nu trebuia să anticipeze sau să se pregătească pentru nimic: putea lăsa lucrurile să meargă pe calea firească. El putea doar să „fie". Putea chiar să recunoască bucuria curată și admirația pe care le resimțea ori de câte ori era cu această minunăție de fetiță.

Se întorceau la șantierul de lucru.

– Ce ai de gând să faci în legătură cu acest Johnny? întrebă Lee.

Andrew se opri și îngenunche în fața ei:

– Ascultă, Lee, eu sunt un vizitator aici. Sunt în trecere. Nu am nici o treabă să mă amestec în necazurile și grijile celor care trăiesc aici.

– Dar o iubești pe Nicki, spuse ea, după ce aprobă din cap. Asta schimbă lucrurile.

Andrew se uită lung la ea.

– Ai dreptate. O iubesc. Și voi avea grijă de individul ăsta Johnny. Mulțumesc că mi-ai spus. Dar acum trebuie să mă întorc la muncă. Ești mulțumită?

Lee aprobă din cap și Andrew porni către locul unde se construia gardul.

– Nu-i vei face rău, nu-i așa? strigă ea către el.

Privi înapoi spre fetiță.

– Nu cred că va fi necesar.

Dar, desigur, habar nu avea ce ar fi fost necesar.

Jamie văzuse ploaia venind.

– Gata, băieți, strigă el, după ce primele picături stropiră pământul prăfuit, duceți uneltele în furgonetă, iar voi, amărâților, la birt. Ați fost păsuiți! Deși mai erau încă vreo douăzeci de metri de gard de făcut, ceea ce construiseră arăta curat și solid. Iar el transformase echipa dintr-un grup de amatori neîndemânatici în meșteri calificați – adevărați constructori de garduri, pe care ar fi mândru să-i aibă alături la lucru. Întotdeauna se întâmpla așa la sfârșit. Detesta despărțirile. De când a murit soția lui de patruzeci de ani – se împlineau cinci ani acum – studenții lui îi fuseseră familia.

Și iată-i, cel mai recent lot, târșâindu-și picioarele dinspre stradă, nădușiți, murdari, zâmbitori, cu cămășile ciupite ca de vărsat din cauza picăturilor de ploaie.

– Flora, draga mea, strigă el după barmaniță, după ce aceștia și-au croit cu greu drum prin mulțimea de turiști care se adăposteau și ei de ploaie, adu de băut pentru echipa mea, fac eu cinste.

Când li s-au adus paharele, Jamie se ridică pentru a ține un toast.

– Sunteți urâți ca păcatul, până la ultimul dintre voi – bineînțeles, cu excepția mereu frumoasei Becky – dar acum sunteți constructori de garduri tradiționale de Cornwall, și sunteți ai naibii de buni!

Nicola ședea pe un scaun înalt la bar, pe partea cealaltă a peretelui dublu de lângă șemineu. Doar spatele barului comunica și cu cele două încăperi. Înfuleca un hamburger delicios de păcătos și plin de toate cele, aromat cu ceapă caramelizată și brânză cheddar topită, alături de o farfurie plină de cartofi prăjiți. Toate acestea erau acompaniate de obișnuitul ei gin tonic. Flora îi spusese că Andrew era în barul alăturat cu echipa lui Jamie, dar ea a rămas cuminte la locul ei. Nu voia să-l vadă. De fapt, ca să spunem adevărul, voia, dar habar nu avea ce să spună dacă îl vedea, cum să înceapă, și odată ce a început, cum să se oprească. Și apoi, era refrenul repetat și răsrepetat: el era ca și plecat, oricum.

Ploaia a trecut, turiștii se deplasau din nou afară, așa că Flora se trânti cu zgomot lângă Nicola, cu o jumătate de halbă de bere în fața ei. Se aplecă aproape de urechea Nicolei.

– Știi ceva, iubire? Dacă Jamie ăla de acolo n-ar fi mereu al naibii de murdar, ar putea chiar să-mi placă. Trup puternic, ochi blânzi. Cum să nu-ți placă, ai?

– Flora, măi, vagaboando, mă șochezi! spuse Nicola, chicotind.

– Ce, crezi că dacă sunt destul de bătrână ca să-ți pot fi mamă nu pot dori un bărbat bun?

– Nu! Doar că... nu știu... credeam că ți s-au aprins călcâiele după Brian.

– Poftim? O, Brian al nostru e drăguț în felul lui, e bun ca să râzi cu el și să flirtezi un pic, dar nu-l văd niciodată făcând mare lucru. Cei mai mulți dintre bărbații care sunt barmani nu prea au ambiție, știi? Ca și cum așteaptă să treacă timpul. Doar dacă sunt proprietari ai barului, ceea ce Brian nu este.

– Dar de ce Jamie Brown reprezintă o perspectivă mai bună? Vreau să spun, tipul este constructor de garduri.

Flora izbucni în râs.

– *Meșter de garduri*, pentru tine, draga mea. Dar nu a făcut întotdeauna asta, cel puțin așa am auzit. Face munca asta de mai puțin de zece ani, cu toată calificarea lui. Înainte a lucrat în finanțe, la Londra. A adunat o mulțime de fonduri pentru garduri, s-a săturat și s-a mutat înapoi aici, pentru a locui în casa familiei soției lui, acolo, mai sus de mlaștină. Apoi a pierdut-o în lupta cu cancerul, fie-i țărâna ușoară. Flora fusese liniștită o clipă, apoi începu să râdă, trupul ei amplu zguduindu-se de voioșie. Bătrânul Jamie a trecut de la strângerea banilor pentru garduri la construcția de garduri! Numai gândul aceasta mă face să râd; bună poantă, ce zici?

După mai multe rânduri decât de obicei, ucenicii lui Jamie au început să plece – Burt și Ralph, primii, cu un salut din partea lui Ralph și o invitație permanentă din partea lui Burt, care îi poftea să vină oricând la fermă, în vizită. Un gest din cap și o strângere de mână din partea lui Casehill. Becky l-a strâns în brațe pe Jamie și a spus:

– Ne vedem luni, după care a plecat.

– Luni? îl întrebă Andrew pe meșter.

– Am o echipă de voluntari de la National Trust care vine să continue munca la gard. Ce planuri ai pentru săptămâna viitoare, băiete?

– Să plec, spuse Andrew oftând. Probabil miercuri sau joi.

– Ce păcat că pleci, acum când te-am făcut atât de bun.

– Jamie, nu-mi pot petrece restul vieții construind garduri de Cornwall, spuse Andrew râzând.

– De ce nu? Cererea pieței este în creștere și pot începe să-i fac față. Plata este bună și, în plus, nimeni nu este șeful tău.

– Sunt arhitect, Jamie.

– Îți place să fii arhitect?

Această întrebare l-a lăsat mut pe Andrew. Nu era o întrebare la care să se fi gândit vreodată cu seriozitate. Știa că își dorise să devină arhitect aproape din copilărie. Nu s-a gândit niciodată la altceva. Și asta făcuse. Era ceea ce era. Dar oare te numeai arhitect dacă n-ai construit niciodată nimic?

– Câți ani îmi dai, îl auzi el pe Jamie întrebând.

– Șaizeci și ceva? răspunse Andrew.

– Mă apropii de șaptezeci. Și simt fiecare an din ei. Caut de câtva timp pe cineva căruia să-i predau „Academia Pietrei" și mă gândesc că tu ai fi foarte potrivit.

Andrew îl privi pe prietenul său.

– Ei bine, domnule, acesta este un compliment extraordinar, cum nu mi s-a făcut de foarte mult timp.

– Nu este un compliment, măi, cap sec. Este o ofertă pe care o primești o dată în viață!

– Jamie, stai puțin, eu am o casă la Philadelphia și un semestru în care trebuie să predau și care începe în mai puțin de o săptămână. Îmi pare rău, nu pot.

– Nu poți sau nu vrei? Nu-ți ofer o slujbă. Îți ofer o viață. Singura întrebare este dacă ai curajul să o trăiești.

Andrew îl privi o clipă, apoi în sfârșit spuse:

– Nu este chiar atât de simplu.

– Nu e? Îți amintești ce mi-ai spus la Welly, miercurea trecută? Despre arhitectura cinstită, despre comunitățile locuibile și materialele locale? Aceasta nu este o îndeletnicire cărturărească, tinere; este pasiunea ta, chiar dacă ești prea orb să o vezi. Și cât mai discutăm despre asta, lasă-mă să-ți spun altceva. Ai fost născut să lucrezi cu piatră. N-am văzut pe nimeni altcineva care să o trateze atât de firesc.

Andrew s-a simțit onorat.

– Înțeleg ce spui. Cred doar... nu știu, că e o nebunie. Ca să nu mai spun că dacă nu apar la școală luna viitoare, va fi probabil sfârșitul carierei mele.

– Bine, spuse Jamie, aprobând din cap. Iată propunerea mea de rezervă. Ce faci luni?

Andrew izbucni în râs. Plănuise să vadă câte ceva din comitat înainte de a pleca, dar adevărul era că ar fi preferat să mai lucreze la gard. Detesta treburile neterminate. Și-i venea greu să-l refuze pe Jamie acum.

– Ne vedem în parcare la opt, spuse Andrew.

– Așa te vreau, băiete, zise Jamie.

Andrew puse un braț în jurul prietenului său, îi mulțumi pentru lecții și pentru băutură și își luă rămas-bun.

Flora urmărise acest schimb de cuvinte în timp ce servea clienții de la cele două baruri și acum se apropie de Jamie.

– Ce pui la cale, hoțoman bătrân? întrebă ea.

Jamie zâmbi, dar era un zâmbet obosit.

– Caut un succesor, Flora; caut un succesor.

– Te retragi?

– Nu, scumpo; doar că mă gândesc mai departe. În plus, îmi place tipul ăsta.

Jamie plăti consumația de la bar și dădu să plece.

– Ne vedem din nou luni, Jamie?

Jamie o privi câteva clipe, ca și cum i-ar fi venit o idee, apoi zâmbi.

– Dacă nu, chiar mai devreme, spuse el.

Când toată echipa fu plecată, Flora prepară un gin tonic necomandat de cineva și îl trânti în fața Nicolei.

– Fac eu cinste, spuse ea despre băutură, dar doar dacă îmi spui ce naiba se petrece între tine și american.

Nicola izbucni.

– Dar viața mea particulară este un subiect de dezbatere publică?

– Nu, îmi spui doar mie și celor care țin la tine, printre care se numără... nu știu... poate jumătate din sat.

– Fir-ar să fie!

Nicola știa că miercuri noapte totul mersese pe dos. S-a trezit din somn a doua zi dimineață îmbrăcată din cap până în picioare și singură. Andrew o întrebase despre Johnny. Ce știa oare? Oftă.

– Mă bat doar cu fantome din trecut, asta e tot, spuse ea.

– Nicki, lasă-mă să-ți spun ceva din anii mei lungi de experiență romantică. Calendarul este un mod fals de măsurare a trecerii timpului. Timpul seamănă mai mult cu valea Valency, spuse Flora, făcând semn cu capul spre ușă. Trece în grabă pe lângă noi. Și nu dau nici o ceapă degerată pe istoria ta... sau pe fantomele tale. Nu spun asta pentru că aș fi foarte înțeleaptă, draga mea. Spun pentru că n-am fost prea înțeleaptă, a trecut foarte multă apă pe sub podul meu, iar eu am stat singură. Andrew al tău nu este genul de om care să te rănească. În primul rând, nu are în el nici un pic de răutate. Și, în al doilea rând, ține la tine foarte mult. Așa cum ține Jamie la mine. Eu știu că ține, doar că nu s-a dat încă în vileag, prostul naibii. Ai fost singură atâta timp, încât nici nu-ți mai amintești

cum e să ai un trup cald lângă tine. Nu suntem făcuți să trăim singuri. Mai ales noi, femeile.

– Dar... încercă Nicola să zică ceva.

– Știu, știu; o să plece. Să fie oare acesta motivul pentru care să nu ai parte de câteva momente de intimitate? De fericire?

Sâmbătă dis-de-dimineață, Andrew stătea în picioare lângă fereastra din bucătărie, așteptând să dea în fiert ceainicul. Casa lui Roger și a lui Anne nu se vedea, fiind înecată într-o ceață lăptoasă. Pe pajiștea de peste drum, unul dintre tăurașii lui Roger apăru din ceața deasă, după care dispăru tot atât de brusc. Andrew primi cu bucurie ceața. Plănuise să facă un drum, de-a lungul crestei înalte de la est de râul Valency, apoi către vest, spre coastă, și spre Țărmul Stâncos. Ceața va menține răcoarea și, după cât putea să-și dea seama de pe harta topografică, va avea de făcut mai multe urcușuri abrupte.

După un mic dejun cu ouă proaspete de la fermă și niște pâine uscată, înfundă în rucsac o sticlă cu apă, o haină de ploaie și harta, își legă șireturile de la bocanci și ieși pe ușă. Lee nu-l aștepta pe zid, ceea ce l-a dezamăgit. Se pare că pusese punct ședерii pe stânci reci și umede.

O porni de-a lungul unui drum îngust, cu sens unic, care ocolea o pădure în care era adăpostită biserica Minster, una dintre cele patru biserici vechi din parohie. Strada îngustă ducea în partea de sus a văii Valency. După vreun kilometru și jumătate, strada se înfunda abrupt într-o râpă stâncoasă, urca din nou și continua în zigzag printr-un cătun cu case și șoproane, numit Treworld, apoi se întindea din nou peste umărul văii.

Chiar înainte de Lesnewth, un indicator rutier semnala o potecă ce traversa o pajiște către o altă stradă care ducea la satul Tresparrett, unde se afla un birt, și unde Andrew credea că ar putea încerca să ia masa de prânz. Era la jumătatea drumului ce traversa câmpul, când un glas îl strigă. Se uită în josul pantei și îl văzu pe Roger, șezând pe un ATV, cu o căciulă tricotată trasă pe ochi ca să-l apere de ceață, încercuit de vite. Andrew coborî dealul spre el și chiar în momentul acela, soarele începu să ardă prin ceață.

– Fugi de acasă? îi strigă Roger, coborând de pe ATV.

– E ziua mea liberă, spuse Andrew. Nu se construiesc garduri sâmbăta. Înțeleg că e lege în Cornwall.

– Nu și la ferma mea. Când te apuci?

– Să mă apuc?

– De gardurile mele, omule! Au și ele nevoie să fie îngrijite!

Andrew râse și își dădu seama atunci că erau înconjurați de o cireadă mare de vite, care rumegau. Roger observă o expresie momentană de îngrijorare.

– Nu-ți fie frică de vitele astea. Sunt cea mai blândă rasă din țară. Devon Rubies. Roger se plimba printre vite, mângâindu-le pe spate. Încotro mergi? întrebă el.

– La Horseshoe, în Tresparrett, să-mi iau prânzul.

– Vrei să te duc?

– Desigur! Îți iau o halbă?

– Bineînțeles!

– Atunci ne-am înțeles, prietene, spuse Andrew, suindu-se în spatele ATV-ului. Roger porni angrenajul și plecară, hurducându-se peste câmpie atât de tare, încât Andrew se gândi că-și va pierde toți dinții înainte de a avea ocazia să-i folosească pentru a-și mânca prânzul.

În vârful dealului, au cotit brusc la stânga și au intrat imediat în cătunul Tresparrett. Hanul Horseshoe era o clădire joasă, văruită, de lângă drumul principal. Tocmai se deschidea.

– Bună ziua, Derek! strigă Roger când au intrat în bar, adresându-se bărbosului din spatele barului. Derek, el e Andrew; Andrew, el e Derek, spuse Roger, făcând prezentările. Noi ne tot amintim de lucrurile de altădată.

– Și nu se întâmplă nimic bun, zise Derek, zâmbind.

– Lui Derek nu i-a trecut supărarea că a pierdut-o pe Anne și că i-am luat-o eu, înțelegi. Se îndrăgostise de ea, nu-i așa, băiete?

– Și cine nu s-ar fi îndrăgostit, te întreb eu! Ce face frumoasa ta doamnă?

– O, binișor, Derek. Binișor, spuse Roger.

Derek dădu din cap și, adresându-i-se lui Andrew, spuse:

– N-am nici o idee de ce l-a ales pe el. Nici de ce a rămas cu el atâta timp. Oribilă soartă pentru o fată drăguță. Oribilă.

Roger își avea prânzul la pachet, așa că Andrew comandă două halbe și un sandvici cu șuncă și brânză Brie pentru el. Derek dispăru pentru a se ocupa de noii sosiți.

– Ați făcut treabă bună acolo lângă port, spuse Roger, în timp ce Andrew mânca.

– Gardul? Mulțumesc, dar totul i se datorează lui Jamie.

– El mi-a spus altceva... cică ești dotat.

– O, spuse Andrew râzând. Și ce-ai mai aflat despre mine din ceea ce se zvonește în Boscastle?

Chipul celuilalt bărbat deveni serios.

– Am mai auzit că e un oarecare necaz între tine și prietena lui Anne, Nicki.

Andrew adoptă brusc o atitudine defensivă.

– Ascultă, Roger, nu știu ce crezi despre mine, dar n-am făcut nimic care...

Fermierul îl întrerupse, făcând un semn cu mâna liberă.

– Nu, prietene; nu asta am vrut să spun. Nu se presupune că aș ști ceva; și nu este vorba de tine.

– Mda. Lee spune că Nicola are un tip pe care îl cheamă Johnny.

– Nu-l mai are, răspunse Roger. E mort.

– Iubitul ei a murit?

– Nu iubitul ei, Andrew. Fratele ei mai mare. Și e o treabă urâtă, după câte am auzit. Un traficant de droguri. Se pare că, hm, și-a bătut joc de ea, când era mică.

Andrew păli la față.

– Știi tu, incest și chestii de-astea. Apoi a fost omorât.

– O, Doamne.

– Ascultă, cucoana mea îmi spune că Nicola te place, dar e speriată. Acest frate mort al ei parcă doarme sub patul ei. După cum văd eu lucrurile, Nicola se ascunde aici la Boscastle. Dar nu de fostul ei bărbat, măgarul ăla din lumea bună. Cred că se ascunde de fratele ei mort... și de restul lumii. Ești primul bărbat căruia i-a dat atenție, în afară de câinele ăla al ei, de când a venit aici. Și sunt ani buni.

Andrew se străduia să înțeleagă. Se simțea cuprins de valuri de compasiune, pentru Nicola, și de furie, împotriva acestui frate mort al ei, dar care nu era mort.

– Dar n-ai auzit de la mine, bine? Anne m-ar omorî, dacă ar ști că ți-am spus.

Andrew îl privi o clipă.

– Mulțumesc, prietene, spuse el în cele din urmă. Îi întinse mâna și Roger i-o strânse.

Andrew stătea în picioare lângă fereastra din biblioteca de sus a Muzeului Vrăjitoriei, privind la pârâul de jos și așteptându-l pe Colin Grant să termine o conversație telefonică. Fusese extraordinar de ușurat când găsise pe altcineva decât Nicola la Biroul de Informații, atunci când a întrebat de Colin. Nicola fusese în tura de dimineață.

– Dragă prietene, îmi cer scuze, spuse Colin, punând receptorul jos. Era unul dintre membrii consiliului de conducere, un tip cam enervant, dar bine intenționat. Ce pot face pentru tine? Dorești o carte, poate? adăugă el, arătând spre rafturile aliniate pe pereți.

– Vreau să vă întreb ceva, spuse Andrew. Preoteasa mi-a sugerat că mi-ați putea fi de ajutor în legătură cu ceva.

– A, da, preoteasa Janet. N-ar fi prima oară. Aveți o problemă pe care ea nu o poate rezolva?

A urmat o pauză cam incomodă, iar în cele din urmă Andrew aprobă din cap și se aventură.

– Să spunem că cineva, o femeie, a fost abuzată sexual în copilărie, de fratele ei mai mare. Și să spunem că acest frate a murit curând după aceea, dar amintirea abuzului lui o obsedează și acum pe femeia ajunsă la maturitate, într-atât încât îi vine foarte greu să aibă relații normale cu bărbații.

– Mă tem că este un fenomen foarte răspândit, spuse Colin, dând din cap mâhnit.

– Există vreo practică... sau tratament în vrăjitorie care s-ar putea aplica?

– O, da, bineînțeles, deși poate nu ceva atât de particularizat. Se duce la un rând de rafturi. De fapt, este vorba despre două mari categorii de griji: obsesii – ai folosit cuvântul *bântuire,* și este potrivit, de un spirit rău, în acest caz al fratelui mort, dar și despre probleme de dragoste, în general. Există o lungă istorie cu vrăjitoare ce aplică ceea ce am putea numi „magie albă", care se ocupă de astfel de probleme. Pe raftul acesta, spuse el, trecând o mână peste un șir lung de cotoare de cărți, avem volume legate de probleme ale inimii. Iar aici, adăugă el arătând în partea cealaltă a sălii, se află o secțiune ce se ocupă de alungarea spiritelor rele. Aș fi încântat să-ți împrumut oricâte cărți ai dori să examinezi.

– Domnule Grant...

– Colin.

– Bine, Colin. Mă gândeam mai curând la o intervenție directă. Știu că aici este o comunitate de credincioși, în localitatea Boscastle și în jurul ei, care nu-și fac multă reclamă.

– E adevărat. Oamenii au idei ciudate și destul de nefirești despre vrăjitorie și vrăjitoare, aproape toate din ele fiind greșite.

– Să spunem că știți o vrăjitoare care ar putea acționa în numele acestei persoane. Ce ar putea face vrăjitoarele ca să intervină într-o astfel de problemă?

– Înțelegeți că vorbim în termeni pur teoretici.

Andrew aprobă din cap.

– Bine. Pentru început, vrăjitoarea ar putea să cearnă într-o oglindă întunecată.

– Mă scuzați, să cearnă?

– O, îmi cer scuze. Este un cuvânt vechi ce provine de la verbul a *discerne,* care înseamnă „să caute". Vrăjitoarele folosesc uneori oglinzi întunecate pentru

a vedea în lumea spiritelor. Ea le-ar cere spiritelor sau „celor bătrâni" să o sfătuiască și să poată avea viziuni în oglindă, pe care să le folosească pentru a găsi o soluție. Vrăjitoarea ar aștepta ca luna să dispară, deoarece se crede că atunci e cel mai bine pentru alungarea terorilor. Apoi, vrăjitoarea ar putea sfătui femeia să rupă câte o bucățică dintr-o fotografie a fratelui ei în fiecare noapte când apune luna, după care trebuie să ardă bucățile în noaptea când nu se vede luna.

– Deci femeia ar trebui să fie o participantă activă?

– Așa ar fi cel mai bine, dar vrăjitoarea poate face acest lucru în numele femeii, cu sau fără știința ei. Desigur, ar trebui să aibă o fotografie, sau ceva care a aparținut fratelui ei.

Andrew se gândi puțin la aceasta și își aminti de fotografia din dormitorul Nicolei, o poză cu trei copii pe o plajă. Ar fi bună o fotocopie?

– O, da, desigur. Și dacă este implicată o nouă relație – și spuse aceasta uitându-se scurt la Andrew – ar putea folosi o lună descrescătoare pentru a scoate în evidență o relație bună. Vrăjitoarea poate să lege în secret două bețe între ele, unul luat din grădina femeii și unul din grădina bărbatului respectiv. Aceasta ar încuraja relația.

Andrew îl asculta pe Colin cu respect, așa cum l-ar fi ascultat pe orice coleg de la universitate. Și totuși credința lui Andrew în raționamentul logic a lăsat un pic de spațiu de respirație pentru astfel de noțiuni ezoterice. Scepticismul său se manifesta ca un rău de mare spiritual, dar el reuși să-l învingă. Ce opțiune avea, cu adevărat? Din câte știa, se părea că nu era nimic pe lume care ar fi putut alunga fantoma care o bântuia pe femeia pe care, spre marea lui surprindere, o considera drept iubita lui.

– Următoarea întrebare este, desigur, dacă știi pe cineva care ar putea îndeplini o astfel de ceremonie?

Proprietarul muzeului îl surprinse pe Andrew cu un zâmbet aproape copilăresc.

– Tu cunoști deja o astfel de persoană, dragul meu, și ți-o recomand cu toată inima, deși nu pot promite că o va face. Flora Penwellan.

– Flora de la Cobweb?

– Chiar ea. Este o vrăjitoare talentată și amabilă. Are harul acesta din familie. Am cunoscut-o pe mama ei.

– Colin, cred că ar putea fi de folos. Persoana aceasta este prietena ei.

– Bine, atunci, te las să faci cum vrei. Și îți urez bun venit în această parte specială a culturii noastre cornwalleze. Colin îi întinse mâna și Andrew i-o strânse. Cei doi s-au salutat din cap și Andrew a plecat.

Din atelierul ei, aflat exact dincolo de râul îngustat ce curgea dinspre muzeu, Nicola îl văzu pe Andrew ieșind și cotind în sus, către pod. La început i-a trecut prin cap să-l strige, apoi se hotărî să n-o facă. Ce i-ar spune? Și, oricum, ce conta?

Apoi, din tulburarea ei, ieși la suprafață o idee și ridică receptorul.

Opt

Duminică dimineață, Andrew a fost trezit din somn de un răpăit ciudat, intermitent. Deschise ochii, încercă să-și dea seama pe ce lume se află și văzu că dimineața era foarte târzie.

Răpăitul încetă, apoi începu din nou, ca o grindină pe un acoperiș. Nu, ca niște pietriș aruncat într-o fereastră. Fereastra lui de la bucătărie. Își trase pe el o pereche de blugi, se repezi împiedicându-se către bucătărie și se uită afară. Lee era acolo, șezând pe zidul de piatră. Și Nicola. Amândouă zâmbeau, legănându-și picioarele la unison și azvârlind pietriș către casă. Andrew oftă, umplu cu apă fierbătorul, îl puse pe foc și deschise ușa.

– Doamnelor! mârâi el. De-abia s-a făcut ziuă!

– Îhî! spuse Lee.

– Îhî! spuse Nicola.

Păreau nemaipomenit de încântate de ele însele. Andrew intră în casă, nerăbdător să-și bea ceaiul. Fata și femeia săriră după el și intrară ca și cum erau de-ale casei.

– Credeam că ai de gând să dormi *la nesfârșit,* îl dojeni Lee, în timp ce se săltă pentru a se așeza pe tejgheaua de lângă chiuvetă.

– Dar cum de nu vă pregătiți să mergeți la biserică? o întrebă Andrew.

– Nicki și cu mine mergem la altă biserică, o biserică *cu adevărat veche!*

– Mai veche decât St Symphorian?

– Îhî, zise Lee.

– Ce crede mama ta despre acest aranjament? întrebă el. Fierbătorul anunță că apa era fiartă și el o turnă aburindă în ceainic.

– Mama nu e prea bine, spuse ea. Spune că are o răceală de vară sau cam așa ceva. Dar zice că este în regulă.

– Şi voi două aţi vrut să mă informaţi despre planurile voastre cucernice – se uită la ceas – de la această oră păcătoasă. De ce?

– Pen'că trebuie să vii cu noi! Nu-i aşa, Nicki?

– Dacă vrei, spuse Nicola, privindu-l cu ochii ei blânzi şi cu un glas ce parcă se scuza.

– Trebuie să iau micul dejun, mormăi Andrew, jucând acum rolul de victimă abuzată.

Nicola se apropie de bufet, tăie o felie groasă de pâine uscată din franzela pe care Andrew o ţinea sub un prosop de bucătărie, întinse pe ea unt şi apoi o stropi cu mierea dintr-un vas de pe canatul ferestrei.

– *Petit déjeuner*, monsieur, spuse ea, întinzându-i felia de pâine pe un şervet de hârtie. Hai, că o să-ţi placă, adăugă ea.

Andrew îşi lăsă umerii-n jos resemnat şi întrebă:

– Care este ţinuta potrivită pentru biserică?

– O, este absolut neoficială, spuse Nicola pe un ton slab, făcând repede cu ochiul către Lee. Şi e ceva de mers până acolo.

Lee purta şortul ei kaki decolorat, un tricou şi bocancii Wellington. Nicola purta sandale de călătorie, cu talpă groasă, o pereche de pantaloni negri, strânşi pe corp şi care-i stăteau bine, o bluză albă de bumbac cambrată, cu gulerul ridicat în spate, şi o eşarfă în dungi albe şi negre legată în jurul frunţii, în stil indian. Andrew se retrase în camera lui şi îmbrăcă o cămaşă bleu cu dungi subţiri, şosete şi bocanci. În bucătărie, apucă pâinea cu miere, umplu termosul cu ceai şi lapte şi urmă doamnele spre maşina Nicolei, care se dovedi a fi un Land Rover masiv şi vechi, de culoare oliv. Lee se urcă în spate, alăturându-se fericitului Randi, Andrew se instală pe scaunul pasagerului din faţă, iar în momentul în care îşi prinse cureaua, Nicola porni ca o furtună în sus, pe drumul fermei, şi o coti la dreapta, pe drumul principal ce ducea spre sud, către Tintagel.

La o curbă strânsă, în valea îngustă şi bine împădurită, Nicola trase maşina pe stânga şi opri. Andrew sorbi ce mai avea din ceai şi le urmă pe cele două pe un drum ce-o lua de-a lungul unui pârâu.

Fetele trăncăneau, iar Randi zburda înainte şi înapoi, ca un copil care se juca în jurul mamei lui. Drumul a ocolit o frumoasă moară veche, din piatră, a trecut peste un pârâu şi apoi a ocolit o serie de roci din ce în ce mai înalte.

– Cum se numeşte locul acesta? întrebă Andrew.

Întrebarea se izbi de o privire ce manifesta îndoială din partea lui Lee şi un zâmbet formidabil din partea Nicolei.

– Valea Stâncoasă, spuse ea.

– Măi să fie, spuse Andrew, râzând mânzește.

Ceva mai încolo, în josul văii, au ajuns la ruinele a două structuri din piatră învecinate. O altă moară, se gândi Andrew, când descoperi două pietre de măcinat pe jumătate îngropate în pietriș. Era gata-gata să o întrebe pe Nicola despre acel loc, când își dădu seama că ea și Lee dispăruseră.

Le-a găsit aplecate și uitându-se cu atenție la fața unui zid din ardezie din spatele uneia dintre clădirile ruinate. Când s-a apropiat, și-a dat seama că fetele trasau cu degetele contururile ocolitoare ale unui labirint cioplit pe fața stâncii. Scobiturile erau delicat incizate și aveau puțin mai mult de treizeci de centimetri în diametru. În timp ce Andrew privea, ele s-au dus înainte spre un al doilea labirint, aproape identic, aflat la câțiva metri mai încolo. Au trasat din nou cu degetele labirintul, ca și cum ar fi îndeplinit un ritual silențios. Andrew găsi o placă de alamă atașată pe fața stâncii care spunea că labirinturile cioplite în piatră datau din Epoca Bronzului și că se crede că aveau o semnificație religioasă. Undeva în spatele creierului său auzi o notă discordantă, dar înainte de a o putea înregistra perfect, atenția îi fu atrasă de restul feței stâncii.

Pitite în fiecare ungher și crăpătură de pe fața stâncii, împănând fiecare fisură și încreștitură, la o înălțime la care putea ajunge orice ființă umană, erau obiecte mici, ca niște fetișuri: un pantof miniatural de copil, un cățel de jucărie, un model de vaporaș, precum și articole mai simple – un nasture, o cheie, o piramidă de scoici mici. Nicola împingea un ghioc lustruit într-o despicătură din stâncă. Lee stătea deoparte, cu mâinile prinse sub talie, și era prematur de tăcută, de parcă era în transă.

Nicola se întoarse către Andrew și îi zâmbi pașnic și cu o afecțiune lipsită de sfială.

– Bun venit la biserică.

Andrew clipi din ochi.

– Aici în Cornwall, practica vrăjitoriei supraviețuiește și înflorește. Este foarte bună și are legătură cu recunoașterea puterii și a fericirii oferite de fiecare anotimp în parte, venerând scurgerea lumii naturale.

– Deci ești cu adevărat vrăjitoare?

– Nu, spuse Nicola râzând. Doar învăț câte ceva despre vrăjitorie, din munca pe care o prestez la muzeu.

Andrew privi din nou artefactele răspândite prin zonă.

– Și toate astea?

– Ofrande – rugi, dacă vrei. Acesta a fost un loc sfânt de milenii întregi. Credincioșii de aici poartă o foarte lungă tradiție de a intra în comuniune cu spiri-

tele și cu natura din acest loc special. Nicola îl luă de mână. Vino, e mai mult de văzut.

Cei trei mergeau în urma câinelui peste un alt podeț și au continuat drumul în josul râului. Randi alergă în față și dispăru după un cot. Lee porni în goană după el. Când Andrew și Nicola trecură și ei după colț, Andrew se opri brusc și exclamă:

– Ooo!

– M-am gândit că îți va plăcea, zise ea zâmbind.

Invizibilă până când nu treceai de cotitură, ceea ce se întindea în fața lor era Bossiney Cove, un mic golf, unde pârâul de-a lungul căruia înaintaseră se vărsa învolburat în ocean. Pe ambele părți se ridicau aproape vertical țărmuri stâncoase din ardezie neagră ca tăciunele, creând un contrast izbitor cu valurile de un alb strălucitor ce se rostogoleau pe stâncile de dedesubt, de fiecare dată când se spărgeau de acestea. Departe, deasupra oceanului, întinderi mari de albastru lăptos erau întrerupte de mase mari de nori cumulus și, mai aproape de mare, fâșii iuți și amenințătoare de furtună vălureau apa. Culorile ce dansau la suprafața apei îi aduseră lui Andrew în minte unul dintre tablourile Nicolei.

Pe drumul de întoarcere către mașină, Andrew se opri lângă moara ruinată pentru a se mai uita o dată la labirinturi. Îl preocupa ceva în legătură cu ele și după câteva minute în care le-a studiat, și-a dat seama despre ce era vorba.

– Sunt frumoase, nu-i așa? întrebă Nicola.

– Da, dar asta e problema, sunt *prea* frumoase.

– Nu înțeleg.

– Vezi cât de curate și delicate sunt aceste incizii? Nu pot fi în nici un caz din Epoca Bronzului. Uneltele pe care le aveau atunci erau prea primitive. Ca să faci ceva cu atâta precizie, ți-ar trebui oțel călit. Dar astfel de materiale nu existau pe vremea aceea.

– Credeam că ești arhitect. De când ai devenit arheolog? În glasul ei se distingea un ton tăios și, instinctiv, Lee se îndepărtă împreună cu câinele.

– Foarte bine, hai să uităm problema uneltelor. Stânca este din ardezie. Ardezia este o rocă sedimentară, relativ moale. Se erodează atunci când este expusă la apă. Orice lucru gravat în această rocă cu treizeci și cinci de mii de ani în urmă ar fi dispărut cu totul după câteva secole de ploaie.

– Ascultă, Domnule-care-le-știe-pe-toate, zise Nicola ridicând glasul, acesta a fost un loc sfânt de secole întregi. Întreabă pe oricine de pe aici! Cine naiba ești tu ca să spui că nu e? După o săptămână de construit ziduri din piatră te-ai trezit și expert în roci? Ia mai lasă-mă în pace!

Andrew distinse stridența din glasul ei, așa că încercă să-l tempereze pe al lui.

– Ascultă, Nicola, nu încerc să te insult. Doar că nu cred că aceste labirinturi sunt mai vechi de vreo sută cincizeci de ani. Cel mult.

– Nicki? Drew? Era Lee. Vântul s-a schimbat, uitați-vă cum arată cerul în spate, în partea aceea.

Făcu semn cu mâna către ocean și cei doi adulți se uitară spre locul unde Lee arăta cu degetul. Fetița își dăduse seama de ceea ce nu observase nici unul dintre ei. Cerul de deasupra golfului era negru și începuse să bată vântul. În clipa aceea, se auzi fulgerând, apoi picături de ploaie de mărimea unor biluțe începură să răpăie pe jos. Cearta fu uitată pe loc, iar cei trei au luat-o la fugă pe potecă. Randi era în frunte.

În momentul în care se urcară în Land Rover, furtuna încetase, dar ei erau uzi până la piele. În afară de gâfâitul umed al cățelului de pe bancheta din spate, nimeni nu scotea o vorbă, iar atmosfera din mașină era încărcată în timp ce rulau înapoi către ferma Bottreaux.

Andrew coborî la Sheperd's Cottage. Stătea cu portiera deschisă, se aplecă înăuntru și spuse liniștit:

– Îmi pare rău că am stricat lucrurile.

Fără să-și întoarcă privirea de la parbriz, Nicola spuse:

– Nu tot ceea ce aparține creației poate fi supus analizei raționale.

Andrew aprobă din cap și închise portiera. Mașina se îndepărtă pe drumul către fermă.

– Nu cred că Nicki s-a simțit prea grozav cu tine ieri.

– Mulțumesc, Harry. Ce magician înțelept ești tu.

Lee îi aruncă o privire lui Andrew. Luni dimineață stătea din nou pe zidul din afara ușii lui, citind o carte cu Harry Potter, când Andrew ieși din casă. Îndesă cartea în rucsacul ei mic de culoare verde. Cei doi înaintau prin valea Valency către port. Andrew promisese să dea o mână de ajutor noilor voluntari care construiau gardul. Nu era foarte sigur care era agenda lui Lee, în afară de faptul că voia să sublinieze că stricase ziua de ieri. Ar fi fost enervant ce spunea dacă n-ar fi ținut atât de mult la acest copil... și dacă n-ar fi fost atât de adevărat.

– Vreau doar să spun, continuă Lee, că nu este atât de rău să crezi că Rocky Valley este magică. O mulțime de oameni cred asta. Doar pentru că s-ar putea ca labirinturile să nu fie atât de vechi nu înseamnă că nu există oricum ceva magic acolo.

Era o atitudine rezonabilă, medită Andrew, atâta vreme cât credeai în magie. Rocky Valley era un loc fermecător. Exista oare vreo continuitate între „fermecător" și „vrăjit"? Între „magic" și „magie"?

Era o dimineață ciudată, aerul era închis, aproape că se lipea de piele. Nu se auzea nici un ciripit de păsărele, ca și cum era prea puțin oxigen din care să se creeze triluri și ciripituri.

– Va ploua după-masă, anunță Lee. Tare.

Andrew privi în sus, spre cerul albastru.

– Ce te face să fii atât de sigură?

– Știu eu. Tata s-a dus să taie fânul azi și i-am spus să nu se ducă. Întotdeauna ascultă de mine în chestii d-astea.

Aceasta nu-l mai surprindea pe Andrew. Probabil era o altă magie. Sau poate doar magia copilăriei.

S-au oprit la stăvilarul care alimentase cândva apa pentru moara de mai jos.

– Până aici merg, spuse Lee.

– Ai alte planuri, nu-i așa?

– Îhî. Știi tu, să explorez.

– Bine, fetițo. Mulțumesc pentru sfat.

Lee zâmbi, se întoarse și plecă țopăind pe drumul pe care veniseră. Andrew o urmări până când aceasta dispăru odată cu cotul drumului. Fata era în stare să te facă să crezi că magia se întâmpla în fiecare zi. Apoi o luă și el în josul pârâului pentru a se întâlni cu Jamie și Becky.

Noua echipă de constructori de garduri lucra de aproape patru ore când s-a pornit ploaia. Un nor, ca o vânătaie negru-albăstruie, apăruse pe cerul de altminteri albastru dinspre mare. Valea era atât de îngustă, încât nici nu văzuseră ploaia venind.

Jamie scrută valea o clipă și strigă:

– Gata, băieți, e vremea să mergem la masă. Undeva la adăpost. La Cobweb!

Ploaia începu ca lăsarea unei ceți în timp ce strângeau uneltele în furgoneta lui Jamie. În momentul în care au traversat drumul în grabă către han și au comandat băuturile, șuieratul răpăitor al picăturilor de ploaie pe pavajul din care se ridicau aburi putea fi auzit chiar din interiorul birtului.

În susul văii Valency, lângă satul Lesnewth, prin care Andrew trecuse cu două zile în urmă, ploaia a fost foarte puternică.

Jamie ședea la bar pe un scaun înalt, sporovăind cu Flora, care purta o bluză tricotată, cu un decolteu foarte adânc.

– Fii atent ce spun, zise Flora, ce se sprijinea în coate în fața lui Jamie, în cincisprezece minute locul acesta va fi înțesat de lume. Asta suntem, un sat la malul mării, unde vine toată lumea să umble pe țărmul stâncos și să vadă portul, dar când vine ploaia, toți vor să se adăpostească în bodegă.

– Nu știu ce să zic, Flora, spuse Jamie. Poate că peisajul de aici din interior este cel care-i atrage.

– Fugi de-aici, bătrân jegos ce ești, protestă Flora zâmbind. Plecă pentru a servi alt client, dar nu fără să-i facă un semn aţâţător cu ochiul meșterului pietrar.

Și așa cum era de așteptat, intrau unul după altul turiști care cercetaseră portul și prăvăliile cu suvenire și care se repeziseră de pe stradă pentru a se adăposti, excursioniști în hanorace ude care se plimbaseră pe poteca de lângă coastă și trecători care hotărâseră că o ploaie era o scuză bună ca să se oprească pentru o halbă de bere. Cât ai clipi din ochi, bodega a fost plină.

Ploaia s-a oprit la unu fără un sfert și soarele a apărut câteva minute mai târziu.

Întreaga dimineață, acționând în urma sfatului primit de la Elizabeth, la Centrul de Turism, Lee căutase tritoni în locurile mlăștinoase din valea Valency. Dar de-abia când s-a întors în josul pârâului a început să găsească acele creaturi. Cu excepția răpăielilor intermitente de ploaie, a avut parte de vreme plăcută. Ploile erau mai sâcâitoare decât orice altceva; începeau și se opreau atât de repede, încât aproape că nu merita să cauți un loc în care să te adăpostești.

Era pe o parte a pârâului, mai jos de micul mănunchi de case numit Newsmills, când a auzit bubuitul tunetului. Se uită la ceas și fu surprinsă să constate că se apropia de ora trei și mai avea încă un drum lung de străbătut pentru a coborî valea spre casă. Un fulger se descărcă exact deasupra ei, iar aerul trosni și țâșni în cel mai puternic, cel mai apropiat și cel mai înspăimântător tunet pe care îl auzise vreodată. Aproape imediat a început ploaia. Apucă rucsacul și o luă la goană în jos, de-a lungul râului, până într-un loc în care apa tăiase bancuri ieșite în afară într-un mal stâncos din ardezie neagră ca noaptea. Se ghemui sub unul din ele și fu uimită că celălalt mal al râului de-abia se vedea; ploaia cădea atât de tare, încât aveai impresia că te afli în spatele unei cascade.

Echipa lui Jamie se reîntoarse la muncă. Deși era însorit în momentul acela la Boscastle, Andrew auzi tunetul și privi către Jamie. Acesta, la rândul lui, pri-

vea în sus la șuvița de cer ce se vedea deasupra văii. Fulgeră. Andrew observă că râul, lat de doar șapte metri, se umfla. Cu toate că ploile de după-amiază din Boscastle fuseseră moderate, era clar că de data aceasta era altceva pentru că ploua mult mai tare.

– Băieți și fete, se pare că aveți noroc! anunță Jamie. Vom avea o zi scurtă astăzi. Dar vă aștept mâine dis-de-dimineață în formă, nerăbdători să începeți lucrul!

Echipa novice, ba ovaționând, ba suspinând, începu să curețe locul în care lucrau și puseră deoparte uneltele. Câțiva s-au îndreptat spre mașinile lor, dar alții s-au reîntors la Cobweb. Jamie încuie furgoneta, îl privi pe Andrew și amândoi reveniră la bodegă.

Puțin după ora trei, sub norul cel mai negru, stația meteorologică din partea de sus a văii a înregistrat o cantitate foarte mare de apă de ploie ce cădea pe secundă.

Birtul Cobweb era și mai plin de lume decât fusese la prânz. Cei doi bărbați și-au croit drum prin mulțime, iar când Flora i-a văzut venind, i-a așteptat cu două halbe de bere. Jamie execută o plecăciune stângace în direcția ei. Andrew sorbi scurt din bere și se simți ciudat de neliniștit.

– Mă întorc imediat, strigă el în urechea lui Jamie peste hărmălaie.

Afară în stradă, Andrew fu uimit de zgomotul ploii. Trase șiretul de la gluga hanoracului, îl strânse bine și plecă în jos, pe stradă, pe lângă șirul de clădiri numite Bridge Walk. Când o coti pe lângă hotelul Riverside și înaintă pe trotuar până la podul cu două sensuri de mers, soarele apăru și Andrew își dădu seama că zgomotul nu era din cauza ploii, ci a râului. Se uită peste parapet și rămase înmărmurit de ceea ce văzu. Râul care era de obicei clar ca apa de la robinet era acum negru ca grafitul și curgea cu o repeziciune îngrozitoare. Bolborositul care în mod normal era reconfortant se auzea acum ca un huruit furios din cauza pietrelor duse de apă, ce se rostogoleau pe fundul râului plin de bolovani. Își dădu seama că era doar o chestiune de timp înainte ca potopul noroios să ajungă la casele din aval, printre care și casa Nicolei. Plecă în fugă de pe pod, coborî aleea până la casa ei și bătu la ușă. Nici un răspuns. Deschise ușa și strigă din nou. La fel, nici un răspuns. Atunci se uită la râul umflat și văzu Muzeul Vrăjitoriei. Desigur. Era la muncă. Se repezi, trecu podețul și văzu cum râul se strecoară peste maluri chiar în amonte și se întinde, încet-încet, ca un flux amenințător.

Lee știa că era cazul să facă ceva. Se cuibărise sub bancul stâncos de aproape o jumătate de oră și ploaia nu dădea semne că se va potoli. Mai tot timpul fusese entuziasmată de scena ce se desfășura în fața ei. Îi plăceau fulgerele și tunetele. Dar această parte a furtunii părea să fi trecut, iar acum nu mai era decât ploaie neîncetată.

N-a observat decât prea târziu faptul că, în timp ce ea era în siguranță în nișa ei din țărm, poteca fusese inundată atât deasupra, cât și mai jos de ea. Și platforma ușor ridicată de sub proeminența de ardezie unde se adăpostise devenea tot mai mică pe măsură ce apa creștea.

Un scrâșnet strident îi atrase atenția lui Lee către partea superioară a râului. Acesta a fost urmat de un sunet șuierător ciudat și apoi de o bufnitură. Și-a dat brusc seama că fusese un copac care se rupsese și căzuse în râu. Râul scădea. Își luă rucsacul și fugi valvârtej în josul râului spre casă.

A trecut ceva timp, dar în cele din urmă Jamie își dădu seama că Andrew nu se întorsese încă să-și termine halba de bere. Porni către ușa din față a barului, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu prietenul său.

A știut aproape din clipa în care a păsit în stradă că ceva nu era în regulă. A priceput imediat ce era acel zgomot profund, asurzitor, și porni imediat în pas alergător către parcare. Era plină de mașini și zeci de oameni stăteau lângă gardul din piatră pe care îl construiseră echipele sale, privind apa tulburată, care era chiar acolo, gata-gata să năvălească peste maluri.

– Oameni buni, spuse el calm când ajunse la ei, cred că ar fi înțelept din partea voastră să nu stați atât de aproape de râu, iar dacă aveți automobile în parcare, să le mutați într-un loc mai înalt. Sunteți în pericol aici.

Doi bărbați aprobară din cap și se deplasară către mașini, dar ceilalți păreau hipnotizați de scena ce se desfășura în fața lor: apa neagră învolburată ajunsese la marginea canalului și câștiga teren centimetru cu centimetru către baza noului gard. Jamie se urcă în furgoneta lui, dădu în marșarier și ieși din parcare, pornind apoi pe drumul abrupt către nord, oprind la marginea drumului chiar dincolo de chioșcul cu ziare. Încuie portierele și se întoarse în fugă în josul dealului, la birt.

Înăuntru nimeni nu părea să aibă nici cea mai mică idee ce se întâmpla afară. Se luptă să ajungă la bar cu greu și captă atenția Florei.

– Ascultă, iubire; e important. Râul a ieșit peste maluri și cred că va fi mai mult de atât. Așa că trebuie să trimitem oamenii ăștia afară, să-și vadă de mașini, să le ducă sus pe deal. Vreau să-mi promiți că vei sta la etajul de sus, în sala de mese, în afara pericolului. Vei fi în siguranță aici.

Nu era nici cel mai mic indiciu că ar exista vreo problemă în interior, la Cobweb, astfel că Flora ridică o sprânceană și se uită la el ciudat.

Jamie prinse privirea.

– Flora, vreau să-ți spun chiar aici și acum: te iubesc, fetițo. Dar ești în primejdie. Toți suntem în primejdie.

Flora rămase o clipă neclintită, apoi îl apucă de cămașă pe Jamie, îl trase peste bar și-i dădu cel mai umed sărut din viața lui. Apoi îi dădu drumul și, în timp ce el încerca să-și recapete răsuflarea, ea strigă:

– Oameni buni, iată ultimele știri: râul crește repede și parcarea va fi inundată! Dacă țineți la mașinile voastre, la elegantele BMW-uri și Land Rover-uri de acolo de-afară, ați face mai bine să aveți grijă de ele. Nu vă îngrămădiți, aveți grijă, ieșiți calmi, vă rog.

Nu se mișcă nici unul.

Flora izbi barul cu mâinile ei vânjoase. Paharele s-au clătinat.

– Hei! strigă ea. N-ați priceput cumva ce se întâmplă *afară*? Barul s-a închis, ați înțeles? Deci afară, toți.

Lee ajunse la podețul ce ducea la poteca dinspre Minster Wood și fermă exact la timp ca să vadă cum râul ridica plăpânda structură de lemn pe care se sprijinea podul, pe malul de nord. Încet, chiar grațios, se învârti la nouăzeci de grade, ajungând să fie îndreptat în sensul de curgere a râului, bălăbănindu-se din fundația celuilalt mal.

Apoi se răsturnă pe o parte în plin șuvoi și dispăru.

Când Lee fugea în jos pe poteca udă, auzi de sus un geamăt, un trosnet, apoi o bubuitură înfundată. Era la capătul pajiștii de deasupra stăvilarului, când se întoarse să privească înapoi, deși intuise deja ce se întâmplase. Copacul căzut, care zăgăzuise râul și scăzuse nivelul apei în aval, cedase. Înghesuit între malul de nord și pantele abrupte, împădurite, de la sud, un val de apă de trei metri își croia drum în josul văii cu viteza unui tren, smulgând totul din calea sa.

Lee făcu singurul lucru pe care știa să-l facă, singurul lucru pe care avu timp să-l facă. Se bălăci prin apa care creștea pe ceea ce fusese cândva malul râului și cuprinse cu brațele „copacul ei", singurul lucru cunoscut, ferm, rămas în peisaj. Când ajunse să se cațere până la jumătatea locului ei obișnuit pe ramură, valul de apă și grohotișul o izbiră. Stejarul noduros se clătină, dar rădăcinile lui adânci au rezistat. Lee se agăța de copacul ei cu patima unui copil care se agață de un părinte; stejarul era un protector.

După ce trecu primul val mare, se căță mai sus. Se aștepta ca viitura să

slăbească după ce a trecut primul val de apă, dar nu s-a întâmplat așa. Continua să crească, urcându-se centimetru cu centimetru, în sus, pe trunchiul contorsionat al stejarului bătrân.

La ora 15.35, deși soarele strălucea la Boscastle, indicatorul de nivel de la Lesnewth înregistră un nivel uluitor al ploii. La Muzeul Vrăjitoriei, Colin Grand cobora treptele exterioare din piatră de la bibliotecă și birou exact atunci când sosi Andrew. Colin lucrase la etajul de sus și tocmai observase pe fereastră ce se întâmpla cu râul. Coborâse mai mult din curiozitate, decât din grijă. Andrew îi schimbă însă părerea pe loc.

– Râul a năvălit pe malul de sus, Colin, strigă el peste gălăgia făcută de volbura din spatele său. Unde e Nicola?

– La biroul de primiri. Colin se duse să cerceteze după colțul clădirii și se reîntoarse imediat. Smuci și deschise ușa de sub scări și scoase o uniformă a pazei de coastă. Spune-i Nicolei și celorlalți să mute exponatele pe care le pot muta la etajul de sus. Eu sunt membru al pazei de coastă a orașului. Trebuie să ajung la pod și să atenționez oamenii să plece.

Andrew intră în muzeu. Lumina era obscură și se auzea o muzică blândă. Mugetul râului de-abia pătrundea prin zidurile vechi și groase din piatră ale muzeului. Nicola privi în sus și zâmbi. Văzu tensiunea de pe chipul lui Andrew.

– Râul se umflă și iese din matcă. Colin spune să scoți vizitatorii afară și să duci la etajul de sus ceea ce poți. El s-a dus să avertizeze oamenii de pe pod. Apa a crescut deja și a ajuns la câțiva metri de casa ta.

Nicola ieși pe ușă și se uită peste râu la casa ei. Randi era lângă ea.

Andrew îi privi pe amândoi, după care spuse:

– Mă duc să-l ajut pe Colin. Râul s-a umflat și e gata să dea pe dinafară. Înseamnă că plouă zdravăn undeva sus pe dealuri. Și după cum este formată valea asta, nu există alt loc prin care să se ducă apa decât direct prin sat. Turiștii se preumblă pe lângă malurile inundate, zgâindu-se de parcă ar asista la un spectacol. Așa ajung oamenii să fie omorâți.

– Ai dreptate, spuse ea. Du-te. Eu am grijă de lucruri aici.

La o clipă după ce Andrew a plecat, Nicola ieși în fugă din clădire și strigă după el:

– Ai grijă de tine, da?

Dar zgomotul râului furios îi acoperi glasul.

În momentul în care Andrew ajunse la Colin, pe partea de sud a podului

superior, ploua din nou cu găleata. Colin parcase mașina gărzii de coastă acolo, cu luminile de avarie aprinse. Erau însoțiți de o echipă de la brigada de pompieri din satul vecin, Delabole, care mânau oamenii spre locuri mai înalte.

– Încă mai crește, strigă Colin. Tocmai am transmis telefonic un raport la comandamentul din Falmouth. Nu-ți vine să crezi, dar oamenii încearcă în continuare să ajungă pe pod ca să privească. Ai naibii idioți! Ajută-mă să întind banda asta cu atenționarea de stare de urgență de-a latul drumului.

Andrew aprobă din cap. Au întins o bandă albastru cu alb între doi stâlpi de pe partea de nord și traversau din nou către sud, când, în susul râului, au văzut un Ford mic roșu coborând pe canalul râului ca un caiac. Colin îl privi fără să-și creadă ochilor cum cobora pe sub pod direct către mare.

– Dar are viteză, nu glumă, spuse el înmărmurit.

– Nu e nimeni în el, slavă Domnului, observă Andrew. Câteva secunde mai târziu, Fordul se izbi de podul cel mic, de mai jos.

În timp ce blocau capătul de sud al podului cu banda de atenționare, Andrew privi către Dunn Street, drumul abrupt cu o singură bandă de circulație ce venea către port din satul de sus, întâlnindu-se cu drumul principal imediat după hotelul Wellington. Strada îngustă devenise ea însăși un râu, lăsând să curgă apa cu o adâncime de aproape treizeci de centimetri, cu o viteză înfricoșătoare.

– O, fir-ar să fie! îl auzi el pe Colin strigând. Andrew crezu că și el se uita către strada Dunn, dar când se întoarse, îl văzu pe Colin cu fața spre partea de sus a râului, cu gura căscată. Andrew îi urmări privirea și îngheță. Departe, în sus, în valea Valency, la curba de după parcare, un val de apă înalt de cel puțin un etaj de casă se prăvălea peste sat. Și nu numai apă. Tone de grohotiș și copaci întregi dezrădăcinați pluteau în apă, izbindu-se și răsucindu-se.

Nouă

Buna prietenă a lui Lee, Elizabeth Davis, directoare a Centrului de Informare Turistică de la capătul de sus al parcării principale, era într-un mare bucluc, din cauza umflării apelor. Centrul era proiectat cu fața la parcare, nu către râul din spate, așa că a fost o surpriză când a constatat că prin holul de intrare curgea apă. Furtuna le dăduse mult de furcă întreaga după-amiază, iar centrala electrică din clădire cedase de câteva ori, însă Elizabeth era prea ocupată cu restartarea computerului din centru pentru a mai da atenție la ceea ce se întâmpla afară. Când și-a dat seama că nu mai avea cum să iasă în siguranță din clădire, închise ușile duble și chemă brigada de pompieri. Închise și centrala electrică. Mai erau două familii de cinci persoane în clădire la momentul respectiv, în afară de asistenta lui Elizabeth.

În pofida ușilor închise, nivelul apei în clădirea centrului turistic creștea. Mai întâi, grupul s-a mutat pe un loc ridicat de joacă pentru copii. Apoi, când Elizabeth și-a dat seama că și această zonă va ajunge sub apă, ea îi îndemnă pe părinți și pe copii s-o ia în sus pe o scară, spre magazia de depozitare de la mansardă. Tocmai ajunseseră în siguranță, când valul de apă izbi clădirea. Întreaga structură s-a cutremurat. Ușile din față n-au putut să reziste asaltului. Parterul a fost imediat inundat.

Andrew și Colin, aflați tot la capătul de sud al podului principal, fuseseră uimiți atunci când valul de apă privit de Colin nu a reușit să urmeze cursul râului și a dispărut în spatele Centrului de Informare Turistică și al aleii de promenadă. Câteva minute mai târziu, s-au uitat neajutorați cum, una după alta, mașinile erau luate de apă și duse dincolo de pod, în jos.

Ceva îl sâcâia în subconștient pe Andrew și acum și-a dat seama ce era:

miercurea trecută, când se îndrepta spre cântarea săptămânală din barul hotelului Wellington, aflase că râul Jordan, principalul tributar al râului Valency, trecea direct pe sub venerabila clădire printr-un vechi canal de evacuare din piatră. Acum, când el și Colin nu primiseră nici o altă sarcină și priveau cum întregul sat era înghițit de mare, Andrew îi strigă lui Colin:

– Mă întorc în câteva minute. Trebuie să controlez ceva!

Colin aprobă din cap, dar nu-și întoarse privirea de la potopul din fața lui.

Andrew a pornit cu greutate în sus, pe strada Dunn, până a ajuns în spatele hotelului Wellington. Nu l-a surprins faptul că l-a găsit acolo și pe proprietarul hotelului, Peter Williams. Williams privi în sus, îl văzu pe Andrew și spuse:

– Nu va rezista. Pur și simplu nu este construit pentru atât de multă apă.

– Trebuie să scoatem toată lumea afară, spuse Andrew.

– Soția mea se duce deja din cameră în cameră, spuse Peter, dar în bar este jumătate din sat.

– Atunci va trebui să-i dai afară, spuse Andrew. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine, deși nu-mi închipui că vor fi de acord să iasă în ploaia asta.

Peter avea dreptate; nu voiau să iasă. S-a auzit un murmur de indignare, dar mulțimea s-a împrăștiat. Andrew i-a urmat și s-a îndreptat în josul străzii pentru a i se alătura din nou lui Colin. Peter și soția lui ieșiră din hotel pe o ușă din capul scărilor. Câteva clipe mai târziu, râul Jordan năvăli prin peretele de sus al hotelului, răzbătu prin etajul de dedesubt, și se revărsă prin renumitul bar, sfărâmându-i grinzile, inundându-l cu patru metri de apă plină de grohotiș și tone de noroi.

Elizabeth, asistenta sa și cele două familii cu copii aflate în mansarda Centrului de Informare Turistică au reușit să-și mențină moralul cu ajutorul poveștilor, jocurilor și cântecelor improvizate, pentru a abate atenția copiilor. Strategia avusese succes... până când, pe la ora cinci după-amiaza, un alt val masiv de apă și grohotiș lovi clădirea.

Când Elizabeth văzu că apa se ridicase până la ultima treaptă a scării pe care o folosiseră, deschise cât putu lucarna și împreună cu asistenta ei ajutară părinții și copiii să se suie pe partea cea mai de sus a ceea ce mai rămăsese din acoperiș.

Expusă la ploaia torențială, stând călare pe vârful acoperișului Centrului de Informare Turistică, Elizabeth simțea că dacă nu s-au înecat din cauza inundației, se vor îneca precis din cauza ploii. Vizibilitatea era zero. Așa că atunci când un nou sunet a răzbătut prin vuietul râului și prin bufniturile clădirilor care se

prăbușeau, Elizabeth s-a străduit să-și dea seama de unde provenea: era o bătaie ritmică pe care o simțea vibrându-i în oase, nu numai în urechi.

– Și abia apoi mi-am dat seama ce era acel sunet, va povesti ea mai târziu unui reporter. M-am simțit ca Radar O'Reilly în serialul *M*A*S*H*. Se apropiau elicoptere!

Centrul de coordonare a acțiunilor de salvare de la baza Aviației Militare Britanice din Kinloss a răspuns rapoartelor poliției și ale gărzii de coastă în legătură cu inundația din Boscastle prin trimiterea unor elicoptere de salvare de la baza din Chivenor, aflată la optzeci de kilometri nord de Boscastle și de la baza aeroportului Marinei Militare, aflată la Culdrose, la șaptezeci și doi de kilometri depărtare către sud-vest. Primul a sosit elicopterul mare și galben de salvare RAF Sea King, de tip Rescue 169. Câteva clipe mai târziu, un alt Sea King, un elicopter roșu cu cenușiu, de tip RNAS 193, și-a făcut apariția dinspre sud de-a lungul coastei. Căpitanul de marină Pete McLelland, privind în jos din scaunul copilotului, a văzut cum un val mare, cafeniu, de apă a țâșnit din port spre marea verde, strălucitoare.

Răspunzând raportului poliției, elicopterul galben RAF a plecat pentru a se ocupa de un atac de cord ce fusese anunțat. RNAS 193 se cufundă apoi în gura văii; ceea ce putea fi văzut acolo jos i-a îngrozit pe oamenii din elicopter. Valea, din coastă în coastă și în ambele direcții – într-adevăr întreg satul – era un imens râu turbat. McLelland se adresă prin radio centrului de salvare din Kinloss: „Transmiteți tuturor serviciilor de urgență. Este un incident major, repet, incident major. Cerem ajutorul tuturor echipajelor de aviație în stare de așteptare și tuturor echipelor de urgență de la sol, întrucât suntem în primejdie de a pierde localitatea Boscastle și pe toți oamenii aflați acolo."

Planând la doar cincisprezece metri deasupra acoperișurilor, Rescue 193 a salvat o familie de patru persoane de pe o proprietate aflată în apropierea podului. De-abia eliberaseră ușile elicopterului când Michael McLelland văzu ceva care îi strânse inima: două fetițe îmbrăcate în bluzițe roz ședeau pe rămășițele unei structuri despre care avea să afle mai târziu că fusese Centrul de Informare Turistică, o clădire distrusă care s-a aflat în prima linie de apărare împotriva tonelor de apă care au năvălit prin vale.

Anne Trelissick era în bucătăria ei pavată cu dale de piatră a casei de la fermă, bând ceai și încercând să scape de ultimele frisoane cu care se luptase. Asculta programul de după-amiază al postului local de radio, când auzi la știrile de ultima oră că drumurile din jurul localității Boscastle se închideau din cauza

inundației. Cu toate că ploaia fusese puternică sus pe dealuri, deasupra orașului, nu era nici cel mai mic indiciu că se întâmpla ceva groaznic jos în vale. Prima reacție a lui Anne a fost scepticismul. A doua a făcut-o să pornească ca fulgerul prin ploaie către grajdul din care Roger curăța bălegarul.

– Roger! Unde este Lilly?

– Într-o lume a ei, presupun, spuse soțul zâmbind. Apoi văzu teama din ochii soției lui. Annie. Ce s-a întâmplat?

– A spus la radio că Boscatle e inundat. Lilly mi-a spus că se duce azi să vâneze tritoni în vale. Nu s-a întors.

– Lilly e o fată deșteaptă și plină de resurse, Anne.

– Roger! Valea e inundată; poate fi oriunde!

– Mă voi ocupa de asta, spuse el, lăsând furca jos.

Roger Trelissick era foarte calm din fire și în timp ce nevasta lui se îngrijora tot timpul în legătură cu fiica lor, Roger stătea liniștit. Cu toate acestea, acum se urcă în automobilul lor de teren și porni în goană pe drumul de la fermă. Pentru prima oară în viața sa era îngrijorat pentru fetiță. Exact dincolo de biserica Minster, unde începea poteca ce cobora la râu, frână și o luă la fugă cât putu de repede prin pădure, strigând-o pe cea mică pe nume. Dar înainte de a fi coborât două treimi din drumul prin vale, urechile i-au spus ceea ce inima refuza să admită: valea era inundată. Somnorosul râu Valency devenise rău, un adevărat distrugător.

Când Andrew se reîntoarse de la Wellington, a fost încântat la culme la vederea celor două elicoptere ce apăreau dinspre port. Însă Colin nu era de văzut nicăieri. Privi în jur în întunericul de nepătruns și zări undeva spre sud licărirea unei jachete de gardă de coastă, în direcția casei Nicolei. Colin se prindea de ce putea pentru a se reîntoarce în amonte. Andrew își făcu cu greu drum în jos ca să-l ajute.

– A trebuit să controlez casele, spuse Colin cu răsuflarea întretăiată, când au ajuns pe un teren mai înalt. Cred că sunt goale toate.

– Crezi? întrebă Andrew.

– Sper, spuse el între două respirații. Nicola.

Capul lui Andrew se întoarse de parcă fusese electrocutat.

– Ce-i cu ea?

– Am încercat să o scot, dar era hotărâtă să salveze pe cineva care se numește Ella, strigă Colin peste zgomotul produs de unul dintre elicopterele ce planau acum deasupra lor. Nu știu despre cine vorbea. N-am putut s-o conving să

vină cu mine. A spus că va fi în regulă. N-am putut face mai mult. Privește, spuse el, întorcându-și capul în josul râului.

Andrew privi și înlemni.

Departe în jos, de-abia putu zări casa Nicolei – sau ce mai rămăsese din ea. Râul își crease drum prin zidul din față, la nivelul parterului. Ușa, cele două ferestre cu mai multe geamuri, totul dispăruse, lăsând în loc doar o gaură imensă cu etajul de sus suspendat deasupra sa.

– Trebuie să o găsesc, spuse Andrew. Vru să se arunce în apă, dar Colin îl înșfăcă.

– Nu fi idiot! strigă el. Fie este în siguranță, fie s-a dus, dar nu poți face nimic pentru a schimba situația. Doar Dumnezeu știe câte vieți am pierdut deja!

Andrew știa că acesta avea dreptate. N-ar fi avut nici o șansă. Simți cum îl cuprinde o groază zdrobitoare: Nicola putea să fi dispărut.

– Andrew!

Privi în susul dealului, de unde se auzea glasul. Chiar dincolo de cordonul de avertizare al poliției, Roger se dădea jos de pe ATV.

– Ai văzut-o pe Lilly? strigă tatăl ei.

Andrew privi din nou ruinele casei Nicolei și apoi își târî picioarele în sus pentru a se întâlni cu Roger.

– N-am văzut-o de azi-dimineață. Ne-am plimbat puțin. Spunea că se duce în susul văii.

– Dumnezeu s-o ocrotească. Nu e nicăieri.

– Ai fost în zona de pădurii Minster?

– Am încercat, dar podul a dispărut. Tot fundul văii până acolo este sub apă! Speram că este cu tine. Sau cu Nicola.

– Nicola era singură atunci când Colin a văzut-o cu puțin timp în urmă.

Chipul omului trădă, pe rând, mai întâi speranță, apoi disperare. Chiar în dimineața asta, Andrew și Lee se plimbau voioși pe pajiște, de-a lungul malului liniștit în plin soare... Și, deodată, Andrew și-a dat seama.

– Roger! strigă el.

Fermierul tocmai se urca din nou pe ATV.

– S-ar putea să știu unde e! Andrew porni în goană în sus, pe deal. Putem ajunge la râu pe vreun drum aflat mai jos de ferma ta? întrebă el în timp ce se urca pe ATV, instalându-se călare pe locul din spatele prietenului său.

– Râul Jordan a inundat drumul. Poliția a închis tot. Va trebui să ne ducem pe un traseu ocolitor. Unde e?

– Roger, trebuie să înțelegi că este doar o bănuială, da? Are un copac preferat.

Un stejar mare, contorsionat, lângă râu, aproape de stăvilar. Îi place să se cațere în acel copac și să citească. Ca și cum ar crede că ea și copacul sunt prieteni.

Roger porni ATV-ul.

– Ține-te bine!

Andrew apucă mânerele de lângă coapsele lui și porniră în goană în sus, în direcție opusă, pe drumul principal. Curând, coborau rapid dealul prin câmpiile despre care Andrew știa că erau ale lui Roger.

– Ai vreo frânghie la fermă? strigă Andrew în urechea lui Roger.

Roger se mulțumi să aprobe din cap și se îndreptară în mare viteză peste câmpii și pe drumuri de țară. Se opriră lângă unul dintre șoproane. Încă mai ploua, dar nu cu aceeași intensitate ca înainte. În câteva clipe, Roger s-a întors cu o roată mare de frânghie pe umăr.

– Unde este copacul? strigă el în timp ce porneau din nou ca o rachetă.

– Mai jos de podeț, chiar deasupra stăvilarului.

– Va trebui să coborâm prin pădure pe jos!

Roger se opri în cele din urmă la marginea unui hățiș cu tufișuri și copaci și se afundă în pădure. Andrew îl urma. Cei doi s-au pitulat prin lăstăriș și au coborât coasta abruptă a văii. Când au ajuns la râul agitat, Andrew nu mai fu în stare să recunoască ceva.

– Unde este stăvilarul? strigă el.

– Jos, acolo, îi răspunse Roger, arătând spre vârtejul de apă și de grohotiș ce se vedea mai jos de ei.

Andrew porni în amonte, apucându-se de ramuri ca să aibă stabilitate în mocirla plină de noroi și de frunze, de pe coasta dealului. Roger era chiar în spatele lui. Câteva minute mai târziu, Andrew se opri. Sub ei, ținându-se cu încăpățânare cu rădăcinile în pământ, era copacul lui Lee. În jurul lui se învolbura un torent de apă maronie pe care plutea o spumă albă. Zgomotul era incredibil. Nu exista nici o posibilitate ca Lee să-l audă dacă o striga, așa că se uită prin ploaie în căutarea vreunui semn al ei în coroana copacului. Căută fără nici un rezultat până când vântul se înteți și scutură frunzele, iar acolo, între două ramuri, era o fetiță în pantaloni scurți kaki și o bluză de bumbac. Se ținea strâns de o umbrelă albă cu picățele roșii.

Nicola stătea în picioare pe un scaun cu spătar înalt în fața șemineului, scoțând de pe perete frumosul tablou de Laura Knight, *Ella, nud șezând,* când râul smulse din țâțâni ușa din față și o prăvăli în cameră. Când un val de aproximativ un metru de apă neagră ca tușul țâșni în cameră, Nicola sări de pe scaunul

fragil. Câteva clipe mai târziu, când ajunse la scara ce ducea la atelier, cu portretul sub braț, amândouă ferestrele din față făcură implozie.

Cum apa creștea rapid, s-a străduit să urce până la atelier. Sus luă o cârpă de pe podea și înveli tabloul în ea, strângându-l apoi la piept, pentru că acesta reprezenta singura ei legătură materială cu Sir Michael.

Stătea în picioare la fereastra lungă. Afară, podețul din piatră era sub apă. Mașini, dubițe, lăzi de gunoi, chiar și venerabila cabină roșie de telefon public care se afla vizavi de hotelul Wellington alunecau rapid prin fața ei, luate de apă. Se simți dintr-odată foarte singură; pe Randi îl lăsase cu personalul muzeului, atunci când i-a trimis afară, pe terasa de deasupra clădirii. O întrerupere de curent aruncase muzeul fără ferestre într-un întuneric beznă și opri încercarea lor de a salva exponatele. Acum, sub privirile ei, mobila se lovea de pereți în timp ce apa năvălea în vârtejuri prin camera de zi. În ciuda volburei de jos, se simțea în siguranță în podul ei solid de pescari.

Iluzia dură poate vreo două minute. Ieșind în viteză din întuneric la suprafața râului agitat, un copac întreg, mare cât un autobuz, se repezea direct spre casă. O apucă pe *Ella* și fugi în spatele mansardei, rugându-se ca trunchiul să alunece în altă parte.

Dar rugăciunile ei au rămas fără răspuns.

Andrew îl apucă pe Roger de umăr și îi făcu semn către stejarul din mijlocul viiturii. Chipul lui Roger trecu de la disperare la o ușurare aproape sfâșietoare, când văzu și el umbrela. În timp ce Roger încerca zadarnic să o strige pe nume pe fiica sa, Andrew studia curentul. Era o problemă de arhitectură, își dădu el seama: o problemă de unghiuri și forțe. După câteva minute de calcule în gând, porni cu greu în amonte, trăgând frânghia după el. Ideea era să fixeze frânghia de un copac de pe-acolo și unul dintre ei să se ducă în aval cu frânghia, până la copacul lui Lee. Dacă reușeau să ajungă la el și să o dea jos pe Lee, puteau să o aducă la coasta dealului în siguranță.

Avu loc un scurt schimb de strigăte despre cine va rămâne pe mal și cine va merge cu frânghia. Însă Roger era mult mai mare și mai puternic decât Andrew, astfel că au căzut de acord că el trebuia să fie cel care să rămână la capătul de sprijin al frânghiei. Prinseră un capăt al frânghiei de un anin tânăr. Andrew răsuci celălalt capăt în jurul taliei sale, asigurându-l cu un nod ce se desfăcea ușor. Apoi intră în râu.

Planul său era să se lase ușor în râu, să alunece în jos și să-și folosească picioarele pentru a frâna ori de câte ori era împins într-o parte. Această strategie

a funcționat poate vreo douăzeci de secunde, căci grohotișul de sub suprafața apei îl făcu să alunece, iar el se răsuci la capătul frânghiei, deasupra și sub apă, până când picioarele lui găsiră pe ce să se sprijine și el ieși din nou la suprafață. Principalul avantaj al acestei manevre neintenționate a fost că Lee l-a văzut.

– Drew! strigă el.

– E bine! Coboară!

– În nici un caz!

Andrew se concentra asupra unui loc sigur pe care să calce, apropiindu-se centimetru cu centimetru de copac. Bolovanii de pe fundul apei erau în continuă mișcare. De-abia își proptea piciorul pe un bolovan, că imediat era măturat de sub el.

După cam zece minute de zbatere, Andrew se apropie de copac. Tatăl lui Lee dădu drumul la ultima porțiune de frânghie și o reglă perfect la timp. Andrew se izbi de trunchiul copacului, își recăpătă răsuflarea și începu să se cațere spre Lee.

Trunchiul masiv al copacului se rupse și izbi partea din față a casei Nicolei. Întreaga clădire se zgudui. Nicola se ținea de balustrada din partea de sus a scării când casa se clătină. Nu avea de unde să știe cât de mult va rezista structura, dar știa că trebuie să fugă. Însă avea doar o posibilitate de a ieși: să coboare pe scară. Și parterul era inundat până la tavan.

Când auzi elicopterele de salvare huruind deasupra văii, capul ei se ridică instinctiv în sus și văzu, în sfârșit, cum putea să scape. Puse pe șevalet portretul înfășurat și, cu ochii strânși puternic, aruncă scaunul de lemn prin geamul lucarnei vechi din acoperișul din spate, înclinat, al mansardei. Apoi legă în jurul gâtului cârpa în care era înfășurată *Ella* și, recunoscătoare în sfârșit pentru înălțimea ei, se trase afară pe acoperișul ud din ardezie.

Andrew tocmai reușise să o facă pe Lee să coboare printre ramurile copacului spre apa învolburată și spre frânghie când auzi un strigăt.

– Andrew!

Se uită printre ramuri și îl văzu pe Roger năpustindu-se cu furie în susul coastei și, o clipă mai târziu, își dădu seama de ce: un alt val de apă se rostogolea prin valea îngustă. Fără nici un efort, valul umflat rupse copacul tânăr care ținea frânghia mai sus de pământ. Andrew desfăcu nodul de la talie și privi cum frânghia aluneca rapid printre crengi, ca o gută de undiță agățată de o balenă prinsă în harpon.

– Vezi? țipă Lee, și pentru o fracțiune de secundă, Andrew și-ar fi dorit să o strângă de gât pe fetița aia deșteaptă. În schimb, se suiră mai sus în venerabilul stejar bătrân.

S-au așezat acolo. Roger dispăruse.

– Unde e tata? strigă Lee, ținându-se strâns de cămașa udă leoarcă a lui Andrew. Iar Andrew se ruga ca nu cumva Roger să fi fost luat de șuvoi.

Ceea ce nu știa Andrew era că Roger auzise elicopterele planând mai departe în aval. Se cățărase înapoi pe costa dealului spre ATV-ul său. La marginea pădurii, aruncă într-o grămadă niște frunze, ramuri de copac doborâte și un snop de fân de-abia cosit. Apoi turnă pe grămadă jumătate din combustibilul său din rezervor și-i dădu foc. Urmă o flacără înaltă și apoi un nor gros de fum care se ridica de la frunzele și fânul umed ce ardeau.

Copilotul unui elicopter de la RAF St Mawgan a fost cel care a observat fuiorul de fum din vale. Tim Llewellyn îl bătu pe umăr pe pilot și îi făcu semn în jos. La vreo treizeci de metri dedesubt, lângă focul fumegând, un bărbat arăta înnebunit către vest, spre centrul văii Valency inundate.

Llewellyn cercetă atent coronamentul copacilor, în timp ce pilotul înclină foarte mult elicopterul și-l coborî mult în vale, după care rămase în planare. Apoi, în mijlocul masei verzi și brune care era fundul văii, apăru ceva roșu. În mod bizar, un bărbat într-un copac mișca într-o parte și-n alta o umbrelă deschisă roșu cu alb. Spre surprinderea lui Llewellyn, dintre frunze, alături de bărbatul cu umbrela, apăru un copil. Llewellyn îi comunică prin radio celui din spatele elicopterului care manevra vinciul să se pregătească de coborâre.

În câteva clipe, acesta din urmă, Robbie Campbell, era jos. Campbell se echilibră pe o ramură și o strânse în siguranță la pieptul său pe fetiță, apoi semnală să fie tras în sus. Urcau, învârtindu-se ușor în contracurent, până când un alt membru al echipajului îi trase pe amândoi prin ușa laterală. Apoi Campbell coborî din nou să-l ia pe bărbat, și Andrew fu și el cărat în elicopter.

În câmpia de lângă focul fumegând, Roger Trelissick dădea din mâini, ca un nebun. Apoi se așeză în iarba udă și începu să plângă.

Lee se agăța de cămașa udă a lui Andrew ca o lipitoare de o stâncă, atunci când elicopterul îi coborî pe terenul de fotbal din partea de sus a orașului, ca pe toți ceilalți care fuseseră transportați pe calea aerului. Niște voluntari i-au condus la casa parohială, unde Janet Stevenson, preoteasa, i-a copleșit cu atenție, le-a servit ceai fierbinte și le-a găsit haine uscate. Andrew și-a dat seama, cu

totul neașteptat, de parcă cineva îi apăsase un comutator, că era complet epuizat. Se înfundă într-un fotoliu, iar Lee, acum uscată, se încolăci la pieptul lui. O ținea acolo cu tot dragul, ca și cum ar fi reprezentat viața însăși.

Dar dragostea lui pentru Lee și bucuria de a o fi găsit nu puteau să-i alunge groaza cu care se gândea la Nicola. Femeia despre care știa acum cu claritate absolută că este iubirea vieții lui, jumătatea potrivită a inimii lui zdrobite, nu fusese văzută sau auzită de ore întregi. Și știa că nu este nicăieri prin apropiere, oricât de puternică pretindea ea că era.

Colin apăru pe neașteptate cu o dubiță și începu să mute supraviețuitorii din casa parohială la primăria de la capul străzii Fore, de unde cei care aveau nevoie de îngrijiri medicale erau duși la clinica din Camelford, iar cei care aveau nevoie de adăpost erau transportați la centrul sportiv de acolo.

Roger și Anne ajunseră la primărie ocolind kilometri întregi pentru a evita drumurile care fuseseră blocate de poliție. Lee dormea în brațele lui Andrew. Ambii părinți au îngenuncheat pe podea de fiecare parte a covorașului pe care ședea Andrew ținând-o în brațe și, cu multă blândețe, o mângâiau pe păr și pe picioarele ei subțiratice, până când s-a deșteptat.

– Mamă! Tată! A fost așa de grozav! Ar fi trebuit să fiți și voi acolo, în copacul meu!

Andrew zâmbi. Anne stătea în picioare și își luă în brațe fetița deșirată, apoi spuse:

– Hai acasă, Drew. La noi, acolo, e uscat.

– Trebuie să o găsesc pe Nicola, răspunse el și Anne aprobă din cap.

– Fă-o pentru noi toți, spuse Roger. Lilly are nevoie de ea.

Apoi plecară și Andrew simți o durere în suflet văzându-i ca pe un tot: mamă, tată, fiică... familie.

Andrew tocmai plecase de la primărie și o coti în josul străzii Fore, către ruinele satului, când ea apăru în dubița ce venea de la casa parohială. Se dădu jos din mașină, strângând la piept un pachet acoperit cu o zdreanță și privi în jurul ei, clipind din ochi, ca și cum fusese lăsată pe altă planetă. Andrew avea să-și amintească acest moment întreaga viață. O ajunse din urmă tocmai când ea intra în primărie.

– Nicola...

Ea se întoarse spre locul de unde și-a auzit numele. Privi o clipă cu ochi stinși, apoi i se luminară. Un zâmbet îi apăru pe față de undeva din adâncul ființei ei și îl menținu pe chip o clipă. Apoi începu să se lase ușor în jos.

Andrew o prinse de subsuori și o ridică spre el.

– Nicola, spuse el din nou.

– Am salvat-o, îi spuse ea cu capul pe umărul lui.

– Bineînțeles că ai salvat-o, spuse el liniștit. Habar nu avea despre ce vorbea ea.

După ce au fost hrăniți de voluntari și după ce și-au primit înapoi hainele uscate, au petrecut noaptea unul lângă altul, înveliți cu pături, pe saltele de gimnastică, în centrul de sport și sănătate din Camelford, împreună cu zeci de alte persoane. Deși era uscată și îi era cald, Nicola tremura necontrolat. Andrew o cuprinse în brațe și o ținu strâns până când a încetat să mai tremure și a adormit. Apoi dezveli pachetul și înțelese pe cine salvase ea.

Zece

Marți, 17 august, a fost o zi nemiloasă. Vremea rea trecuse, dimineața începuse însorită, caldă și anormal de limpede. O zi perfectă pentru turiști, dar singurii oameni ce se mișcau în partea de jos a satului erau lucrătorii de la serviciile de urgență.

Nicola și Andrew stăteau în picioare la marginea drumului principal, în capătul în care începea drumul în zigzag, cam la mijlocul dealului de deasupra portului. Deși li se spusese că poliția izolase zona, ei se întorseseră de la Camelford la Boscastle, făcând autostopul. Nicola fusese de neclintit, insistând să se reîntoarcă. Acum cei doi, împreună cu alți câțiva, încercau să înțeleagă scena ce li se înfățișa. Nimeni nu a scos o vorbă. Singurul sunet era vuietul estompat al râului, ce curgea în continuare rapid și murdar prin așezarea răvășită, deși nu mai atingea cota de inundație. Drumul principal prin partea de jos a satului supraviețuise, dar podul pe care se continua drumul deasupra râului fusese lipsit de majoritatea balustradelor de protecție din piatră. La hotelul Riverside și, de altfel, la toate clădirile care se puteau vedea în depărtare, ușile de la parter fuseseră smulse, iar ramurile de copaci atârnau de acolo ca niște gheare. Podul de jos nu se mai vedea deloc, fiind îngropat sub un maldăr de copaci și de mașini.

– Este acolo, o auzi Andrew pe Nicola spunând.

– Ce anume?

– Casa mea. La poalele dealului, poliția interzicea tuturor să treacă podul. Nicola îl apucă pe Andrew de braț. Hai, zise ea hotărât, conducându-l la o potecă ce ducea spre coastă. Ne vom întoarce pe aici.

– De ce? N-a mai rămas nimic acolo jos.

– Trebuie s-o iau pe Lee.

– Lee este acasă, Nicola, spuse el blând, întrebându-se dacă Nicola nu era încă în stare de șoc.

Ea se opri și se întoarse cu fața spre el, cu o mână în șold, cu o sprânceană ridicată.

– *Tabloul* cu ea!

– Aha. Bine.

– Cum ai ajuns să fii profesor? Acțiune pozitivă pentru confuzia fără speranță?

– Nicola?

– Ce e?

Andrew zâmbi.

– Ce bine că te-am regăsit, iubito.

Spre marea lui surprindere, ea făcu un pas în față, îi luă fața în mâini și-l sărută.

– Mulțumesc, spuse ea. Hai să pornim acum!

Când au ajuns la țărmul stâncos, au apucat-o pe altă potecă ce cobora spre intrarea în port. Cu Nicola în față, mergeau aplecați în spatele clădirilor, ca să nu fie văzuți de poliție. Se mergea încet, înaintând cu greutate prin noroiul urât mirositor. Amândoi erau îmbrăcați cu hainele pe care le purtaseră în ziua precedentă – Andrew era cu hainele lui de lucru la construirea gardului și bocanci. Nicola avea pantaloni negri, sandale și o bluză de bumbac cu însemnele muzeului. În câteva minute au fost din nou murdari din cap până-n picioare.

Când au ieșit în sfârșit din umbră și au trecut de cotitură, Nicola a rămas cu gura căscată. Acolo unde ieri fusese o casă demnă să apară pe o carte poștală, acum nu mai era nimic decât o gaură mare, în care era proptit un trunchi imens, plin de noroi.

– Dumnezeule, ce-o mai ține ca să nu se prăbușească? întrebă Nicola.

– O construcție din stâlpi și grinzi, răspunse Andrew. Zidurile din piatră funcționează doar ca umplutură; stâlpii și grinzile sunt cele care o țin în picioare. Dacă sunt intacte, structura va supraviețui. Problema e că nu putem ști în ce condiție sunt stâlpii dacă nu ne ducem înăuntru.

Andrew privea în interiorul întunecat când auzi strigăte din aval. Bărbați cu caschete galbene le făceau semn cu mâna. Nicola se repezi înăuntru, cățărându-se peste copac pentru a ajunge în fundul casei.

– Nicola! Nu știu dacă...

– Nici eu nu știu, dar o iau pe Lee! Oprește-i pe caraghioșii ăștia!

Lumina zilei ajungea la treptele din piatră tocită prin gaura din acoperiș, în timp ce Nicola se strecura în sus pe scări. Îi sări inima din piept când ajunse sus și văzu portretul lui Lee, curat și uscat, sprijinit de perete. Apucă de pe pat cu-

vertura, o înfășură în jurul pânzei și porni înapoi, în jos, pe scări. Dar treptele erau pline de noroi și nici nu ajunsese la jumătatea scării când picioarele îi alunecară de sub ea. Disperată să protejeze pictura, se răsuci și căzu greu pe o parte, aterizând pe marginea ascuțită a treptelor din piatră și alunecând până jos, în noroi. Simți durerea în tot corpul. Stătu nemișcată o clipă, de-abia respirând.

Andrew a fost lângă ea în câteva secunde.

– Ești bine?

– Nu, spuse ea negând din cap, dar Lee este. Cred că mi-am fracturat o coastă.

– Respiră adânc, îi ordonă Andrew.

Trase adânc aer în piept și apoi îl expiră.

– Nici o schimbare? întrebă Andrew.

– Nu.

– Bine. O durere ascuțită ar putea însemna că ai o coastă ruptă, care poate perfora un plămân, dacă te miști. Acum hai să ieșim de aici.

De-abia au ieșit poticnindu-se prin arcada zdrențuită a zidului din față, când sosi un polițist, purtând jacheta sa galbenă reflectorizantă.

– Hei! Ce credeți că faceți aici?

– Îmi vizitez casa. Ce credeați că fac? se răsti Nicola.

– Locuiește aici, spuse Andrew, ca și cum asta ar fi explicat totul.

Polițistul se uită la ruina din spatele lor și spuse apoi, aproape blând.

– Nu mai locuiește. Ascultați, nu putem lăsa oamenii să încerce să intre în clădirile care sunt pe cale să se prăbușească. Mă tem că toată lumea trebuie evacuată.

Nicola se îmbună și cei trei urcară poteca spre drumul principal. Andrew ducea pânza învelită.

– Încotro vă îndreptați? întrebă ofițerul atunci când au ajuns la pod.

Suferind de durere și epuizată emoțional, Nicola se uită într-o parte, apoi în cealaltă, și spuse:

– Nu știu. N-am unde să mă duc. Pe obrajii ei șiroiau lacrimi prin murdărie.

– Ba da, ai, spuse Andrew, luând-o de mână. Și o conduse spre drumul care ducea în partea de sus a satului.

De-abia ajunseseră la drumul în zigzag de deasupra portului, când îi găsi Roger.

– E mai greu să dau de voi doi decât de vagaboanda aia mică a mea. Am fost până la Camelford și înapoi, încercând să vă localizez. Cineva de la fermă vrea să vă vadă. Camionul este în vârful dealului.

Se făcuse aproape patru, până să ajungă în sfârșit în curtea fermei Bottreaux. În bucătărie se auzeau voci animate și se simțea aroma divină a fripturii din coaste de vită, când ei intrară prin ușa laterală a casei.

– Drew! Nicki! se repezi Lee la Andrew și-l luă în brațe ca și cum s-ar fi cocoțat în stejarul ei. Nicki îi zburlea părul lui Lee și o umplea de sărutări.

– Și ce pereche atractivă sunteți, se auzi un glas. Arătați ca niște luptători în noroi. Era Flora. Ea și cu Jamie ședeau la capătul unei mese mari din lemn de pin din mijlocul bucătăriei, bând vin roșu din niște pahare groase. Anne era aplecată la aragaz, controlând friptura. Când se îndreptă de spate, țipă la ei. Afară! Afară din bucătăria mea, voi doi. Uitați cum arătați!

Andrew și Nicola abia atunci realizară cât de jegoși erau. Pantalonii lor erau plini de murdărie până la genunchi, iar restul hainelor erau încleiate în nămol uscat.

– Poate vreți să faceți o baie, spuse veșnic amabilul Roger.

– Nu înainte de a primi ceva de băut, protestă Nicola.

Jamie se ocupă de asta și umplu încă trei pahare. Apoi îl ridică pe al său și, brusc, de pe chipul lui bronzat de vânt, ce trăda semne de îmbătrânire, pieri orice urmă de neseriozitate.

– Ne-ai tras o sperietură soră cu moartea, fetițo, i se adresă el Nicolei. Mulțumesc lui Dumnezeu că ești din nou cu noi. Slavă Domnului că suntem toți aici și teferi.

– Amin, frate, intonă Flora.

Andrew îi dădu un ghiont cu cotul Nicolei. El încă ținea sub braț tabloul acoperit. Ea îl privi și înțelese, apoi luă pachetul, îl dezveli, și puse tabloul cu Lee pe masă, în fața lui Anne și a lui Roger.

– Acesta era menit pentru aniversarea ta, dar poate că acum este timpul nimerit, șopti Nicola.

Anne își acoperi gura cu palma. Roger își strecură mâinile în jurul nevestei sale și lacrimile îi șiroiră pe chipul său bătut de vânturi.

– *Ce mișto e!* strigă Lee.

– Annie! Eu n-am nici un fel de haine! Nicola stătea în picioare în capul scărilor învelită într-un prosop de baie mare și alb.

– Asta e muzică pentru urechile bărbaților! îl auzi ea pe Jamie strigând și apoi scoase un chiuit.

Anne strigă din dormitor:

– Vino aici, Nicki! Întinsese câteva piese de îmbrăcăminte și dădea din cap.

Anne era micuță, iar Nicola nu. Astea sunt cele mai mari lucruri pe care le am, draga mea, îi spuse ea Nicolei când aceasta intră în cameră. Singurul lucru la care ne potrivim este măsura pantofilor. Noroc cu atât!

Se găsi o fustă lungă până la glezne dintr-un material subțire, imprimat, cu un cordon din elastic și o bluză tricotată galbenă, din lână de angora. Cu statura elegantă a Nicolei, nu mai rămăsese loc de imaginație. Își luă niște pantofi fără tocuri pe care îi lăsase Anne și coborî din nou în bucătărie. Andrew era acolo în haine curate, pe care i le adusese Roger.

– Iuuuu, chiui Jamie când o văzu intrând. Se alese cu încă un ghiont de la Flora.

– Zi-i așa, mitocan bătrân, îi spuse Flora, zâmbind.

– O, Doamne... Randi! spuse Nicola înlemnită.

– Nu te îngrijora, draga mea, zise Anne. L-a luat Colin, e-n siguranță.

Andrew își strecură mâna în jurul taliei Nicolei, iar ea se sprijini de el, simțindu-se în siguranță pentru prima oară din ceea ce părea să fie „pentru totdeauna".

Cina a fost ca un eveniment după un dezastru, un amestec de bucurie amețitoare de a fi supraviețuit și de recunoaștere a faptului că unii dintre ei au fost atât de aproape să piară. Au mâncat în bucătărie, în jurul mesei mari, și un radio cu baterii transmitea tot timpul programul postului local al BBC. Încetul cu încetul, rapoartele de știri de la Boscastle au devenit mai luminoase. Numărul de persoane despre care s-a crezut că sunt dispărute scăzuse simțitor. Nu au fost găsite trupuri nici în mașinile distruse, nici în clădirile care fuseseră cercetate. Reporterii începuseră deja să-l numească „miracolul Boscastle".

Jamie și Flora petrecuseră noaptea pe podeaua sălii de mese de deasupra birtului, împreună cu ceilalți.

– Sunt prea bătrână pentru genul acesta de prostioară, se tângui Flora. Jamie recunoscu că a fost cea mai romantică noapte de care-și putea aminti.

– Ori memoria ta este făcută praf, pufni Flora, ori ai nevoie de o viață mai bună!

– Sper că este a doua variantă, zise Jamie zâmbind. Flora îl strânse de mână pe sub masă.

Poliția îi scosese din Cobweb dimineața. Jamie o îmbarcă pe Flora în furgoneta lui și goniră pe lângă câmpiile de deasupra orașului, când l-au întâlnit pe Roger în ATV-ul său. Roger i-a spus lui Jamie că are puține șanse să ajungă acasă, astfel că i-a invitat pe amândoi să stea la fermă.

Au aprins lumânări când lumina de august începu să slăbească, dar după

mâncarea bogată, vin și stresul aproape continuu al ultimelor două zile, mesenii erau deja obosiți pe la ora nouă. Flora fu cea care opri lucrările.

– Ei bine, nu știu ce doriți voi, ceilalți, dar eu sunt frântă. Unde tragem un pui de somn?

Andrew simți că-l trage cineva de mânecă.

– Hai să mergem acasă, șopti Nicola.

– Ești sigură? întrebă el.

– O, da, spuse ea zâmbind.

– Cearceafurile nu sunt curate, se scuză Andrew în timp ce dădea la o parte cuvertura de pe patul dublu antic din casa lui.

– E în regulă, spuse Nicola, trăgând peste cap bluza galbenă tricotată și scoțându-și fusta lui Anne. Se vârî în pat, ridică cearceafurile și bătu ușor cu palma salteaua de lângă ea. El ședea.

– Andrew?

– Da?

– Mă iubești?

– Da. Te iubesc.

– Asta ai încercat să-mi spui pe strada Dunn în noaptea când am fugit, nu-i așa?

– Da... deși, ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că știam cu adevărat atunci. Se întinse și o sărută.

– Știu că și eu te iubesc, Andrew. Dar mi-e frică de înnebunesc.

– Știu că ți-e frică. Dar putem să o luăm încet. Nu vreau să te temi din nou.

– Andrew? zise Nicola ridicându-se. Când te întorci în Statele Unite?

– Niciodată.

– Poftim?

– Niciodată. Rămân aici. Îmi dau demisia de la Universitate.

Nicola îl privi lung.

– Andrew? întrebă ea din nou, e-n regulă dacă mă ghemuiesc lângă tine? Poți? Doar să mă ții în brațe?

El o trase în brațele sale, cu spatele făcut covrig pe pieptul lui, și simți cum îi dispare încordarea. Au adormit amândoi în câteva clipe.

Andrew prăjea ouă cu șuncă în timp ce Lee dădu buzna pe ușa casei, miercuri dimineață.

– A zis mama să-ți spun s-a anunțat la radio că li se va permite oamenilor

din partea de jos a satului să-și strângă lucrurile de valoare în dimineața asta, puțin mai târziu! Unde e Nicki?

– Aici sunt, dulceață, spuse Nicola, ieșind din dormitor într-una din cămășile lui Andrew și fusta din seara trecută.

– Tot mama a zis că hainele tale vor ieși din mașina de uscat în câteva minute.

– Te-ai gândit vreodată să faci carieră ca știristă? spuse Andrew morocănos. Nu-și băuse încă ceaiul.

Lee îi aruncă o privire.

– Asta ar fi trebuit să fie ceva amuzant?

– Nu sunt niciodată amuzant înainte de prânz.

– Aici ai dreptate.

Era trecut de miezul zilei când Andrew și Nicola au ajuns la pod. O mulțime de localnici speriați se învârteau pe acolo, în spatele unui cordon de protecție, așteptând ca polițistul să-i lase să intre, dar era o întârziere. Pe drum erau autobuze ale televiziunii prin satelit și reporterii mișunau peste tot.

Apoi aparatul portativ de emisie-recepție al ofițerului de poliție cârâi. El murmură „Terminat" în aparat și decroșă caseta, îndrumând pe toată lumea cu amabilitate să iasă de pe pod.

– Vă rog, spuse el, cu brațele larg deschise pentru a da lumea înapoi, mai sunt doar câteva minute. Soseşte prințul, înțelegeți, vă rog.

Un șir de vehicule negre ca de înmormântare ocoliră drumul în zigzag, coborâră dealul și trecură rapid pe lângă cordonul de poliție, traversând podul. Câteva minute mai târziu, prințul Charles ieși dintr-un Land Rover mare. Era foarte bronzat și purta un costum cenușiu-deschis, la două rânduri, dintr-o stofă ecosez. Prințul făcu un semn cu mâna grupului de localnici strânși pe partea cealaltă a podului și fu imediat escortat de oficialități după colțul hotelului Riverside, care era acum o ruină, și în susul dealului, către Cobweb.

– Să sperăm, spuse Nicola, că a venit să dea un ajutor. În afară de faptul că este prinț moștenitor, de Țara Galilor, este și duce de Cornwall. Se spune că îi pasă foarte mult de Anglia rurală. Are ocazia să o dovedească.

Au stat acolo o clipă, pentru a privi spectacolul, apoi Nicola îi dădu lui Andrew un ghiont. Ofițerul de poliție lăsa lumea să intre pe pod.

– Hai, că aveam treabă de făcut. Și au pornit în aval, către casa Nicolei. Pe malul celălalt, l-au văzut pe Colin lângă mașina sa de pază a coastei și îl strigară.

– Stați puțin, le strigă directorul muzeului.

Acesta deschise portiera din spate a mașinii și Randi sări afară. Câinele țopăi peste grămada de grohotiș care fusese cândva podul de jos și încercă să se lanseze în brațele Nicolei.

– Nerecunoscător ce ești, asta ești! strigă Colin, zâmbind cu poftă.

– Mulțumesc, dragule! îi strigă Nicola, în timp ce încerca să-și calmeze câinele, care acum sărea la Andrew cu același entuziasm.

Apoi au intrat în ruina care fusese cândva casa Nicolei.

Nicola terminase de împachetat cutia sa de pictură și înghesuia acum haine într-o valiză, când Randi lătră, doar o dată. Nicola se uită îngrijorată spre Andrew.

– Vrei să vezi tu despre ce e vorba?

– Sigur. Porni spre treptele noroioase și, după câteva clipe, o strigă. Nicola? E un domn care dorește să te vadă.

Ea bombăni și coborî. Apoi îl văzu.

– Tată!

Sir Michael stătea în picioare, adăpostit în gaura ce înlocuia zidul ei din față. Andrew era alături de el. Randi gâfâia fericit.

Plină de noroi, după ce trecuse peste copacul care zăcea în ceea ce mai rămăsese din camera ei de zi, Nicola ezita. Bătrânul îmbrăcat elegant făcu un pas înainte și ea i se aruncă în brațe.

– Nicola, mulțumesc lui Dumnezeu. O, mulțumesc lui Dumnezeu. Asta este tot ce a putut spune. Ochii lui erau scăldați în lacrimi. Amândoi, bătrânul și femeia, se agățau unul de altul, de parcă s-ar fi înecat dacă renunțau.

Andrew habar n-avea ce se întâmpla.

Nicola văzu dezorientarea lui și izbucni în râs.

– Andrew Stratton, permite-mi să ți-l prezint pe Sir Michael Rhys-Jones, socrul meu. Fostul meu socru, de fapt. Tată, el e Andrew, arhitect american, un formidabil constructor de garduri, și el este bărbatul pe care îl iubesc.

Acum veni rândul lui Sir Michael să fie consternat, dar își reveni repede și spuse:

– Nicola, îmi face mare plăcere, cu adevărat.

Andrew se plecă ușor, luă mâna întinsă a bătrânului și spuse simplu:

– Sir Michael, plăcerea este de partea mea.

– Dar ce naiba cauți aici? izbucni Nicola.

– Asta e fata mea – direct la obiect! spuse Sir Michael râzând. Ei bine, sunt aici cu Charles.

– Îl cunoști pe prinț?

– Da, draga mea. Am fost unul dintre consultanții săi financiari în mare parte din viața lui de adult și acum sunt membru al conducerii trustului prințului. Există și alte legături care mi-au dat posibilitatea să-l conving să-mi permită să particip și eu la această vizită. Eram disperat să aflu cum ești, iar autoritățile locale nu aveau habar. Ascultă, Nicola, ferește-te de locul acesta în viitor. E periculos.

Nicola aprobă din cap. Bătrânul se întoarse și porni în aval, spre pod și spre anturajul prințului. Andrew nu o văzuse niciodată atât de fericită pe Nicola.

– Drew!

Era Nicola. Începuse luna septembrie, iar ea adoptase porecla pe care i-o dăduse Lee. Se repezi să treacă podul inferior, acolo unde Andrew și Jamie lucrau la refacerea Muzeului Vrăjitoriei. Flutură o scrisoare pe care o ținuse strâns în mână.

– E de la tata!

Lui Andrew îi trebui ceva vreme ca să se obișnuiască cu faptul că Nicola îi spunea fostului ei socru „tată", dar acum zâmbi și se așeză pe o piatră.

– Ascultă! îl rugă ea.

Draga mea Nicola,

Din rațiuni plictisitoare legate de fiscalitate, am făcut toate cele necesare pentru a dona Casa Trevega și pământurile aferente Trustului Național. Dar am făcut acest lucru cu condiția de a rămâne în posesiune temporară pe viață, atâta vreme cât familia mea locuiește acolo. Te-am numit pe tine drept locatarul din familie. Te-am numit pe tine și pe fiica mea drept beneficiari. Jeremy nu mai este angajat la firma mea și eu nu-l mai recunosc drept fiu. Am depus o sumă de bani în contul lui cu promisiunea că va renunța la orice pretenție asupra Casei Trevega sau asupra domeniului meu. A acceptat acești termeni. Nimeni după iubita mea soție nu a iubit Casa Trevega așa cum ai iubit-o tu, Nicola, și trebuie să fie a ta. Fiica mea este de acord.

Am cercetat – și sper că mă vei ierta – condiția lui Andrew Stratton. Ai ales bine. Aș dori să-l rog pe Andrew să înceapă imediat o cercetare și o evaluare a proprietăților ce aparțin Casei Trevega – casele, moara – și să mă consilieze în privința restaurării lor și a potențialului lor ca proprietăți ce pot fi închiriate, tot venitul obținut astfel revenindu-ți ție.

Te rog, anunță-mă dacă acest lucru este acceptabil... și te rog să spui da.

Cu dragoste statornică,
Michael

Andrew zâmbi.

– Spune-mi despre Casa Trevega, Nicola.

Iar ea îi povesti, șezând lângă el pe o grămadă de pietre, bucuria revărsându-se din ea ca lumina soarelui.

Când termină, Andrew spuse:

– Crezi că aș putea termina mai întâi ceea ce fac aici? Se pare că treaba pe care o vrea Sir Michael va fi de lungă durată și aș dori să-l invit pe Jamie să fie partenerul meu.

– Iar Flora și Jamie ar putea avea una dintre căsuțe! spuse ea entuziasmată.

– Ce-i vom spune lui Lee?

Nicola îi făcu cu ochiul.

– Ea și cu mine am plănuit deja ceva. Va petrece verile cu noi. Vrea să învețe să picteze.

– Înțeleg. Deci ai presupus că eu aș fi de acord cu toate astea?

– Nu, n-am presupus. De aceea am introdus-o pe Lee ca argument decisiv, spuse ea cu un zâmbet răutăcios. Știu că ești înnebunit după ea și n-am vrut să risc.

Andrew o trase pe Nicola în brațele sale.

– Vino încoace. Îți arăt eu ție argument decisiv!

Epilog

Cele două femei şedeau pe pământ lângă o fântână primitivă, placată cu piatră brută, din care se prelingea un izvor. Erau doar la vreo câteva sute de metri distanţă de biserica Minster, în pădurea de pe lângă râul Valency. Era ultima noapte de fază descrescătoare a lunii, astfel că era întuneric beznă, dacă n-ar fi fost lumânarea care pâlpâia între ele.

Au venit aici câteva nopţi la rând, îndeplinind în liniştе acelaşi ritual străvechi. Femeia mai în vârstă întinse mâna în apă, apoi o scutură deasupra capului femeii mai tinere.

– Amin, hetem, intonă femeia mai în vârstă.

– Amin, hetem, repetă cea mai tânără.

– Voi, cei puternici şi cei bătrâni, continuă cea mai în vârstă. Fiţi martori că Flora şi Nicola se miruiesc, ca să putem fi măreţe ca şi voi. În septembrie! Peste tot şi aici!

Cele două femei şedeau liniştite ascultând sunetele şi spiritele locului – bufniţele, bursucii, cerbii şi vulpile. După un timp, Flora ridică rămăşiţele unei fotografii – cea din dormitorul Nicolei în care apăreau ea şi cei doi fraţi ai săi pe plajă – şi începu o incantaţie monotonă. Johnny DeLucca, mort şi plecat să fii. Nicola DeLucca, să fii întreagă în sfârşit.

Femeia mai tânără se alătură şi ea incantaţiei şi încet-încet aceasta crescu în volum, devenind mai puternică. După aproximativ zece minute, Flora îşi ridică mâinile şi amândouă se opriră. Apoi luă ceea ce mai rămăsese din fotografie – doar capul fratelui mort al Nicolei – o rupse şi o aprinse în flacăra lumânării.

Ambele femei scoaseră un chiot. Atunci Flora strigă în noapte.

– Lucrarea s-a făcut. Să se aleagă praful!

Nicola se cutremură involuntar şi căzu pe-o parte.

Nu departe, în întuneric, Andrew Stratton încerca să se ridice în picioare, dar fetița de lângă el îl trase înapoi în jos.

– Drew! șopti Lee. E-n regulă. Așa trebuie să fie.

Jamie puse un braț în jurul prietenului său.

– Lasă lucrurile să se petreacă, băiete. Lasă magia să lucreze. Flora știe ce are de făcut.

Mai sus pe deal și dincolo de hotarul parohiei, Colin Grant, fără să știe nimeni altcineva, legă două bețe mici – unul din curtea lui Andrew, celălalt de la fosta casă a Nicolei – cu un fir roșu și le lăsă ca o ofrandă lângă mormântul secret al unei vrăjitoare ce fusese cunoscută ca mare meșteră în farmece de dragoste.

Apoi el se pierdu în întuneric.

WILL NORTH

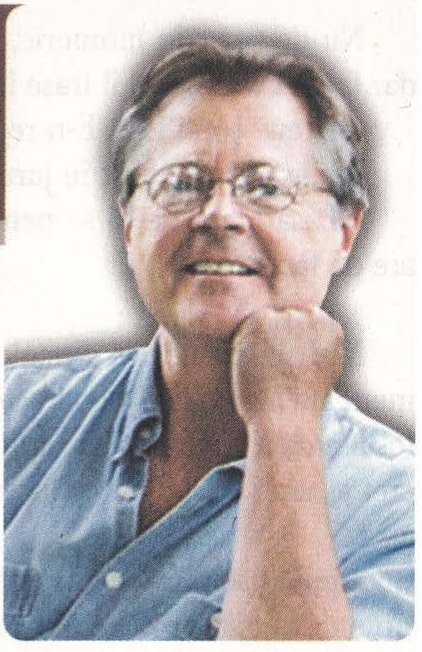

RD: În ce măsură povestea potopului din Boscastle este bazată pe fapte reale?

WN: Boscastle este o localitate reală, foarte frumoasă, de pe țărmul Atlanticului, aparținând provinciei Cornwall, în extremitatea sud-vestică a Angliei. Iar inundația din 2004, descrisă adesea drept cea mai mare calamitate de acest tip din istoria Angliei, este de asemenea reală. Potopul a acoperit o anumită parte a satului cu o cantitate impresionantă de grohotiș. În vara aceea, în mod absolut întâmplător, eu tocmai eram într-o călătorie de vreo 2000 de kilometri prin sudul Angliei și am dormit o noapte în satul respectiv, chiar cu două zile înainte de inundație. De atunci, localnicii s-au străduit mult să refacă tot ceea ce a fost distrus, astfel încât astăzi cu greu mai poate cineva să își dea seama de dimensiunea dezastrului. E un adevărat miracol faptul că n-a murit nimeni. Acum doi ani am petrecut două luni în Boscastle, făcându-mi documentarea pentru roman, și m-am împrietenit cu mulți localnici, care se regăsesc, cu numele schimbate, în personajele romanului meu *Apă, piatră și iubire*.

RD: Se pare că sunteți interesat de arhitectură, fapt care este relevat prin personajul Andrew. Cum se explică asta?

WN: Fiul meu este arhitect, iar eu am simțit întotdeauna o pasiune pentru acest domeniu, am știut că aș fi putut fi arhitect. În timp, am renovat șase case, inclusiv două care au fost construite pe la 1700. De asemenea, am studiat construirea gardurilor din piatră, temă care apare și în romanul *Apă, piatră și iubire*. Însă există un subiect mult mai larg, care m-a preocupat și fascinat ani întregi. Este vorba de întrebarea „ce anume îi determină pe oameni să afirme despre un loc că îi face să se simtă acasă". Care sunt elementele ce, odată puse laolaltă, ne dau sentimentul de apartenență la un anumit loc. Eu nu m-am simțit niciodată acasă în locul în care am crescut, adică în New York. Singurul loc în care m-am simțit pe deplin acasă este Anglia și, de curând, insula din nord-vestul Pacificului pe care locuiesc acum. Am făcut îndelungi cercetări pentru cartea de nonficțiune *Anatomia căminului*, dar la momentul actual mă încântă foarte tare scrierea de ficțiune.

RD: Cum ați descoperit acel material despre vrăjitorie pe care l-ați folosit în carte?

WN: Cornwall este un loc magic, de unde poți să pornești căutarea, un loc în care se păstrează tradițiile foarte vechi. Pe de o parte, datorită izolării geografice a fost foarte puțin afectat de transformările religioase care au străbătut teritoriul britanic de-a lungul secolelor, astfel că a fost posibilă supraviețuirea practicilor ancestrale. Tradițiile cornwalleze în ce privește magia au fost și sunt destul de blânde, combinând respectul pentru tot ce este natural cu credința în puterile vindecătoare ale anumitor descântece și practici.

RD: Și cum ați ajuns la povestea lui Andrew și a Nicolei?

WN: În fiecare dintre romanele mele, la bază există o temă sau o întrebare care are o mare importanță pentru mine. În romanul *Apă, piatră și iubire*, este vorba de întrebarea: cum este posibil ca o femeie care a fost abuzată în copilărie să poată avea o relație normală, sănătoasă, plină de iubire și de încredere cu un bărbat? Cercetătorii estimează că, în America, o femeie din patru a fost abuzată sexual în copilărie, însă procentul este probabil mult mai mare. Este o adevărată tragedie, iar cele mai multe dintre aceste femei nu-și revin niciodată pe deplin. Poate că este nevoie de o calamitate la fel de mare care să rupă zidurile ce le înconjoară. Precum un potop.

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI